
ORCHIDEJE
PRO BIGGLESE

W. E. JOHNS

ORCHIDEJE PRO BIGGLESE

RIOPRESS PRAHA

2003

© Translation Josef Nemějovský
© Illustrations Pavel Andrýsek
Text © 1962 Capt. William Earl Johns
ISBN 80-86221-68-7

Obsah

OBCHODNÍK S ORCHIDEJEMI…
ZRADA…
CRUZUADO…
BAR FRANCISCO…
PODEZŘELÝ DŮM V PRALESE…
BIGGLES MÁ STRACH…
PŘICHÁZÍ POMOCNÍK…
ZASAHUJE SMRT…
BOGOSOFF ODKRÝVÁ KARTY…
KOMPLIKACE…
BERTIE ŠLÁPNE VEDLE…
FRUSTRACE…
POSLEDNÍ ŠANCE…

1

Nepršelo nijak zvlášť silně, ale zato byl ten déšť velmi hustý a jeho kapky padaly přímo a nepřetržitě ze souvislého pásu těžkých olovnatě zbarvených mraků, s neustávající vytrvalostí. Počasí se sice dál nezhoršovalo, ale také ani v nejmenším nenaznačovalo, že by tomu měl být někdy v dohledné době konec. Kapky s vytrvalým svistem bičovaly zčernalou hladinu řeky *Rio Jurara* a odrážely se od trupu „Ováda“, hydroplánu Letecké policie Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, který se s vypnutými motory nebezpečně houpal daleko od své vlasti na rozbouřených vlnách vod řítících se do hlavního proudu složeného z tisíců malých přítoků.

Nebyl vůbec žádný vítr, vzduch se prakticky ani nepohnul. Obrovité stromy amazonského pralesa, které lemovaly oba břehy, se na bližší straně jevily jako souvislá masa šedých skalních útesů a na druhé straně jako neurčitý stín, který ve výši splývá plynule s oblohou.

Biggles podezíravě sledoval stoupající hladinu vody. Už teď přinášela s sebou z horního toku spoustu všelijakých trosek, rozsáhlé změti nejrůznějších rostlin, uschlých a uhnilých stromů a podobných naplavenin. Na jednom takovém polorozpadlém voru zuřivě ječela opice, kterou vyděsilo zjištění, že se octla v nemilosrdné pasti.

Kolem projela kánoe vyrobená z hloubeného kmene stromu. Na zádi seděla postava zahalená do jakési deky a zvolna nořila do vody své pádlo. Biggles pootevřel okénko v kabině, aby si mohl lépe prohlédnout velký dům se střechou z palmových listů, který stál na sloupech za pláží z černého bahna a ke kterému se pomalu plížila voda stoupající záplavy.

„To by mohlo být ono,“ oznamoval svému jedinému společníkovi v letadle, leteckému konstáblovi Bertiemu Lissiemu. „Tedy fakt doufám, že je to ono, protože takhle už tady dál trčet

nemůžeme. A pokud bychom jednou odstartovali, tak s takovouhle viditelností se nám už nemusí podařit si někde znova sednout. Jak tak koukám na ty kmeny, co se sem ženou po vodě, jestli tady zůstaneme, tak nám může některý z nich udělat pěknou díru do trupu!“

Bertíe se otevřeným okénkem podíval na zmíněný dům. „Kamaráde, tohle bych ale sotva mohl nazvat vilou,“ poznamenal vážně.

„Tady ale taky nejsme v jižní Francii,“ připomněl mu Biggles. „Co jsi čekal, že najdeš? Kolonádu nějakých mramorových sloupů a sousoší na širokém schodišti, co vede k hlavnímu vchodu?“

„Rozhodně jsem nečekal, že vletíme do takového počasí,“ postěžoval si Bertie. „Já si myslel, že pojedeme někam do tropického podnebí! Sakra, vždyť já si dokonce přibalil i svoji tropickou helmu, co jsem si koupil v Bombaji!“

„Tu možná ještě budeš potřebovat. I v tropech však musí občas zapršet a nebe není pořád jenom jako šmolka.“

„To jsem si moc dobře všiml,“ odsekl Bertie. „Dá se s tím něco dělat?“

„Nedá se s tím dělat vůbec nic.“

„Jak dlouho může asi tahle zatracená průtrž trvat?“

„To se mě moc ptáš. Nemám tušení. Ale jednu věc vím. Když tady budeme takhle sedět a šaškovat, tak se nikam nedostaneme. Já jdu na břeh a tam se zeptám, jestli je tohle ten Fotherhamův dům. Pokud to není ono, třeba se tady najde někdo, kdo nám poví, kde to vlastně je. Podle mých informací bydlí Fotherham někde nad jakousi zátokou asi tak čtyři míle po proudu od Cruzuada a to je, pokud mohu soudit v téhle odporné tmě, právě tam, kde jsme zrovna teď my. Pojď sem, přeber knypl a zavez mne někam blíž ke břehu. Ale pomalu. Předpokládám, že je tady dno samé bahno, ale nechci riskovat, že bych najel na nějakou ojedinělou skálu nebo na nějaký ten potopený obrovský strom.“

Bertie mu vyhověl a letadlo si razilo pomalu a opatrně cestu k pláži, dokud kýl jemně nenarazil na měkké dno řeky.

Biggles vystoupil ven na pár palců ďábelsky páchnoucího bahna a šel dál na břeh, směrem k domu, s nohama zapadajícíma hluboko

do lepkavého bláta. Dříve než došel až k budově, všiml si, že ho pozoruje několik párů očí, většinou Indiánů. Ale další člověk, který zřejmě předtím seděl na verandě a teď mu šel naproti, byl evidentně míšenec.

Jako vzorek lidské rasy nepůsobil zdaleka reprezentativně. Byl celý zarostlý, s plnovousem, nepopsatelně špinavý a na sobě měl tři části jakéhosi oděvu: na hlavě pomačkaný potrhaný klobouk se sklopenou střechou, na těle příšerně potrhanou košili, u pasu rozhalenou, a pytlové plátěné kalhoty stažené koženým opaskem, za nímž se blýskal jen tak bez pochvy zastrčený dlouhý nůž. Přivítal však Bigglese docela srdečně tím tradičním *„Buenos dias, seňor,“* a dodal *„Que mal tiempo*.“ (Jaké špatné počasí.)

„El tiempo esta muy inseguro,“ (počasí je moc nestálý) dodal ještě, poněkud zbytečně, ten člověk.

Ignoruje takové uvítání, které bylo krásnou ukázkou velmi zdrženlivého vyjadřování, šel Biggles dál k přístřešku pod domem, kde hromada hrubých koulí surového kaučuku prozrazovala, že s ním ten muž asi obchoduje a tam mu teprve položil otázku, kvůli které vystoupil na břeh. Vzápětí vyšlo najevo, že obchodník s kaučukem měl anglického otce, alespoň to tvrdil, a proto mluvil docela slušně anglicky, což tvrzení o jeho původu podporovalo. Tím se jejich konverzace značně zjednodušila.

Ne, povídá ten člověk, tohle není Villa Vanda seňora Fotherhama, jehož ale dobře zná, protože mu často prodává orchideje, které jeho lidé objeví při dobývání surové gumy z gumovníků v pralese. Ta vila je asi o míli dál proti proudu. Dá se lehce najít, protože leží vzadu v malé zátoce. Jakmile se do té zátoky vpluje, hned je ten dům Dona Pedra už z dálky vidět.

Když se Biggles dozvěděl, co potřeboval, odmítl s díky pozvání, aby vstoupil do domu a s hostitelem pojedl a rychle se vrátil zpátky k letadlu.

„Jsme jenom asi míli od Fotherhamova domu, takže jsme se až tak moc nezmýlili,“ oznámil Bertiemu. „Je to vzadu v zátoce. Jsme na správné straně řeky, tak hned vyrazíme.“‘

„Chceš, abych odstartoval?“

„Ne, to za to ani nestojí. Můžeme zůstat klidně na hladině. Jeď jenom pomalu a dávej pozor na ty stromy, co plavou proti nám. Já budu hlídat, abychom snad nepropásli tu zátoku.“

Bertie obrátil plováky Ováda do proudu a stroj si začal razit cestu kupředu, zatímco Biggles hledal palubním oknem zátoku, kterou mu vylíčil ten roztomilý obchodník s kaučukem.

Za pár minut k ní dorazili. Našli ji bez problémů, přesně tak, jak jim to sliboval ten člověk, protože ústí bylo široké a umožňovalo vstup vodní ploše velikosti dlouhého úzkého jezera. Po pravé straně se hned vynořil jakýsi dům. Stále ještě neodpovídal žádné stavbě, která by měla nárok na jméno Villa Vanda.

Andrzejek P.
2003

Fakticky to byl dům jen o něco lepší než ten, který právě před chvílí navštívili. Byl trochu větší, to je pravda, a mohl se pochlubit několika přístavbami kolem. Ale jeho celkový zjev byl stejně neutěšený. Dole vybíhalo kousek do vody přístavní molo ze surového dřeva. K molu byly přivázány dvě výjimečně velké kanoe a jedna balza, což je tradiční místní vor vyrobený z lehkého dřeva a používaný v celém povodí Amazonky. Několik Indiánů, kteří pracovali na voru, svou práci zastavilo, aby se podívali na letadlo, jak připlouvalo blíž.

„Nechceš mi snad namluvit, že nějaký Angličan s dokončeným univerzitním vzděláním žije v tak mizerně vyhlížející stodole!“ komentoval jejich příjezd Bertie.

„Angličané už žili na horších místech, než je tohle,“ odvětil Biggles. „To je otázka vkusu, kde si lidi vybírají svoje bydliště. A když vezmeš v úvahu, jak dlouho tady už Fotherham je, tak se mu to tady určitě zamlouvá.“

„Vsadím se, že se to tam hemží blechama!“

„Tedy mne osobně by opravdu překvapilo, kdyby v takové doškové chajdě nebyla žádná horší havěť než blechy,“ vesele poznamenal Biggles. „Je to tady přímo jako stvořené pro všechny možné druhy těch nejmenších potvor, co koušou, bodají a štípou. My tam ale bydlet nemusíme. Předpokládám, že se tady ve městě dá najít nějaký alespoň trochu ucházející a slušný hotel!“

„Doufám, kamaráde, že máš pravdu,“ odpověděl Bertie vřele. „Škoda, že jsme nejeli rovnou tam. Strašně toužím po teplé a studené tekoucí vodě. V tomhle počasí tady by se člověk potřeboval koupat i třeba třikrát denně!“

„Víš přece sám, že to prostě nešlo. Letadlo by vyvolalo příliš pozornosti a já tam chci dorazit s co možná nejmenší publicitou. Doufám jenom, že nám Fotherham, nebo Don Pedro, jak mu tady říkají, dovolí, abychom si u něho mohli zaparkovat náš stroj. Určitě má nějaké služebnictvo, co by na něj mohlo dávat pozor. To by nám umožnilo jít dál pěšky. Do Cruzuada tady určitě povede nějaká cesta, ne-li dokonce silnice,“

„A co když nás pozve, abychom tady u něho bydleli?“

„To si ještě musím rozmyslet. Třeba se nám to na den nebo dva, než uvidíme, jak to tady chodí, bude docela hodit. Mně nijak zvlášť nezáleží na tom, jak ten dům vypadá uvnitř, pokud má nějakou střechu, která nás schová před tímhle pekelným deštěm!“

„No, pokud ale já něco vím o stezkách v pralese, tak pendlovat po nich mezi tímhle místem a Cruzuadem nebude vůbec žádná sranda! A nevím tedy jak ty, ale já si tady v těch tropech zrovna moc tepla neužívám. Že já si nenechal své vlněné spodky!“

„Uvidíš, že tady bude hodně teplo – až se slunci podaří prorazit skrz tu zamračenou oblohu,“ sliboval mu Biggles. „Tenhle déšť sem jde od západu, což znamená, že mraky přešly přes ty obrovské vrcholky And pásmem sněhu a ledu. Proto je teď docela chladno, ale to se brzo zlepší.“

„No, hlavní věcí podle mne je, že to o moc horší být už ani nemůže,“ zatvrdil se zamračené Bertie.

V tom okamžiku se už nos hydroplánu dotkl volného místa u mola, takže Biggles musel rychle ven a uvázat lano. Bertie vypnul motor a přidal se k němu. Přitom si všiml, že z domu k nim rychle kráčí nějaký běloch. Šli také dál k domu a za okamžik už si stáli tváří v tvář.

„Pan Peter Fotherham?“ zeptal se Biggles úředně.

„K vaším službám,“ zazněla nonšalantní odpověď. Biggles si rychle přeměřil mluvčího, aby si o něm udělal první dojem, a to, co spatřil, ho uvedlo do rozpaků, ne-li dokonce vyvedlo z míry. Ze své vlastní zkušenosti totiž věděl, že britští obyvatelé tropických oblastí sice nepokládají za nutně nezbytné „převlékat se vždy k večeři,“ jak se o nich občas posměšně tvrdí, zřídkakdy si však dovolí jít až tak daleko, že se oblékají úplně jako domorodci. Tvrdit, že Fotherham zašel až tak daleko, by bylo možná přehnané, ale podle jeho zjevu by se dalo docela jistě konstatovat, že je na nejlepší cestě ubírat se právě tím směrem.

Bylo by bývalo těžké s jistotou určit jeho věk, ale s trochou rezervy, vzhledem k jeho fyzické formě, ho Biggles zařadil někam mezi čtyřicátníky. Měl vysokou postavu a byl hubený až skoro vyzáblý. Jeho kůže, po přestálých horečkách či žloutenkách barvy starého zažloutlého pergamenu, vypadala jako napnutá na holé kostře

rýsující se zřetelně pod ni. Měl podlouhlý obličej s vysokým čelem a vyčnívající bradu. Ale jeho modré oči a nazrzlé nečesané vlasy, začínající se už zbarvovat do šeda, nemohly nechat nikoho na pochybách o jeho evropském původu. Ruka, kterou jim vzápětí podal, nebyla rukou člověka zvyklého na fyzickou práci.

Co se týče oblečení, tak toho na sobě moc neměl, i když by mohl zcela popravdě namítnout, že v tak dusném vedru toho místa, které si vybral za svůj stálý pobyt, nepotřebuje víc než jen to nejnutnější, co přikryje jeho nahé tělo. Na sobě měl hodně obnošenou bavlněnou košili barvy khaki, stejně zbarvené vojenské krátké kalhoty a pár tenisek obalených bahnem. Když ale promluvil, byl to hlas vzdělaného člověka.

„Vítejte na Vandě," řekl. „Mívám zřídka návštěvy, takže vy jste určitě pánové Bigglesworth a Lissie. Byl jsem informován. že přijedete. Měli jste hodně problémů, než jste mne konečně našli?"

„Dalo mi dost práce najít tu správnou řeku, o tom vašem domě ani nemluvě," usmál se Biggles. „Do Manicore to bylo snadné, dokonce ještě hezký kus potom, protože jsme sledovali linku místní letecké společnosti do Porto Velho. Ale jakmile jsme narazili na tu změť všelijakých řek, co tady máte, tak vybrat si tu správnou, to už tak snadné nebylo. Avšak poté, co jsme jednou či dvakrát přistáli, abychom se zeptali na cestu, se nám nakonec podařilo dorazit bez problémů až sem."

„Fajn. To je hlavní věc. Pojďte do domu a dejte si něco k pití. Třeba byste si dali také pořádnou koupel a převlékli se. O zavazadla se vám postarají moji lidé."

„Bude moje letadlo v bezpečí?"

„Bude v suchu, jak by se dalo nepříliš příhodně říci za současných povětrnostních podmínek. V zátoce prakticky není žádný proud a moji lidé se ho ani nedotknou."

Jejich malá skupinka vyrazila k domu, na jehož průčelí, jak uviděli, když přišli blíže, se skvěl na prkně přibitém napříč vybledlý nápis tohoto znění: Peter Fotherham. Orchideje. A jako na zdůraznění této pointy visel na něm velký proutěný koš obsahující nádhernou orchidej se skvoucími se modrými a fialovými květy.

Fotherham na ní ukázal prstem. „Víte, co to je?"

Biggles svraštil čelo. „To tedy nevím, kromě evidentního faktu, že jde o nějakou orchidej.“

„Zcela správně. Je to jedna z odrůd čeledi Vanda – proto jsem tak nazval i svůj dům. Je to typ, který se tady nikde nevyskytuje. Sám jsem ji vypěstoval ze semene. Pěstuji docela dost hybridů, kromě orchidejí, které sbíráme v pralese.“ Teď se brodili loužemi po dvoře, na kterém za silného zápachu všelijakých chemikálií několik Indiánů, černochů a míšenců pilně pracovalo na hromadách hlíz orchidejí, z nichž některé měly fantasticky krásné květenství. To Indiáni trhali a házeli do bláta, zatímco nevzhledné hlízy házeli do velké nádrže.

„Promiňte, že vás vleču touhle špínou, ale někteří z mých sběračů právě dorazili se svým nákladem,“ vysvětloval omluvně Fotherham.

„Takže vy už sám do pralesa nechodíte a už orchideje ani sám nesbíráte?“ podivil se Bertie.

„Máte pravdu. Kdysi jsem to samozřejmě dělal, ale teď už ne,“ odpovídal s lehkou nostalgií Fotherham. „Já vyrážím zase zpátky do lesa jenom tehdy, když mi moji sběrači ohlásí něco neobvyklého, nějakou zvláštnost, která by vyžadovala zvláště komplikované zacházení. Už nejsem také tak mladý jako kdysi a na to, abyste byl schopen šplhat do korun stromů a snášet bezpečně dolů pahlízy, na to abyste byl jako Tarzan. Jako u všeho ostatního i u orchidejí je jejich cena určena tím, jak jsou nedostupné. A obchod s nimi není vůbec tak jednoduchý, jak byste si mohl myslet. Nejde totiž jenom o to je najít, sklidit, zabalit a poslat zákazníkovi. Jenom málo zemí povoluje import kořenů orchidejí v surovém stavu, protože se obávají zavlečení nějaké nákazy nebo škodlivého hmyzu. Proto se musí čistit a ošetřovat chemikáliemi, aby se zbavily všech cizopasníků a červů. Dokonce i malých hadů a tarantulí, které si v nich s oblibou zřizují svůj domov. A to je to, co právě teď dělají tihle lidé na dvoře.“

„Já ale pořád nechápu, proč je nutné ty hlízy vůbec dovážet,“ divil se upřímně Biggles. „Cožpak by nestačilo, kdyby se jich vypěstovalo u nás doma ve vytápěných sklenících tolik, aby to uspokojilo poptávku?“

„To se dá dělat jenom jistou dobu," vysvětloval se zjevným zápalem expert. „Když se vypěstují, abych tak řekl, v zajetí, tak po nějaké době začínají kořeny ztrácet životní sílu, květenství ztrácí svou vůni, a je nutné jim čas od času dodat novou krev, aby jejich sílu opět obnovila. Takže se doveze nová čerstvá generace přímo z pralesa."

„Co vás přivedlo k tomu začít tohle dost neobvyklé podnikání?" zvědavě se na něho podíval Biggles. „Domnívám se totiž, že už to děláte hodně dlouho?"

„Já sbírám orchideje většinou jenom pro sebe a ostatní zásobuji ne proto, že bych potřeboval peníze, ale proto, že ty květiny miluji pro ně samé a jsem naštěstí v takovém postavení, že si mohu dovolit plně se věnovat svému koníčku, který většina lidí považuje za příliš nákladný. Není nic neobvyklého na tom, že najednou zničehonic člověka posedne touha něco sbírat. Mohou to být poštovní známky, nebo archeologické vykopávky, nebo třeba i nálepky z krabiček od sirek. V mém případě jsou to prostě orchideje. Před mnoha lety, když jsem se vrátil z Oxfordu, dal mi otec nějaké peníze na cestu kolem světa a já pak v Barmě, poprvé v životě, uviděl divokou orchidej, Fondu Caerulescens – jednoho z rodičů té orchideje, kterou jste viděli tam venku. Já jsem byl vždycky zanícený přírodovědec a pomyslel jsem si, že jsem ještě nikdy neviděl nic tak krásného, jako byla ta modrá orchidej. Krátce poté, co jsem se vrátil domů, můj otec zemřel, a jelikož jsem najednou zjistil, že mám dost peněz, tak jsem si mohl dovolit nashromáždit celou sbírku orchidejí. Pak ale přišla válka. Jedné mrazivé noci mi bomba rozbila skleníky a do rána už bylo po sbírce. Všechny orchideje zahynuly zimou. Já se rozhodl, že se už nikdy nic takového nesmí stát a jakmile bylo po válce, tak jsem přijel sem, kde nemusíte mít žádné umělé vyhřívání. No a od té doby jsem tady."

Během hovoru došli až do místnosti, která sloužila zjevně jako obývací pokoj. Byl dlouhý a jednoduše, ale pohodlně zařízený, většinou nábytkem z bambusu, pravděpodobně místní výroby. U jedné stěny stály nějaké kovové skříňky. Veškerá výzdoba sestávala většinou z všelijakých skleněných nádob, ve kterých byly uloženy nádherné exponáty ptáků a motýlů.

„Co si dáte k pití?“ obrátil se na ně Fotherham na cestě ke stolu obtěžkaném láhvemi a sklenicemi. „Whisky nebo gin? Nebo byste raději něco nealkoholického?“

„Vidím, že tamhle máte nějaký limetový džus,“ pokynul Biggles hlavou ke stěně za stolem. „Já se v horkém podnebí alkoholu vyhýbám.“

„Velmi moudré,“ souhlasil obchodník s orchidejemi. „Musíte mi prominout ten zápach. Člověk si na to ale rychle zvykne. Musím používat silné repelenty, abych svou sbírku uchránil před motýly a moly.“

„Žijete tady úplně sám?“ rozhlédl se Biggles kolem a pak s díky přijal podávaný nápoj.

„Ano, kromě služebnictva, samozřejmě, což jsou většinou Indiáni, které jsem sám vyškolil. Můj kuchař, Gaspard, je napůl Francouz a ten se o mne velice dobře stará. Jeden dobrý černoch je správce dvora. Nemám tady žádné ženy. Ony totiž představují víc potíží než práce. Mimochodem, každý v tomhle kraji mne zná jako Dona Pedra. Ale obávám se, že mne všichni považují trochu za šílence.“ Fotherham se rozesmál. „Možná mají dokonce pravdu. Tady mají jedno takové přísloví: všichni jsou tu blázni kromě vás.“

„Copak nemáte nikdy chuť vrátit se domů?“ neudržel se a zeptal se trochu netaktně Bertie. „Ne. To je záležitost, která už patří dávno do minulosti. Už jsem tady příliš dlouho, abych začal měnit svůj způsob života. Mně se tady líbí a když člověk má. co chce, tak proč by to vlastně měl měnit? Já nemám žádné z těch starostí, obav a nepříjemností, které iritují lidi a ovlivňují jejich život v tom, čemu se tak eufemisticky říká civilizace. Co se tady neudělá dnes, může se udělat zítra, nebo pozítří, nebo prostě někdy příště –nebo vůbec ne. Nezáleží na tom. Takový vliv má na člověka amazonský prales. Buď vás zahubí, nebo si z vás udělá otroka na celý život. Já bych se teď už bez něho nedokázal obejít. Jako kluka mě ve škole fascinoval přírodopis a tady neustále nacházím něco nového, nad čím zase znovu a znovu žasnu.“‘

Biggles se usmál. „No, jestli jste se zamiloval do pralesů, tak tady jich máte opravdu plno.“

„To tedy máte pravdu," přikývl spokojeně Fotherham. „Od ústí Amazonky až do Iquitos v Peru je to délka skoro tři tisíce mil a po obou březích se většinou táhnou pralesy. Ale měl byste si uvědomit, že já nejsem jediný, kdo si zamiloval takovýhle život. Celá země je tady plná lidí z Evropy, utečenců, vyhnanců a všelijakých vypovězenců nemluvě o těch kriminálních živlech, které se tady schovávají před spravedlností. Ti všichni doufají, že se tady stanou snadno a rychle boháči, když narazí na zlato, diamanty, smaragdy, nebo já nevím co. Ale málokdo málokdy skutečně uspěje. Všichni přitom neustále zamýšlejí vrátit se domů a neustále o tom mluví, ale zřídkakdy se někam skutečně vypraví. Obvykle to končí tak, že jim dojdou peníze, jelikož nejsou schopni zaplatit za cestu, a tak musí zůstat tam, kde jsou. Ať už se jim to líbí nebo ne. No a teď mi povězte, pánové, co tady hodláte dělat vy? Jaký účel vlastně ta vaše návštěva tady sleduje? Moji londýnští agenti mne informovali, že jste na cestě sem, ale žádný důvod mi neobjasnili."

Biggles se ujal odpovědi. „Mezi námi, my reprezentujeme jistou organizaci v Anglii, která se začíná obzvláště zajímat o tuhle část světa. My jsme tady proto, abychom prozkoumali jisté možnosti, o kterých mi momentálně moje postavení neumožňuje sdělit nic bližšího. Možná vám budu moci říci něco více, až se tady trochu porozhlédneme."

„Takže to nejsou jenom orchideje, o které se prý zajímáte?"

„Ne. Abych byl upřímný, orchideje byly vlastně záminkou, takže budeme muset alespoň trochu předstírat, že o ně máme zájem. Jinými slovy, orchideje nám poskytly docela uspokojivý důvod pro náš pobyt tady. Vaše jméno jsme dostali proto, že si tam doma mysleli, že byste nám mohl poradit ve věcech, jako je místní správa a třeba i pomoci, kdybychom se dostali do nějakých potíží."

„Tak to tedy je! Hm, já osobně vám velice rád pomohu, jak jen budu moci. Zatím vám mohu nabídnout provizorní ubytování – pokud byste si přáli tady zůstat."

„To je od vás velice laskavé, ale ani by nás nenapadlo zneužívat vaši laskavou pohostinnost," namítl zdvořile Biggles. „Naším úmyslem bylo odjet, až se s vámi seznámíme, do Cruzuada, které je podle našich informací docela blízko, a najít si nějaké vhodné

ubytování tam. Dali nám dokonce i jméno jednoho tamního hotelu, kde bychom se měli ubytovat – nějaký hotel Comisaria.“

„Ano, to je pravděpodobně to nejlepší, co se tam dá sehnat, i když bych to nenazýval hotelem podle evropských měřítek. Je to spíše posada, což znamená hostinec. My se s majitelem velice dobře známe. Posledně, když jsem byl ve městě, tak jsem se tam stavil. Asi tak před týdnem. A náhodou jsem se tam dal do hovoru také s nějakým novým návštěvníkem, nějakým Rusem, myslím.“

Biggles se na něho zprudka zadíval. „No ne, to by mne zajímalo, co tady dělá nějaký ruský turista?“

„To nemám opravdu tušení. Sám mi to zjevně nijak nehodlal vysvětlit a tady se pokládá za krajně nezdvořilé ptát se na osobní záležitosti.“

„Jaké to je vlastně město, to Cruzuado?“ zavedl Biggles řeč jinam, když se mu zdálo nevhodné nutit hostitele do dalšího hovoru o Rusovi. Nechtěl vzbudit podezření, že ho vlastně ten člověk zajímal mnohem víc.

„Zjistíte, že je to tam trochu drsné, ale vezmeme-li v úvahu, v jaké zemi a jakých končinách právě jste, tak můžete jen stěží očekávat něco lepšího,“ odvětil téměř omluvně Don Pedro.

„Policie to tam nemá zrovna pod kontrolou, i když její velitel, jak se tady říká *Intendante*, dělá rozhodně všechno, aby tam udržel pořádek. Ale na místo, jako je tohle, má hrozný nedostatek personálu. Tady místní úřady vycházejí z toho, že se člověk prostě musí postarat sám o sebe. Co se týče místních lidí, majitelů obchůdků nebo obchodníků a prodavačů, ať toho či onoho, ti jsou v pohodě. Stejně tak i Indiáni, černoši a míšenci, kteří pro ně pracují. Potíže obvykle vyvolávají *llaneros*, což jsou něco jako kovbojové, kteří se tam nahrnou vždy o víkendu, aby si vyhodili z kopýtka. Pracují na těch rozsáhlých pláních, co se táhnou za pásmem pralesů, a kde se pěstuje hovězí dobytek na maso. Jezdí do města jedině proto, aby se do němoty opili pivem nebo místní kořalkou, které se říká *Aguardiente*. Všude je spousta barů a tančíren speciálně k jejich službám. Případně si mohou zajít i do kina a hulákat nadšením nad nějakým tím posledním nesmyslem právě vyprodukovaným tak zvanou civilizací. Ale pro turisty je teď město relativně bezpečné,

což je rozhodně více, než se dalo říci v době, kdy jsem sem poprvé přišel já,“

„Takže je tam dokonce také kino?“

„Svého druhu kino. Ale radil bych vám, abyste se k němu příliš nepřibližovali. Není nic výjimečného, že film končí házením prázdných lahví od piva na plátno. Nejsou výjimečné ani hádky končící nejen pěstním soubojem, ale i střílením a krvavou rvačkou na nože. Nikoho to ale nezajímá. Pokud je náhodou někde poblíž policista, tak ten jim rychle utíká z cesty. V pondělí ráno je obvykle celé město zahalené alkoholovým oparem a vyspává po kocovině předchozí noci. Já tam raději vůbec nechodím a když, tak jedině je-li to skutečně nezbytně nutné.“

„Nevypadá to zrovna jako místo na rekreaci,“ poznamenal Bertie, který doposud mlčky, ale pozorně sledoval vyprávění.

„To tedy rozhodně ne. Na cokoli jiného, ale na rekreaci v žádném případě. A konečně, není to ani nijak zvlášť hezké místo. Vzhledem k tomu, že na prvním místě stojí co nejnižší cena, tak i místní domy jsou jenom tak zvané *tapial*, což jsou chatrče slepené z podlouhlých bloků ze směsi bláta a nasekané trávy. Ty se pak nakladou v dlouhých řadách na sebe a tam, kde budou okna, se pak prostě prorazí díry. Celé se to nabílí a dům je hotový. Ovšem takové věci jako hygienické zařízení tady prakticky neexistují.“

„Předpokládám, že odtud vede do města nějaká cesta?“ zeptal se po chvilce Biggles, kterého celé to líčení zjevně neodradilo od úmyslu vydat se do Cruzuada pěšky.

„Spíše byste to mohli nazvat stezkou. Zjistíte, že se po ní nedá jen tak jednoduše jít, ať je počasí jakékoli a zvláště s tímhle deštěm. Já bych vám spíš doporučoval, abyste tady zůstali přes noc nebo alespoň dokud nepřestane pršet. Zítra bude možná hezky, půjčím vám pár svých poníků a průvodce, který vám ukáže cestu. Pokud se rozhodnete, že se zase vrátíte sem, můžete koně nechat v Cruzuadu.“

„To je od vás velice laskavé,“ řekl Biggles. „Jsme vám opravdu velmi zavázáni. Ale nebylo by přece jenom jednodušší, kdybychom se tam vydali po řece? Pokud vím, tak město leží přímo na řece, nebo ne?“

„S tímhle počasím a rozbouřenými přítoky bych se o to rozhodně nepokoušel. To by mohlo znamenat příliš mnoho všelijakých problémů, než aby se vám takové riziko vyplatilo. Určitě sami zjistíte, že je touto dobou mnohem jednodušší a bezpečnější cestovat po souši. Vaše letadlo tady bude zatím v naprostém bezpečí. Já na něj budu dávat osobně pozor. Ale teď je čas, abyste něco pojedli. Pojďme do jídelny. Potom, budete-li mít zájem, vám ukáži svou sbírku orchidejí, vlastně svou orchidejovou zahradu. Mám tam pár tak vzácných exemplářů, že je pravděpodobně nikde jinde neuvidíte."

„Díky. Jelikož tady máme vystupovat údajně jako obchodníci s orchidejemi, bylo by asi vhodné, kdybychom se o nich také mohli něco podrobnějšího dozvědět a případně se něco i naučit," souhlasil Biggles s nabídkou.

„Asi byste se také měli něco dozvědět o naší řece. Je totiž prakticky nemožné plout proti proudu, když je zrovna v takovém stavu jako dnes, nebo kdykoli, když tady hodně pršelo. Tomu Rusovi, o kterém jsem se zmínil, také pěkně zkřížila jeho plány. Vyrazil z Cruzuada na jednom z těch zdejších přívozních parníčků na dřevo, ale vzhledem k vysoké hladině a silnému přítoku se nemohl dostat dál než za Puerto Vecho, asi dvacet mil odtud po proudu. Takže se rozhodl, že zbytek cesty urazí po souši. A dokud mluvíme o řece samé, tak vám radím, pokud můžete, řece se raději vyhýbejte, Jurara má totiž velmi špatnou pověst kvůli *tembladores*."

„Co to u čerta může být?" vyhrkl zvědavě Bertie.

„Električtí úhoři. Dokáží omráčit dokonce i koně, natož mnohem lehčího a menšího člověka!"

„Budu na to myslet," slíbil Biggles, mezitím co následovali svého hostitele do vedlejší jídelny.

2

Teď vraťme čas deset o dnů zpátky, abychom zjistili, jaký je vlastně důvod Bigglesova náhlého zájmu, respektive, máme-li být upřímní, předstíraného zájmu, o ty nejexotičtější a pravděpodobně ty nejkrásnější květiny na celém světě.

Všechno to začalo jednoho rána, když si ho jeho šéf, Letecký komodor odboru Speciální letecké policie, sir Raymond, zavolal po interním komunikačním okruhu, aby se okamžitě osobně dostavil do jeho kanceláře.

Biggles mu ihned vyhověl.

„Přitáhněte si židli," přikázal mu Letecký komodor. „Tohle bude chvíli trvat, takže si udělejte pohodlí a klidně si berte cigarety."

„Pane, soudě podle vašeho výrazu, tak ve vzduchu visí něco se značně agresivním zápachem," poznamenal Biggles, když si podle rozkazu pohodlně sedl a oddal se svému nezdravému zlozvyku.

„Páchne to," odpověděl na narážku Letecký komodor suše. „Víte dobře, že když já řeknu, že nějaká situace je vážná, tak to určitě už něco znamená. Vyžehlit jisté problémy, aniž by se zvedl povyk, který by eventuelně odstartoval obrovskou ozvěnu po celém světě, to si žádá veškerou možnou snahu o naprosto nenápadné zacházení a ještě delikátnější vyšetřování."

„To tedy rozhodně zní jako něco politického," dohadoval se Biggles nahlas a upřel zvědavě zrak na tvář svého šéfa. „Domnívám se, že by se to dalo nazvat i takhle, alespoň uvnitř určitého úzkého okruhu lidí, kteří jsou do všeho zasvěceni. Je to totiž záležitost absolutně nejvyššího utajení. Pokud by veřejnost zaslechla i třeba jen ten nejtišší šepot z tohoto okruhu, všichni ti obligátní kritici vznášející své výpady obvykle z hloubi svých pohodlných kožených klubovek, ti, co z nich okamžitě vyletí při sebemenší příčině plivnout

jedovatou slinu vládě do tváře, ti by se teď div nepřerazili, aby takovou senzaci stihli!“

Biggles se zamračil. „Pane, víte přece moc dobře, že já takovou práci přímo nesnáším. Pokud se to třeba povede, tak to bude naposledy, co jsme o tom případu slyšeli a oni slíznou všechnu smetanu. Jestli to ale třeba někde náhodou zaskřípe, náhodou to třeba nevyjde, tak my budeme jako vždycky ti, co budou muset vylízat všechny ty zkysané slivky.“

„Pokud to někde zaskřípe a cokoli pronikne na veřejnost, tak vláda popře, že by o tom cokoli věděla.“

„A my dostaneme co proto.“

„Samozřejmě. Ale přesto, abych byl objektivní, nabídli nám veškeré zařízení a prostředky, které existují a které můžeme mít k dispozici. Peníze tady nehrají absolutně žádnou roli. Jediné, na čem záleží, je, abychom uspěli v akci, která – a to si musíme přiznat – je jednou z těch nejproblematičtějších, jaké jsme kdy v našem odboru dostali za úkol vyřešit.“

„Tak co to je? Nějaká špionážní aféra?“

„Ne, ne. Vydírání.“

„Kdo koho vydírá?“

„Vyděračem je jakési podezřelé individuum jménem Harald Neckel a ta strana, kterou vydírá, tou není nikdo menší než vláda Jejího Veličenstva.“

„Ať se na místě propadnu! To je tedy dost silné kafe!“

„Je to a pěkně odporné. Je zbytečné, abychom si cokoli namlouvali. V silách tohohle syčáka Neckela je nadělat nám takovou paseku, že si to ani neumíme představit. Nejenom, že by dokázal zásadně poškodit naši pověst na mezinárodním fóru, ale všechna případná odhalení a logické následky, které by nevyhnutelně přišly vzápětí, by naši zemi úplně rozvrátily. Přitom vláda má i tak dost potíží. Hlavní problém je ale v tom, že tenhle Neckel není žádný obyčejný zločinec. Stojíme tady proti člověku s výjimečně dokonalým mozkem.“

„Co ten dokonalý mozek chce?“

„Peníze.“

„No a proč mu tedy ty peníze nedají, aby se ho jednou provždy zbavili a bylo prostě po všem?“

„Až uslyšíte celý ten příběh, Bigglesi, tak zjistíte, že to zase není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá.“

„Jaké národnosti je ten podvodník?“

„Podle jeho vlastních slov a podle našich nejlepších vědomostí je to asi Rumun. Totiž byl to Rumun, dokud se před pěti lety nestal naturalizovaným Britem. Raději bych měl asi začít tím, že vám povím o jeho původu a činnosti, jak ji vidíme my, protože to vám pomůže mnohem snadněji všemu porozumět včetně jednoho kuriózního faktoru, který v tom dneska hraje poměrně důležitou roli.“

Biggles přikývl a uvelebil se lépe na židli, připravený pozorně poslouchat.

„Neckel se narodil v Limě, v Peru, před čtyřiceti čtyřmi lety, jistým rumunským rodičům. Jeho otec byl úředníkem státní správy, který pracoval přímo pro rumunskou vládu. Všimněte si, že díky svému pobytu v Jižní Americe mluví Neckel lokální španělštinou prakticky jako domorodec. Když mu bylo dvanáct let, poslali ho do školy do Spojených států amerických, kde se naučil mluvit anglicky se slabým americkým akcentem. Krátce poté, co se vrátil domů, což znamená do Limy, zavolali jeho otce zpátky do Rumunska a celá rodina se přestěhovala do Bukurešti. Tam také Neckel pokračoval ve studiu. Původně měl v úmyslu vstoupit do diplomatických služeb, ale protože měl pozoruhodný talent na čísla, přešel na přírodní vědy, kde si také udělal první akademickou hodnost a v odpovídajícím čase se z něho stal profesor na univerzitě. Později, jelikož se mu nezamlouvala atmosféra za Železnou oponou, nebo proto, že si myslel, že tady u nás bude mít automaticky lepší vyhlídky ve své kariéře, tak prostě pod tou oponou podlezl a přeběhl na Západ. Teď ale přejdu k současné situaci.“

„Jak se ocitl v takovém postavení, že si může dovolit nám všem diktovat?“

„K tomu se právě dostanu. Celý ten příběh vlastně není až tak originální. Už se to stalo více než jedenkrát i předtím. Naneštěstí ať už jde o jakékoli zaměstnání, vždycky při něm nakonec někdo musí

někomu věřit a to se týká těch nejpřísněji utajených agentů a poslání stejně jako kteréhokoli jiného zaměstnání. My jsme tomu člověku plně věřili. Museli jsme. I jiní lidé, kterým jsme věřili, nás nakonec podrazili a to, jak si jistě vybavujete, se netýkalo jenom tady narozených britských občanů. Jenomže ve všech předchozích případech, kdy nějaký ten agent najednou zmizel, byl většinou a hlavně, i když ne výlučně, ovlivněn nějakou politickou záležitostí. Tím chci říci, že se třeba nechal svést ideologií komunismu, a tak najednou zmizel někam do Východní Evropy. Samozřejmě to tímto způsobem fungovalo oběma směry. Stejný počet lidí, ne-li ještě více, proklouzlo Železnou oponou, aby se dostalo na Západ.“

„Takže Neckel nezmizel do Ruska?“

„Ne. Totiž pokud víme, tak zatím ne. Vypadá to, že právě on je ta výjimka, člověk, který se vůbec nezajímá o politiku. Jemu záleží jedině na něm samém a na penězích. Ale nechte mne, abych vám vylíčil rychle a stručně přehled událostí, které se tady staly. Začalo to před dvanácti lety, když sem k nám přijel jistý člověk a požádal o politický azyl, Jmenoval se, jak už jsem řekl, Harald Neckel, profesor přírodních věd, který původně pracoval v Bukurešti. Vzhledem ke schopnostem, které měl příležitost velice brzy předvést, nebylo třeba o jeho tvrzení pochybovat. Ten člověk prohlásil, že komunismus vždycky nesnášel, že nyní shledal, že se to už dál nedá tolerovat, a proto přichází sem k nám doufaje, že dostane práci v některém z našich výzkumných ústavů. Při talentových testech se ukázalo, že je to matematický génius, jedno z těch vzácných stvoření, které dokonce i přemýšlí jenom v číslech.“

„Já ale pochybuji, že by pouhý fakt, že přišel ze země za Železnou oponou, mohl sám o sobě stačit k tomu, aby dostal práci v některém z těch našich tajných výzkumných ústavů,“ přerušil ho Biggles.

„Ale ovšemže ne. Naši lidé od bezpečnosti na něm hodně pracovali, když prověřovali jeho minulost. Ale ačkoliv se toho moc nedozvěděli, to, co zjistili, odpovídalo tomu, co jim řekl Neckel. Prostě žádné vyčerpávající prověřování neobjevilo nic, co by mluvilo proti němu, a tak pro začátek dostal méně důležité místo v jedné z našich výzkumných laboratoří, zatímco bezpečnostní služba ho

přitom nespouštěla z očí. On se docela dobře zadaptoval a hned se soustředil na práci. Vypadalo to, že ho práce úplně pohltila, ani slovem nebo nějakým činem nenaznačil cokoli, co by se dalo vykládat jako podezřelé. Výsledkem pak logicky bylo, že po dvou letech se přísná opatření trochu zmírnila a on povýšil do postavení, na které ho kvalifikace, kterou nám předváděl, plně opravňovala. Jak tak šel čas, neustále se zlepšoval, až se nakonec stal jedním z našich čtyř vůdčích mozků v nukleárním výzkumu.“

„A celou tu dobu bylo jeho chování příkladné?“

„Ano. A musíme si přiznat, že po dvanácti letech jeho vynikající služby byla bezpečnostní opatření prakticky odvolána. Řečeno jinými slovy, byl považován za bezrizikového.“

„Ale přesto se z něho nakonec stal špion?“

„Ano i ne. Totiž ne v tom obecně přijímaném významu a ve smyslu, že by začal pracovat pro nějakou cizí agenturu. Vypadalo to stále, že nemá o politiku žádný zájem. A dokonce i to. co udělal teď, nemá žádnou přímou souvislost s politikou.“

„Tak pro koho vlastně pracoval?“

„Pro sebe.“

„Co provedl?“

„Vypařil se.“

„A záleží na tom tolik? Než přijel sem, do Velké Británie, tak jste se bez něho docela dobře obešli, ne?“

„Osobně, jako člověk, není vůbec nepostradatelný, i když jeho ztrátu bude silně pociťovat oddělení, kde pracoval. Je to zase ta stará obehraná písnička. Požádal, aby ho uvolnili na nějakou dobu z práce, že prý pojede na dovolenou. Jelikož na to už měl dávno nárok a dovolenou nevybranou, tak mu okamžitě a bez problémů vyhověli. Jenomže on se už nevrátil. Jako by se vypařil do vzduchu, nebylo po něm najednou ani stopy, My jsme se docela přirozeně domnívali, že zase proklouzl zpátky za Železnou oponu, ale naši agenti tam o něm také nedokázali objevit vůbec žádnou zprávu. My samozřejmě nevíme, jestli to, co udělal, už měl od začátku promyšlené, nebo se s něčím nemohl smířit, byl třeba ukřivděný kvůli nějaké záležitosti, a tak si vymyslel nějakou pomstu, nebo co si to vlastně umanul. Je sice pravda, že žádal o zvýšení platu, ale jelikož dostával standardní

příjem určený pro jeho kategorii, nebylo možné mu vyhovět a prostě se mu to muselo zamítnout. Ať je to jakkoli, teď konečně vyložil karty.“

„A jak to tedy vypadá?“

„Dost bledě. Má nás na háčku a co je horšího, moc dobře to ví. Má u sebe totiž dokumenty, buď samé originály nebo kopie na mikrofilmech takového stupně utajení, že pokud by se stalo a byly předány někomu z našich nepřátel, nebo kdyby se třeba dostaly na veřejnost, mohly by mít následky, které se nedají popsat jinak, než jako absolutně katastrofální. Než se ten člověk rozhodl dezertovat, tak ty ukradené materiály musel nenápadně dávat dohromady už hezky dlouhou dobu.“

„Jsou ty materiály nějaké plány nebo nákresy, nějaké technické výkresy nebo něco podobné povahy?“

„Ne. Pokud se nám to zatím podařilo prošetřit, tak Neckel nám odcizil originály nebo kopie naší tajné korespondence se spojenci. Ta naneštěstí obsahuje informace o našich obranných programech, které připravit a posléze některé i realizovat nám zabralo mnoho let. Představte si, co by to znamenalo, kdyby každý stát v Západní alianci musel revidovat veškerou svou obrannou taktiku, strategii, systémy, prostě zásadní obrannou politiku a organizaci, jenom v důsledku něčeho, co bych nazval eufemisticky naší vlastní neopatrností.“

„Co s tímhle dynamitem hodlá ten člověk podniknout?“

„Používá to jako nástroj k vydírání. Za vrácení těch dokumentů chce jeden milion dolarů.“

„Milion dolarů! U čerta! Řekl bych, že si asi velice dobře uvědomuje, jakou mají hodnotu!“

„Samozřejmě, že si to uvědomuje! Proto si je také přece vybral! Ale ještě mnohem horší je, jak se teprve nyní ukázalo, že celou tu dobu, co u nás pracoval, si dělal tajně pokusy sám pro sebe na svých vlastních výzkumech a výsledky si nechal také pro sebe. Jenomže my ani nevíme, jaké ty experimenty byly vlastně povahy. To nám ani v nejmenším nenaznačil. Můžeme se ale docela dobře dohadovat, že byly rozhodně vrcholně důležité povahy.“

„Zaplatila by naše vláda jeden milion dolarů, aby všechny ty dokumenty dostala zpátky?“

„Rozhodně. Ale jak si můžeme být jisti, že ty dokumenty nakonec vůbec dostaneme? Vy přece víte velice dobře, jak takoví vyděrači pracují. S dolary v kapse by mohl kdykoli zase zmizet, ty dokumenty by si mohl dál klidně nechat a měl by na nás dál prostředky k vydírání. Fakticky bychom tím vyhodili do vzduchu jeden milion dolarů a co více, neměli bychom vůbec nic, čím bychom mu zabránili, aby ty dokumenty nenabídl někomu jinému z našich protivníků, například třeba Rusům, za podobnou, nebo dokonce ještě větší sumičku dolarů."

Biggles, zaujatý komodorovým líčením, odklepnul do popelníku popel z prakticky dohořelé cigarety. „Takže tím je to dáno. Pan Neckel si ovšem musí být vědom toho, že jako každý vyděrač, i on musí čelit obvyklému problému, totiž jak si vyzvednout peníze, aniž by ho přitom dopadli."

Letecký komodor se ustaraně usmál. „Nebuďte naivní, Bigglesworthi. Tenhle pán má všechno velice dobře promyšlené a naplánované. Jak jsme zjistili, odjel z Anglie nejdříve do Spojených států a tam si otevřel běžný účet v bance. A teď nám vzkázal, abychom ten milion dolarů prostě poukázali bezhotovostním převodem na jeho účet. Je to geniální a prosté. Jeden měsíc poté se nám prý dotyčné dokumenty vrátí poštou. Důvod, proč si vybral zrovna jeden měsíc, musí být každému evidentní. Poskytne mu to dostatek času nejenom si v klidu vybrat peníze z banky, převést je na nějakou jinou měnu, která se mu zrovna bude hodit a otevřít úplně jiný účet v nějakém jiném městě někde jinde na světě, samozřejmě pod jiným jménem."

„Mazaný ďábel!"

„Máme co do činění s velmi rafinovaným člověkem. Neckel je inteligentní, má odvahu a ví, jak toho všeho využít proti nám. Vypadá to dokonce tak, že myslel úplně na všechno."

„Copak byste nemohli požádat vládu Spojených států, aby dotyčné bance dala echo v tom smyslu, co je všechno ve vzduchu a pak vletěli na toho syčáka, až si bude svoje peníze vybírat?"

„Na to on také pamatoval a už se pro podobné případy pojistil. Informoval nás, že až si půjde do banky vybrat peníze, dokumenty zabalí a adresuje jistému velvyslanectví Sovětského svazu. Zařídil si

to takto: pokud by se z banky nevrátil, bude balíček automaticky někým odeslán. Tím způsobem, jak sám tvrdí, sice možná dostaneme jeho tělo, ale pokud to uděláme, on ty dokumenty prostě daruje Rusku.“

„Chytrák. Copak vám ještě povídal?“

„Předal nám vlastně jakési ultimátum. Nezaplatíme-li požadovanou sumu na jeho bankovní účet do jednoho měsíce, nabídne rovnou všechny ty dokumenty Rusku. Takže teď máme sotva tři týdny na to, abychom jeho požadavky splnili.“

Biggles si nemohl pomoci a natáhl se pro další cigaretu. „Takže vy jste s tímhle mazaným lotrem neustále ve styku?“

„Ano. My si s ním prostě dopisujeme.“

„Kde je teď?“

„Žije v nějakém neznámém místě, kterému se říká Cruzuado. Jeho konkrétní a momentální adresu vůbec neznáme. Poštu si totiž vybírá obvykle na poště jenom pod číslem té pobočky.“

Biggles se naklonil přes stůl: „Kde je to Cruzu-Cruzuado? V životě jsem takové jméno nikdy neslyšel.“

„To mne vůbec nepřekvapuje. Tady opět vidíte, jak je ten člověk rafinovaný a jak pečlivě si vypracoval svůj plán. Cruzuado je maličké městečko s obyvatelstvem čítajícím zhruba tři tisíce lidí. Nachází se až v Peru, na východní straně And, na místě, kde se stýkají hranice Peru, Brazílie a Bolívie. Leží na břehu jedné z mnoha řek v té oblasti, Rio Jurara, což je jeden z horních přítoků řeky zvané Rio Madeira, což je opět jeden z mnoha přítoků nám známé Amazonky. Vlévá se do ní u Manaosu, což jak víte, je asi tisíc kilometrů daleko od moře.“

Biggles zvedl obočí jako by nic nechápal. „Co je to za nápad, zakopat se někde úplně mimo lidskou civilizaci?“

Letecký komodor se unaveně pousmál. „Není vůbec těžké najít pro to konkrétní důvody. Zaprvé on tu zemi velice dobře zná, dokonce možná Cruzuado navštívil, když tehdy žil s rodiči v Peru. Ale to místo má ještě jednu přednost. Dokonce strategicky důležitou. Neckel zjevně chápe, jak je složité využít právnických kliček k vyhoštění. V Cruzuadu má k dispozici prakticky tři země najednou a stačí jeden krok a ocitne se z jednoho státu ve druhém. Jistě vám ani

nemusím vysvětlovat, jaké potíže obvykle máme s vydáním písemného příkazu k vypovězení dokonce i tehdy, když s dotyčným státem máme podepsanou takovou dohodu. Tam, kde tato dohoda neexistuje, je prakticky nemožné nějakého vypovězení dosáhnout.“

Biggles přikývl. „Proto také nedávno Izrael vzal zákon do svých rukou a provedl v Argentině tajnou operaci, aby konečně dostal toho nacistického masového vraha židovského obyvatelstva. Jak se jenom ten fašistický pohlavár vlastně jmenoval – Adolf Eichmann, že?“

„A to také odstartovalo pěknou melu ve světové diplomacii. Jenomže, i když by čirou náhodou Peru, seznámeno se všemi delikátními okolnostmi, nakonec souhlasilo s případnou spoluprací, všechna ta vyjednávání a řešení diplomatických problémů by zabrala dlouhé měsíce. Kromě toho, příliš mnoho lidí by muselo být informováno o tom, co se vlastně děje. To není k ničemu. A pak, při prvním případném signálu o nějakém oficiálním jednání by Neckel prostě mohl skočit do kánoe a pádlovat kousek přes řeku do Brazílie. A my bychom mohli klidně začít celou tu diplomatickou kalvárii zase znova, od úplného začátku. A pokud by se skutečně podařilo dopracovat se k nějakému dalšímu postupu, mohl by se sebrat a přejít do Bolívie. Opět by to nebylo k ničemu. Neckel si s námi může hrát na kočku a myš celé roky a my jsme proti tomu absolutně bezmocní. Nedá se proti tomu vůbec nic dělat. Copak by se to všechno za takových podmínek dalo utajit? Byli bychom celému světu jenom pro smích! Rusko by se o tom samozřejmě také doslechlo a okamžitě by se přidalo k honbě na Neckela.“

„V takovém případě by ho zcela určitě dostali a navíc mnohem dříve, protože Rusové nikdy neváhají používat metody, které v našich končinách lidé tradičně shledávají zcela nepřijatelnými.“

„Přesně tak. Tady mají před námi náskok.“

„Takže neuvažujete čirou náhodou o tom, že byste se Neckela pokusili unést násilím?“

„Ne. My Neckela ani nechceme. Kdybychom ho náhodou dostali, stal by se pro nás jenom trapným problémem. My chceme zpátky jedině své dokumenty a ty musíme nějak dostat za každou cenu!“

Biggles se opřel do židle a zadíval se na Leteckého komodora zpod obočí: „Pane, podle času, který jste strávil tím, že jste mi podrobně líčil celý ten příběh, si dovoluji usoudit, že mám pravdu, když se domnívám, že chcete, abych se té práce ujal nakonec já?“

„Ano. Soudíte správně.“

„Ale proč zrovna náš odbor? Ministerstvo zahraničí má přece svoje vlastní agenty! Kdo vlastně přišel na ten úžasný nápad, že tohle je ten nejvhodnější případ zrovna pro Leteckou policii?“

„To já přesně nevím, ale rozkaz jsem dostal z těch nejvyšších míst a není na mně, jak zajisté chápete, Bigglesworthi, abych jej nějakým způsobem zpochybňoval. Beru to tak, že rychlost je pravděpodobně tím nejdůležitějším faktorem, který je ve hře. Máme stěží tři týdny na to, abychom ty dokumenty získali zpět, nebo Neckel splní svou hrozbu a odešle je do Sovětského svazu.“

Biggles pokrčil rameny. „No, já vám řeknu, že jsme už párkrát v minulosti dostali skutečně neobvykle náročné úkoly, ale tenhle je tedy všechny daleko předčí. Máte nějaký návrh, jak bych se do toho měl pustit?“

„Vůbec žádný. Nechávám všechno jenom na vás. Můžete si říci o cokoli, všechno, co potřebujete, dostanete, pokud ovšem dostanete také ty dokumenty. A abych nezapomněl, existuje přitom jedna jediná podmínka. Vláda do toho v žádném případě, za žádných okolností, nesmí být žádným způsobem zatažena!“

„Problém téhle země je v tom, že jsme hrozně přecitlivělí a se svými zrádci jednáme až příliš v rukavičkách,“ kousavě prohlásil Biggles. „Něco trochu podobného situaci, ve které se právě nacházíme my, se stalo před léty v Rusku. Tenkrát se po Velké říjnové revoluci jeden z jejich vůdců, Trocký, skrýval kdesi v Mexiku. Moskva, totiž vlastně konkrétně prý sám Stalin, za ním poslal jednoho agenta, který si žádné podobné servítky nebral a bez okolků mu sekerkou rozsekal lebku.“

„Ale nezapomínejte, Bigglesworthe, že mexický soud ohodnotil tomu sovětskému agentovi jeho tajné poslání doživotním vězením. Já bych opravdu velice, velice nerad musel žít s představou, že budete také odsouzen strávit zbytek života v některé z těch jihoamerických věznic.“

„Bez starosti, pane. Není vyloučeno, že tak třeba také skončím, ale nebude to rozhodně proto, že bych někomu rozsekal lebku sekerou!“

„No, musíte se holt snažit o maximum toho, co dokážete. Tady je složka se všemi podrobnostmi, které budete pravděpodobně potřebovat, včetně fotografií toho Neckela a tak dále, abyste ho poznal, až se setkáte tváří v tvář. Ale doporučoval bych vám, abyste s tím zbytečně neztrácel příliš času.“

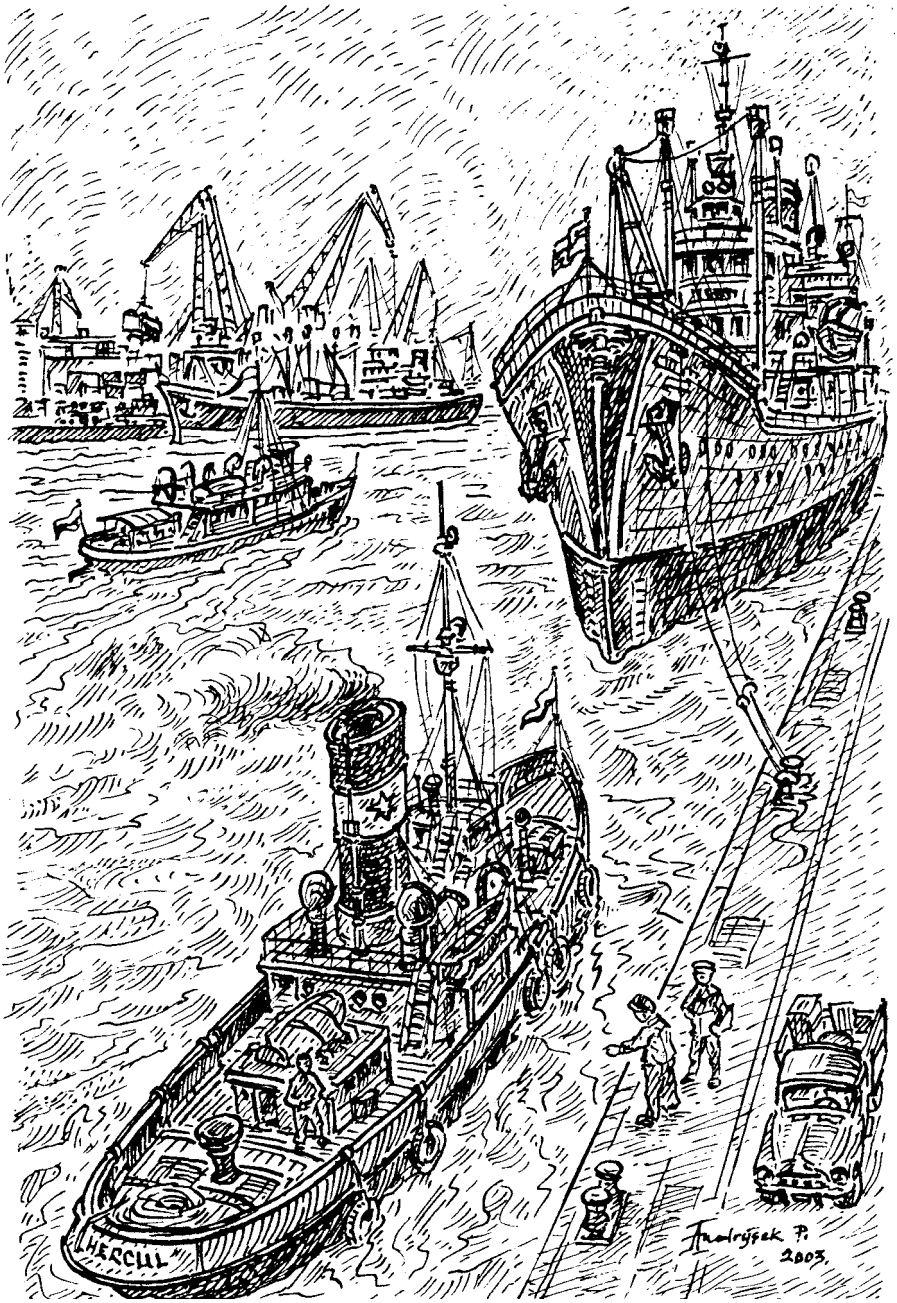
„Při vší úctě, pane, pokud jsou tohle veškeré informace, které jste schopni nám dodat, tak to nám asi moc šancí na úspěch nedává,“ poznamenal zjevně poněkud nespokojený a zachmuřený Biggles.

„My z naší strany jsme zatím už udělali všechno, co se dá.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Zorganizovali jsme vám kontakt s jistým Angličanem, který už léta žije v Cruzuadu nebo někde tam v okolí. Ten by měl být schopen poskytnout vám veškeré informace o místní situaci, tradicích, lidech atd.“

„Co tam ten člověk dělá?“

HERCUL
Andrýsek P.
2003.

„Pracuje tam. Jmenuje se Peter Fotherham, ale místní lidé ho znají spíše jako Dona Pedra, což je španělský ekvivalent toho jména. Je to profesionální přírodovědec, který Anglii opustil už před mnoha lety a od té doby se sem už nikdy nevrátil. V současné době působí jako zásobovací a zásilkový agent dvou nebo tří londýnských firem, které mají v Jižní Americe své obchodní zájmy. Těmi obchodními zájmy jsou orchideje, motýli a nejmenší zoologické exempláře, po kterých existuje neustále na trhu poptávka ze strany všelijakých muzeí a soukromých sběratelů. Konkrétní práce Dona Pedra alias Petera Fotherhama spočívá v tom, že ty žádané exempláře najde, nasbírá, připraví k přepravě a pak odešle po řece Manaos, kde si je vyzvedne pravidelná lodní linka, která pak využívá zaoceánské parníky zprostředkovávající dopravu mezi celou Jižní Amerikou a naším královstvím.

„Mohu tam odjet stejnou linkou?“

„Ne. To by trvalo příliš dlouho. Budete tam muset zaletět. Vstoupili jsme dojednání s jednou z těch Fotherhamových partnerských společností, která obchoduje s orchidejemi a dohodli jsme se s nimi, že vám a jednomu asistentovi umožní cestu tam jako jejich zástupci, abyste se mohli zaškolit do konkrétních a odborných detailů, týkajících se zvláštní povahy jejich podnikání. Nám se to jeví tak, že se za tím skrývá mnohem více, než by si člověk představoval. Fotherham už byl informován, že tam k němu přijedete, takže bude připravený a bude vás už očekávat. Ale musím vás upozornit, že se s ním už dlouhá léta nikdo nesetkal, takže se raději připravte na všechny možné eventuality. Bylo nám totiž řečeno, že je to velký podivín. V každém případě tam ale budete mít místní kontakt a zároveň dostatečnou záminku pro svůj pobyt v Cruzuadu. Kromě toho organizujeme společně s odpovědnými úřady v Londýně všechny dokumenty, které budete potřebovat – víza a tak dále. Vy samozřejmě budete cestovat jako civilisté, takže v příštích měsících zapomeňte na to, že jste důstojníci královské policie nebo že máte cokoli společného s britskou vládou.“

„Vědí lidé z toho našeho orchidejového koncernu, jaký je vlastně pravý účel naší činnosti?“

„Ne. Sice velmi pravděpodobně mohou tušit, že tam budete působit ve službách vlády, ale jaký je konkrétně váš úkol, o tom žádné podrobnosti neznají. Fotherham sám neví vůbec nic a předpokládáme, že vás bude skutečně považovat za lidi, za které se budete vydávat.“

„Tak to vypadá docela dobře. Ale vy asi nebudete vědět, jestli má Neckel všechny ty tajné dokumenty přímo u sebe?“

Letecký komodor se smutně pousmál. „To je bohužel věc, kterou nám pochopitelně neprozradil a já bych to od něho ani nečekal. Představuji si ale, že je asi nebude ukrývat daleko od místa, kde bydlí, nebo kde se převážně pohybuje. Tohle bude ostatně první věc, kterou musíte zjistit vy.“

„A co jeho návyky, osobní rutina, stereotypní chování, předpokládáme-li ovšem, že něco takového existuje? Napadlo mne také, že si mohl docela dobře nechat změnit obličej. Třeba plastickou operací?“

„O tom vám toho asi moc nepovím. Avšak jak vidíte z jeho fotografie, je to pohublý, neuroticky vyhlížející typ člověka, spíše tmavší pleti, s vystouplými lícními kostmi a černými vlasy, které si obvykle nechává narůst delší. Tady na spáncích mu jeho tmavé vlasy trochu prořídly a také trochu šediví. Je to chronický kuřák, který si zapaluje jednu cigaretu od druhé, většinou si je dokonce i ubaluje sám. Používá tmavé, silné tabáky, což má zcela logicky za následek, že trpí tak zvaným kuřáckým hrtanem, projevujícím se v častém suchém pokašlávání. Když ještě pracoval u nás, nosil na třetím prstu levé ruky zlatý pečetní prsten. Ale v současné době už se ho pravděpodobně zbavil. Ostatně všechny tyto podrobnosti najdete v téhle složce, kterou jsem vám dal. Podrobně si všechno prostudujte a pak mi ji vraťte. Kdy si myslíte, že budete dostatečně připraven, abyste mohl vyrazit?“

„Zítra, pokud samozřejmě do té doby dostanu všechny potřebné dokumenty a vybavení.“

„Osobně na to dohlédnu. Zmínili jsme se také o vašem asistentovi. Koho si s sebou hodláte vybrat?“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Já si myslím, že na tenhle podnik by byl nejlepší asi Lissie. Bude to vyžadovat evidentně roli

přitroublého Angličana a on je jediný člověk, který to dokáže hrát přesvědčivě a zároveň to obrátit ve výhodu. Ginger je v takovém klimatu příliš náchylný na všelijaké ty místní chřipky, kterých tam bude určitě také spousta a Algyho potřebuji tady, aby po dobu mé nepřítomnosti převzal vedení celého našeho odboru.“

„Dobrá. Ostatně jako vždy tohle nechám na vás.“

Biggles sebral se stolu složku s tajnými informacemi a vstal. „Za chvíli se u vás zase zastavím, pane,“ a s těmi slovy opustil šéfovu kancelář.

3

Biggles a Bertie strávili vcelku pohodlnou noc pod moskytiérami. Ráno následující, po jejich příjezdu do domu se jménem po té nádherné orchideji Vanda jim přineslo jasnou oblohu a příšerné vedro. Z promáčené půdy začala stoupat pára. S každého stromu padala sprška vody, kdykoli ptáci nebo neposedné opice pohnuly jejich větvemi. Vzduch přetékal nejrůznějšími zvuky. Kolibříci pobzukovali, mezitím co viseli ve vzduchu evidentně zavěšeni na jakýchsi neviditelných nitích nad kalichy květů, které otevíraly své okvětní lístky směrem k slunci. Všude bzučel a cvrkal nejrůznější hmyz. Žáby hlasitě kuňkaly nebo kvákaly jako kachny. Velcí ptáci hvízdali nebo vydávali chraplavý křik.

Don Pedro, který odešel již časně z rána na molo, aby zkontroloval, jak probíhá nakládání na *callapo*, veliký balsový vor, na který se nakládaly bedny s orchidejemi určené do skladů společnosti v Manaosu, aby bylo využito silného proudu řeky pro lacinou a ekologickou dopravu, skutečně dokázal držet dané slovo. U dveří domu totiž stáli připraveni čtyři drsně vyhlížející, robustní jihoameričtí ponyové, připraveni na poslední část cesty do Cruzuada. Tři měli na hřbetech obyčejná jezdecká sedla, zatímco ten čtvrtý měl nákladní sedlo, ze kterého už visely vodotěsné vaky naplněné pitnou vodou. U koní stál také nádvorní Dona Pedra, veselý a také robustní chlapík, ale s neuvěřitelně slabým hláskem, jménem José, který se měl stát jejich průvodcem a ochráncem. Za širokým koženým opaskem měl zatknutou nepostradatelnou dlouhou mačetu. Jelikož byl u Dona Pedra už dlouhá léta, naučil se trochu anglicky, a také proto byl pro daný úkol zjevně vybrán.

Sotva Biggles a Bertie dosedli do sedel svých nových dopravních prostředků, objevil se Don Pedro. Přišel se s nimi

rozloučit a nabídnout jim ještě před odjezdem nějakou tu užitečnou radu. „V Cruzuadu byste neměli mít žádné problémy, ale pokud by nějaké přece jenom byly, vraťte se určitě sem k nám. José se o vás postará. Jste si jisti, že máte všechny osobní doklady v naprostém pořádku?“

„To doufáme.“

„Pokud člověk přijíždí z Brazílie, jako ve vašem případě, čím dříve se nahlásí podprefektovi, nebo-li zdejšímu správci provincie, tím lépe pro něho. On mne mimochodem dost dobře zná. Jmenuje se seňor Vargas. Pozdravujte ho ode mne a to by vám mělo pomoci, aby to první setkání proběhlo pokud možno hladce.“

„To rozhodně uděláme a díky za všechno,“ pokynul mu Biggles a jejich malá výprava se dala do pohybu za prvním koněm s Josém na hřbetě a nákladním poníkem na otěži hned vedle něho.

Brzy se jasně ukázalo, že jim Don Pedro popsal cestu po tak zvané stezce poněkud optimisticky a hned také pochopili, proč vážený obchodník s orchidejemi nejezdí do města častěji, než je pro něho skutečně nezbytně nutné. Fakticky se totiž jednalo pouze o poměrně úzký prostor nahrubo vysekaný spletí pralesa. Jelo se po něm hrozně, terén vedl nahoru a hned zase dolů, málokdy více jak pár yardů rovně. Pořád se museli vyhýbat všelijakým překážkám a objíždět obrovské stromy. Nikdy se ale příliš nevzdálili řece, jejíž stříbřitou a rozpěněnou hladinu mohli čas od času vidět mezi záclonami zeleně. Povrch půdy pod nohama koní byl tak zrádný, jak jen dovede být zrádný prales. Sestával většinou z bláta a tlejících zbytků rostlin, ve kterých se koně, naštěstí zjevně zvyklí na podobnou chůzi, kymáceli, klouzali a ujížděli, jak se jejich kopyta s mlaskáním bořila do hnijící břečky, vyprošťovala se a zase znovu s čvachtáním klouzala dál kupředu. Ze širokých stále zelených listů větvoví, které se nad nimi splétalo v neprostupnou klenbu, na ně padaly veliké kapky jako za hustého deště. Po obou stranách průseku se vzpínaly hradby panenského pralesa, ponuré a hrozivé, ale současně nepostrádající jakési vnitřní kouzlo vzbuzující obdiv a úctu hraničící téměř s odevzdanou fascinací. Vlhké horko v tom listnatém tunelu, protože to byl ten nejpřiléhavější dojem, který průsek

vyvolával, bylo únavné a deprimující. Vypadalo to, že v tom parném dusnu už není místo ani pro špetku skutečného vzduchu.

Projeli malou vysekanou pasekou, na které před primitivním přístřeškem skupina Indiánů s naprosto kamennými tvářemi sledovala, jak je míjí ta malá a neobvyklá kavalkáda. Byla to taková banda špinavých a zanedbaných stvoření a naprosto zbídačelých chudáků, jak tomu ostatně až příliš často bývá tam, kde se domorodci vymanili ze svého přirozeného prostředí, jsou v dosahu a kontaktu s civilizací, ale ještě stále nejsou její normální součástí. José jim řekl, že to jsou sběrači gumy, kteří také občas přinesou nějakou tu orchidej Donu Pedrovi a ten jim za to štědře zaplatí. Jenomže ti blázni hned všechny peníze utratí za nesmyslné věci, které jim nejsou k ničemu. Když jsou střízliví, tak jsou v pohodě, ale jakmile se napijí, tak dostávají záchvaty zuřivosti, uzavřel ležérně José svůj výklad o místních domorodcích. Většinu cesty ale jeli mlčky, oba, Bertie i Biggles příliš zaměstnaní tím, aby se udrželi v sedlech a současně stačili odhánět mraky všelijakého hmyzu, který jako by cestoval s nimi a přitom si umínil, že si z nich a z jejich koní udělá co nejrychleji jídelní menu. Nejhorší ze všech ale byly veliké koňské mouchy, kterým José říkal *taranos* a které neustále protivně a bolestivě bodaly.

Kolem prosekané pěšiny, vlastně i na té pěšině samé, byla přitom spousta zběsile kypícího života. Nad hlavami neustále vřeštěli, křičeli a ječeli dobře známí papoušci i drobní místní papoušci s dlouhými ocasy. Tukani vydávali ty své absurdní výkřiky či vřeskoty, jako když se otáčející ozubená kola zadírají bez dostatečného promazání olejem. Kolibříci všemožných nádherně barevných odstínů vystřelovali z květu na květ. Opice vřeštěly a hvízdaly vysoko v korunách stromových velikánů. Čas od času náhle projela zápachem z tlejícího listí a rostlinnou hnilobou prosáklým ovzduším neuvěřitelně jemná vůně jakýchsi neznámých květin. Často pěšina hraničila s kapradinami fascinující velikosti a jemného přediva jejich listů. Přes cestu jim neustále přelétali motýli neuvěřitelných tvarů a barev. V jednu chvíli to byl zničehonic celý obrovitý mrak duhově modrých *Morphos*. Na zemi stopy koní a

pěších cestujících křižovali velicí mravenci a každý z nich nesl břemeno v podobě nějakého listu mnohokrát většího, než byl on sám.

Jednou se Bertie dokonce musel v sedle nebezpečně uhnout stranou, aby se vyhnul havárii s jakýmsi obrovským molem, který se už chvíli těžce třepetal kolem. Nakonec si vybral přelet nad Bertieho koněm. Vypadal jako nějaké strašidelné a odpudivé stvoření s šedavě skvrnitými křídly a hlavou jako lidská lebka, z níž vyčnívalo kupředu jako jehla vypadající dlouhé žihadlo.

José povídal, že to byla „*la cigarra de la muerte*“, což by se dalo přeložit jako „můra smrti“ neboli smrtihlav. Pokud někoho bodne, tak ten během následujících pár hodin buď rychle zemře nebo začne šílet!

„Skutečně tomu věříte?“ zeptal se Biggles Josého, jehož výklad byl příliš lakonický, než aby byl míněn vážně.

„Já nevím,“ odpověděl kupodivu José upřímně. „Mne ta potvora ještě nikdy neštípla.“ Pak se dal do hurónského smíchu nad tím, co podle svého názoru pokládal za podařený nevinný vtípek.

„*No hay cuidado*“ (Nemáte se čeho obávat) ujistil je José poté, co se už dosyta nasmál.

„Veselí chlapíci, co?“ poznamenal naopak velice suše Bertie.

O něco později ale došlo ke skutečně vážnějšímu setkání. Zničehonic najednou přistál na nákladním sedle odněkud shora malý zelený hádek, ne delší než dvě stopy, a odtud se odrazil na zem. José za ním sjel jako blesk ze svého koně a jediným máchnutím své dlouhé mačety rozsekl to stvoření na dva kusy. Když pak znovu, teď už s obvyklým rozvážným klidem nasedl, prohlásil nevzrušeně, že to byl *macabril*. Potom dodal na vysvětlenou, že je to had, který má ve zvyku spát vysoko na větvích a skákat na kohokoli, kdo je tak velký blázen, že ho ze spánku vyruší. Jeho kousnutí, tvrdil José vážně, je absolutně smrtelné, pokud zasažený člověk nemůže okamžitě do vody. Ale co s tím má voda společného, to už dál nekonkretizoval. Ovšem podle toho, jak samozřejmě až ledabyle se při tom svém zásahu choval, vyplynulo, že něco takového je při cestování prosekanými pěšinami pralesa zcela běžné.

S košilemi promočenými vodou a lepícími se k tělům mokrým pro změnu potem ta malá skupina pokračovala ve své pouti a za

nějakou dobu jim José oznámil dobrou zprávu, totiž, že do cíle už moc daleko nemají. Na to Bertie reagoval otráveným hlasem s poznámkou, že to je dost, protože už takhle vypadají, jako kdyby byli na cestě tím neproniknutelným pralesem nejméně týden.

Z vrcholu kopce, na který právě vystoupili, se jim nabídla vyhlídka prořídlým lesem až na protější břeh řeky, kde se nacházelo pár jakýchsi domů. To už ale věděli, že to je brazilské území, zatímco oni jsou stále ještě v Peru. Kus dál po proudu se řeka dělila na dva proudy a tam, jak věděli ze svého předešlého studia místních map, se hranice dotýkala dalšího pohraničního území, tentokrát bolivijského.

K žádným dalším překvapivým událostem už naštěstí nedošlo, a tak, soudě podle hájů kávovníků vystavujících slunci na odiv své červenavé bobule, se po chvíli octli v částečně zkultivované oblasti.

Na první pohled město Cruzuado vypadalo značně zašle a působilo depresivním dojmem. Vzápětí, při bližším pohledu, místo aby se tento dojem vylepšil, se začal ještě zhoršovat, jelikož se ukázalo nejenom jako zanedbané a špinavé, ale ještě navíc jako město, které se vlastně pomalu rozpadá. Hlavní třída, po které vstoupili do města, neměla žádný zpevněný povrch, jenom udupanou hlínu. Na ní se válely spousty všelijakých odpadků, takže bylo evidentní, že se tady zřídkakdy, nebo spíše vůbec, neuklízí.

Domy po obou stranách byly toho nejlacinějšího typu, jaký si člověk dovede představit, postavené ze sušených hliněných cihel, obílené teď už špinavým vápnem a všelijak pocákané. Jenom ty nejlepší z nich se mohly chlubit solidnější střechou z vlnitého plechu. Obchůdky, všechny malé a bez skleněných výplní v oknech, byly špinavé a všeobecně odpuzující.

Na ulici bylo jenom pár lidí, většina z nich byli pružní, v pase štíhlí *llaneros*, s nohama vybočenýma do O z dlouhých hodin sedění v sedlech, oči přimhouřené do pouhých štěrbin z toho, jak neustále zírají přes nekonečné, sluncem vyprahlé planiny. Byli všichni jeden jako druhý. Těžké kožené opasky jim visely nízko na bocích, často s velkým revolverem, klátícím se v připnutém pouzdře. Někteří měli navíc i mačety. Dlouhé, výhružně vypadající ostruhy, s krutými bodci, jim chrastily u kotníků. Na sobě měli většinou těsné,

nepopsatelně špinavé kalhoty. Košile byly samá záplata a jejich sombrera utrpěla zjevnou újmu prakticky ze všech možných stran.

Biggles na to poznamenal k Bertiemu: „Pořádně se podívej, jak vypadají ti praví kovbojové. Docela jiný zjev, než ten, co se nám ukazuje v dobrodružných filmech v televizi, co?“

José, který tu poznámku zaslechl, prohlásil, že tihle kovbojové jsou ve skutečnosti jen smutní, osamělí muži, kteří pořád jen hlídají, po celé dlouhé týdny, někdy i celé dlouhé měsíce, obrovská stáda dobytka na tak zvaných *llanos*, pastvinách, aniž by potkali nějakého jiného člověka. Kdo by jim tedy zazlíval, že když se jim podaří dostat se konečně do města, trochu jim z toho přeskočí v hlavě.

Potom zavedl své svěřence do hotelu jménem Comisaria, který stál na plaza, sice hlavním, ale podle evropských standardů jinak malinkém náměstí. V těsném sousedství hotelu byla hlavní a jediná budova místní hlavní správy, což představovalo kancelář celníků a policejní stanici. José jim tam oznámil, že koně odvede na druhou stranu za budovy a tam také bude čekat tak dlouho, dokud si nevyřídí všechno potřebné pro ubytování. Pak jim přinese na určené místo jejich zavazadla.

Biggles a Bertie, na které zatím neudělal zevnějšek dotyčných budov příliš příznivý dojem, zamířili k hlavnímu vchodu hotelu a vešli opatrně dovnitř. Ve vstupní místnosti se podél stěny táhl dlouhý nelakovaný pult představující recepci. Za ním seděla mladá míšenka, sice na první pohled hezká, ale s lehce prohnaným výrazem ve tváři. U ní se jim podařilo rezervovat si dvoulůžkový pokoj. Museli ovšem složit patřičnou zálohu předem. Potom jim jeden šikmooký Indián ukázal cestu nahoru, uvedl je do pokoje a za chvíli jim tam přinesl i jejich zavazadla, která mu předal José.

„Myslím, že se mi to tady moc zamlouvat nebude,“ prohlásil s úšklebkem Bertie, už když stoupali po schodech nahoru.

Ještě méně se mu to ovšem zamlouvalo, když konečně svůj pokoj uviděli na vlastní oči. Byl tak malinký, že se jeho dvě nepříjemně úzké postele téměř dotýkaly a do místnosti se už prakticky nic víc nevešlo. Na postelích nebyla žádná prostěradla, žádné povlečení. Deky měly do čistoty na hony daleko a matrace byly tak tvrdé, jako by se leželo na dřevěné desce. Byl tam ovšem

ještě jeden kousek nábytku, to je třeba přiznat, ale to už byl opravdu jediný další předmět, který se tam vešel. Byl to otlučený železný stojan s popraskaným umývadlem do poloviny naplněným jakousi nahnědlou tekutinou, pravděpodobně vodou. Místo skříně na šaty a věšáků jim měly posloužit dlouhé a zarezlé hřebíky zatlučené do stěn. V rohu „hotelového pokoje“ se válely bez ladu a skladu prázdné láhve od piva. Když jim hotelový posluha přinesl jejich zavazadla a Bertie se ho zeptal, s jistou dávkou obav v hlase, kde je tady koupelna, tázaného tím vůbec neuvedl do rozpaků. Dole na dvoře je prý sprcha. K tomu ale člověk musí mít své vlastní mýdlo a samozřejmě i ručník. Záchod je stejně samozřejmě také pouze venku.

„Kamaráde, vypadá to, že jsme nenarazili zrovna na luxusní podnik,“ ohrnoval nos s odporem Bertie. „Musíš si uvědomit, kde jsme,“ suše ho odmítl Biggles.

„Don Pedro ale říkal, že to není zas až tak špatný hotel!“

„Měl asi pravdu. Zřejmě to myslel ve srovnání s těmi ostatními, které tady patrně existují.“

„Tak to se tedy třesu při představě, jak tady asi vypadá hotel, který je opravdu laciný!“

Avšak navzdory všemu se nakonec oba osprchovali, oblékli si suché košile a pak se vydali za Josém. Našli ho v tak zvaném baru, kde si dával právě pivo s pár *llaneros*, a tak se k nim připojili. Když se José od nich dozvěděl, že hodlají v hotelu přece jenom zůstat, řekl jim, že se tedy vrátí zpátky do Villa Vanda a nechá jim tady jak toho nákladního koně, tak i ty dva jízdní, aby se na ně mohli spolehnout v případě, že by se rozhodli vrátit se k Donu Pedrovi. S hochem sloužícím ve stáji už to všechno zařídil. Jelikož ten chlapec ví, že koně patří Donu Pedrovi, mohou být bez starosti, že se o ně dobře postará.

Biggles dal potom Josému trochu peněz, aby měl na jídlo, než se případně vydá na cestu domů.

Potom se Biggles a Bertie setkali s majitelem hotelu, kterému se také hned představili. Patron, nebo-li hoteliér, byl Mexičan, který byl zjevně hrdý na své zařízení. „Tady u mne nenajit ani jedovatý hady, ani žádný škorpióny,“ vychloubal se halasně, když jim představoval jídelnu, která odpovídala vybavení a duchu celého toho podniku. Ale

kupodivu, nebo možná kvůli přebytku hovězího masa všude kolem, k jídlu dostali veliké porce steaku. Oba pak museli souhlasně konstatovat, že tak dobrý steak hned tak někdy nejedli. Vařená rýže sice musela nahradit obvyklé brambory, které tady nebyly vůbec k dostání, ale vzhledem k tomu, že oba měli tak obrovský hlad, jim to v zásadě ani moc nevadilo. To byl asi také ten rozhodující faktor, který ovlivnil jejich konečné hodnocení předloženého jídla.

Potom nad šálkem kávy, vypěstované na místních plantážích, a která byla také vynikající, Bertie vyžadoval seznámení s plánem akce – pokud samozřejmě Biggles už nějaký má.

„Tím prvním krokem, který musíme udělat, je přihlásit se na místním *comisaria*, aby nám dali razítka do pasů," odpověděl mu Biggles. „Potom se budeme muset pokusit zjistit, kde asi může být ten člověk, kterého jsme sem přijeli odhalit."

„A jak to hodláš udělat?"

„Bylo by určitě nemoudré začít se tady hned vyptávat, protože by se ta informace, že se po něm sháníme, určitě dostala bleskově zpátky k Neckelovi. Totiž pokud tady stále ještě ten náš problematický vědátor je. A my si nemůžeme být jisti ani tímhle. Momentálně jediná věc, kterou můžeme udělat, je, že budeme mít oči i uši otevřené. Třeba ho někdy potkáme nebo o něm uslyšíme někoho mluvit. Já mám trochu obavy z toho Rusa, který sem podle Dona Pedra v poslední době přijel. Sice to je třeba jenom náhoda, ale na druhé straně je docela možné, že je tady za stejným účelem jako my. A jestli je tohle opravdu ten nejlepší podnik ve městě, tak se tady s ním můžeme docela dobře potkat. A měli bychom být schopni si ho tedy v hotelu všimnout. To je prozatím všechno, čeho se můžeme držet. Pojďme, projdeme se po městě, abychom se trochu zorientovali ve zdejší situaci. A když už budeme v tom, můžeme se jít představit zdejšímu panu *sub-prefecto*, seňorovi Vargasovi, který je, alespoň podle mého, šéfem místní správy. Fakt, že je zároveň kamarád Dona Pedra, by nám to všechno měl trochu usnadnit. V takovýchhle končinách se ukazuje, jak důležité jsou místní a osobní kontakty."

„Ještě jsme se ale ani nestihli zapsat do hotelové knihy," namítal, ale zároveň i připomínal Bertie.

„Pochybuji, že by si tady s takovými věcmi někdo dělal těžkou hlavu," odvětil Biggles. To byla vlastně předpověď, která se ukázala jako naprosto odpovídající skutečnosti. V tom duchu je totiž také, se zábleskem úsměvu ve tváři, informovala známá dívka v recepci hotelu.

„Kamaráde, víš, že mám pocit, že se ta atraktivní míšeňská krasavice do tebe zakoukala?" poznamenal Bertie.

„Ta? Ta má oči jedině pro to, aby dostala nějaké tučné spropitné, až budeme odjíždět," odrazil ho Biggles.

Když vyšli ven z hotelu do sousední budovy s kancelářemi místní státní správy, nemuseli udělat víc než pár kroků. Tam je pak hned uvedli do pracovny seňora Vargase, který byl právě zabrán do hovoru s jakýmsi podsaditým člověkem v uniformě, s hustým strništěm neposlušného kníru pod nosem. Byl to *Intendente*, náčelník místních jednotek vojenské policie. Na stole před oběma muži stála prázdná láhev od vína a dvě ještě nedopité sklenky.

Návštěvníci byli přivítáni s odpovídající zdvořilostí, která je zřejmě přímo přirozená všem Španělům nebo lidem španělského původu všude na světě – ovšem za předpokladu, že se jich nijak urážlivě nedotknete. Poté, co se představitelé místní moci dozvěděli, že Biggles a jeho přítel jsou Britové a navíc přátelé Dona Pedra z Villy Vanda, kterého přijeli navštívit, byly odsunuty formality stranou a jejich dokumenty se dočkaly razítka prakticky bez jakýchkoli otázek. Dokonce se jim seňor Vargas omluvil, že se jich bude muset zeptat, zda nemají něco cenného, za co by měli zaplatit clo.

Biggles vyjmenoval těch pár maličkostí, které si s sebou přivezli, zaplatil nepatrný poplatek nezbytně vyžadovaný podle místních celních předpisů a to bylo vlastně veškeré nutné úřadování.

Protože oba věděli, že místní lidé budou nepochybně zvědavi, jaký je vlastně účel jejich návštěvy v Cruzuadu, Biggles sám od sebe začal velitele informovat o tom, že přiletěli z Anglie k Donu Pedrovi na návštěvu především z obchodních důvodů a tyto důvody se většinou týkají obchodu s orchidejemi. Oba doufají, že se tady budou moci chvíli zdržet, aby se mohli trochu porozhlédnout kolem a poznat také jiný kousek téhle tolik vzdálené země.

„Jak si jistě povšimnete, je velice krásná a ubytování je tady naprosto perfektní," prohlásil nadšeně seňor Vargas.

Evidentně svému nadšení upřímně věřil a Biggles si tudíž pomyslel, že bude jen moudré mu to nerozmlouvat. Konec konců neměl žádné stížnosti. Uvědomoval si totiž velice dobře, jak je asi obtížné udržet zákon a pořádek na tak obrovité oblasti většinou naprosto divoké přírody a ještě k tomu tak daleko od hlavního města. A co více, ten člověk se mu docela líbil. Vzdor tomu, že jeho postava, hubená a poměrně malá, nevyvolávala přehnaný optimismus, působil dojmem tvrdého a odvážného chlapíka, který má správné schopnosti pro vykonávání svého úřadu.

Po úvodním představení pak následoval akt méně formálního spřátelení a přípitky sklenkou vína na jejich země a národy. Velitel místní policie je ujistil, že se na něho mohou naprosto spolehnout a že je jim vždy plně k službám.

Když vyšli ven z kanceláře, Biggles prohlásil, že ho to strašně svádělo k tomu, aby se zeptal, jen tak mimochodem, jestli náhodou ve městě nežije také jistý člověk jménem Neckel, ale pak se rozhodl, že na tak osobní otázky je ještě příliš brzy. To třeba přijde na řadu až při jejich příštím setkání.

Při návštěvě se ale přece jenom na něco zeptal. Vycházel přitom z předpokladu, že Neckel mohl také cestovat na britský pas. A tak položil veliteli otázku, jestli čirou náhodou teď nejsou ve městě také ještě nějací jiní Britové. Jelikož ale dostal negativní odpověď, dál už se nevyptával.

„Vypadá to, že se Neckel velmi pravděpodobně vydává za Peruánce, což mu nedá asi moc práce a na což samozřejmě má plný nárok, uvážíme-li, že ho vlastně rodiče v Peru vychovali," sděloval Biggles zamyšleně pozorně poslouchajícímu Bertiemu.

Rozhodli se vyrazit na malou pěší procházku po okolí města. Chvíli postávali před místní poštou doufajíce, že třeba náhodou Neckela někde zpozorují. Ale k ničemu to nebylo. Poohlédli se proto také kolem po několika místních barech, dali si v kavárně kávu a za stejným účelem neustále vyhlíželi ven. Ale nikoho ani jen vzdáleně připomínajícího jejich hledaný objekt nezahlédli.

Nakonec, s pocitem, že už toho ten den udělali dost, se rozhodli vrátit zpátky do hotelu a připravit se na noc.

„Jednou věcí si můžeme být jisti," řekl Biggles téměř šeptem, protože stěny pokoje tvořily pouze dřevěné palubky na pero a drážku. „Pokud je Neckel i jen z poloviny tak inteligentní, jak se nám to prezentovalo, tak určitě předvídal, jaký krok asi naši lidé v Londýně budou chtít podniknout jako první. Chci tím jen říct, že asi bude připravený na to, že sem budou vysláni nějací agenti, kteří by ho lokalizovali. Z toho tedy logicky vyplývá, že bude na stráži před každým novým příchozím ať už bude jakékoli národnosti nebo státní příslušnosti, nebo tu národnost bude třeba jenom předstírat. Obávám se, že jemu se zřejmě podaří objevit nás mnohem dříve, než se nám povede objevit jeho."

4

Biggles si začínal dělat starosti.

Uplynuly už tři dny a navzdory veškeré jejich snaze vůbec nedosáhli žádného výsledku. Na druhé straně ale vlastně toho nebylo moc, co mohli za daných okolností podniknout. Dlouhé hodiny sledovali budovu pošty doufajíce, že se jim podaří spatřit svého člověka. Potulovali se po všech možných veřejných prostorách, po místních barech, kavárnách a dokonce zašli i do místního kina. Poslouchali konverzaci lidí, postávali v krámech s potravinami a sledovali zákazníky, kteří tam nakupovali své běžné denní potřeby. Všechno marně.

To, co se Bigglesovi zvláště nelíbilo, bylo chování toho Rusa, o kterém jim Don Pedro vyprávěl a který s nimi bydlel ve stejném hotelu. Vypadalo to totiž, že má na práci úplně to samé jako oni: jenom tak se potulovat po městě zjevně bez plánu jakéhokoli určitého cíle. Sledoval snad přímo je, nebo měl také za úkol pátrat po tom jejich uprchlém vědci? To samozřejmě nemohli vědět, přestože ho už velice dobře znali. Potkávali se s ním velice často, hlavně v jídelně, ale vůbec s ním nepromluvili, protože pro to neměli žádnou rozumnou záminku. A kromě toho, jediné, co o něm vlastně věděli, bylo, že jeho příjmení je Bogosoff, protože to zaslechli, když mluvil s majitelem hotelu. A podle toho také poznali, že mluví naprosto dokonale španělsky.

Jak Biggles říkal hned na začátku jejich mise, totiž jejich problém, nebo potíže, byly vlastně v tom, že se neodvažovali nikoho na nic vyptávat. Ne proto, že by se o tom mohl od někoho potom doslechnout i Neckel, ale proto, že by je zdejší lidé mohli podezírat, že mají pro svůj pobyt ve městě nějaké jiné důvody. Oba si totiž dobře uvědomovali, jak jim Don Pedro vyprávěl, že ve městě je také spousta uprchlíků, kteří se tu skrývají před zákonem, stíhajícím je v

jejich rodné zemi. Ti všichni by, jakmile by se někdo kolem nich začal na cokoli najednou vyptávat, okamžitě pojali podezření, že to souvisí s jejich osobou a jejich případem.

Občas se Biggles také zašel podívat na jejich koně, aby se přesvědčil, že se ten indiánský hoch, co má v hotelu na starosti koně, opravdu stará, aby jejich zvířata dostávala pořádně pít a byla dobře krmena.

Víkend přešel bez nějakých závažnějších problémů, i když přece jenom došlo k případům opileckého chování a výtržností, včetně fyzických soubojů, při kterých, pokud věděli, se nezašlo nikdy dál než na obvyklé použití pěstí a jiných částí těla. Přesně tak, jak je varoval Don Pedro, že se stane, tak se stalo. Najednou se o víkendu vřítilo do města početné stádo *llaneros*, okamžitě rozpoznatelných podle jejich oblečení. Většina nechala hned své koně uvázané jen tak u dřevěného zábradlí, postaveného pro ten účel uprostřed náměstí.

Daleko rušivějším faktem ale bylo vtíravé vědomí, které se nedalo jen tak odehnat, že totiž existuje jedna nepříjemná eventualita: Neckel se v tomhle městě nakonec vůbec nemusí vyskytovat. Třeba bydlí někde úplně jinde, v jiném městě. Už třeba dávno překročil řeku do Brazílie nebo se přestěhoval do Bolívie, ležící také prakticky nedaleko. V takovém případě, jak Biggles právě přesvědčoval Bertieho, jsou tam zbytečně a vlastně jenom ztrácí drahocenný čas. „Ale co potom mají znamenat ty jeho dopisy? Přece si je musí nějak vyzvednout, nebo ne?“ nevzdával se Bertie.

„Někoho si pro ně může klidně posílat.“

„To je fakt.“

„Jestli brzo nedostaneme nějaký klíč k té záhadě, budeme se muset začít poptávat kolem bez ohledu na možné následky.“

„Kde bys chtěl začít?“

„Tím nejsamozřejmějším místem je pošta. Zeptáme se tam, jestli si už Neckel vyzvedl svoje dopisy.“

„No jo, ale v případě, že si třeba vybral jiné jméno, tak bude odpověď normálně záporná.“

„To je ovšem další háček. No, když nám to nevyjde na poště, tak to můžeme zkusit u seňora Vargase. Ten by měl být informovaný o tom, jak se mu tady pohybují všelijací ti cizinci. A ještě lepší by asi

bylo, kdybychom se vrátili k Donu Pedrovi, vyložili prostě naše karty na stůl a požádali ho o pomoc. Konec koncuje to britský občan. Je tady všude dobře známý, takže se nikdo nebude divit, když se začne trochu vyptávat. Rozhodně mu to projde mnohem spíš než nám, když jsme sotva přijeli. On tady určitě zná spoustu lidí. Například už jenom všechny ty obchodníky, u kterých nakupuje. Zatraceně, jestli tady ten Neckel někde je, tak přece musí někde nakupovat potraviny, nebo někam do hostince chodit na jídlo!“

„No ale stejně jako jsi to říkal s těmi dopisy, tak jestli je Neckel tak rafinovaný, tak si určitě sehnal taky nějakého spolehlivého sluhu a ten mu chodí nakupovat potraviny nebo hotové jídlo.“

Biggles přikývl. „To si uvědomuji. No, asi nemá cenu pokračovat takhle dál. Jenom ztrácíme čas. Zítra se vydám na tu poštu.“ Nakonec k tomu však nedošlo. Krátce po tomto rozhovoru totiž obdrželi, velmi podivuhodným způsobem, jestli ne vodítko, tak rozhodně zásadní informaci, která k němu mohla vést.

Stalo se to takto. Když se opět vraceli do hotelu na oběd, koho to nenašli v hale svého hotelu předstírajícího, že flirtuje s tou mladou míšenkou u recepčního pultu, než jejich dobře známého, Josého.

„Buďte zdráv, příteli. Copak tady děláte?“ oslovil ho hned Biggles.

„Posílat mě sem Don Pedro. Abych se přej kouknout, jestli vy ste v pořádku a jak na tom taky koně sou, seňor.“

„Tak pojďte a dejte si něco k pití. Tady v tom vašem klimatu má člověk pořád obrovskou žízeň.“

U baru pak Biggles pokračoval předstíraje pobavení: „José, já si začínám myslet, že vy jste pěkně prohnaný lišák. Co jste to říkal té atraktivní mladé dámě v hale, když jsme zrovna vešli dovnitř?“

José zase předstíral nevinnost. „Já, seňore? Já sem přeci nic vůbec neříkat! To vona ke mně mluvit. Jo, prosím, dám si teda pivo, seňor.“

„A copak vám to hezkého říkala?“

„Ona se ptát mě na vás.“

Bigglesův výraz se rychle změnil. „Neříkete? A copak se to krásné děvče asi chtělo od vás dozvědět?“

„No, chtít vědět, vodkavaď vy ste, jak dlouho tady chcete zůstat a taky co tady vlastně děláte.“

„Copak jste jí řekl?“

„Já jí řek, že jste přátelové našeho Dona Pedra a že ste jako přijeli sem, jako k němu, na návštěvu.“

„Pročpak má o nás to děvče takový zájem?“

„No, vona říká, že její seňor jí dává nějaký peníze, aby mu dala vědít, když sem, jako do hotelu, přiject dycky někdo novej.“

Biggles vrhl na Bertieho významný pohled. „Neříkejte? A kdopak je asi tenhle zvědavý seňor?“

„To vona neříkat.“

„Kde bydlí?“

„To řikat, že neví.“

„Tak jak mu ale předává všechny ty informace? Chodí snad ten seňor za ní až sem do hotelu?“

„No, seňor. Vona s nim má vždycky po práci tady rande s tim pánem někde venku. Von jí za to kupuje spousty pití.“

„Kde se scházejí?“

„To vona neříkat.“

„Nemáte tušení, proč by se měl ten pán zajímat o to, když do hotelu přijedou takoví gringos, jako jsme my?“

José se zeširoka zazubil. „Třeba on mít nějakej zlatej důl na prodej. Třeba je to jeden z takovejch těch mazanejch chlapů, co se tady živěji tim, že prodávat zlatý doly a mapy turistům, aby jim ukázat tajný místa, kde sou schovaný nějaký ty starodávný poklady obrovský ceny.“

„José, vy mluvíte, jako kdyby to tady byl nějaký velký byznys?“

„To ano, sir. Dobrej velký byznys. Všichni nový lidi, co sem přijít, chtít zlatý doly a tady spousta lidí, co jim jeden takovej moc krásnej moct hned prodat,“ rozesmál se už přímo nahlas José.

Biggles se na okamžik zamyslel. „No, je docela dobře možné, že já sám bych si taky nějaký ten zlatý důl chtěl pořídit.“

José vykulil překvapeně své velké černé oči. „Vy přece ne letět na tenhle hrozný příšerně podfuk, seňor. Nejni to na nic. Jestli tady někde je člověk, co má zlatej důl, tak on si ten důl radši nechat, ne?“

„Vy jste moudrý člověk, José. Ale já bych se rád setkal s tím člověkem, co se na nás tolik vyptával. Hádám, podle toho vašeho rozhovoru, že vy asi tady to děvče v recepci dobře znáte?“

„Hodně dobře. Znát jí dlouhý čas.“

„No pak bych byl rád, kdyby se vám z ní podařilo dostat jméno toho člověka, co se tolik zajímá o nově příchozí gringos, a také bych potřeboval vědět, kde se s ním zase setká.“

José se zatvářil značně pochybovačně. „Třeba ona ale nechtít mluvit. Říkat, že už zapomenout.“

„Má ráda peníze?“

„Moc.“

„Tak podívejte. Dejte jí tohle a zjistěte sám, jestli jí to třeba nepomůže se trochu rozpomenout.“ Biggles vytáhl svazek bankovek, odpočítal jich pár a podal Josému. „Tady máte, jděte za ní. Ale dávejte si dobrý pozor, abyste ji nevylekal. My budeme zatím čekat tady vedle.“

„Si, seňor.“ José v klidu dopil své pivo a pak se ledabyle odloudal směrem k recepčnímu pultu.

„Tak to už je lepší,“ poznamenal tiše Biggles k Bertiemu. „Teď se už konečně někam pohneme.“

Trvalo docela dost dlouho, než se José přišoural zase zpátky.

„No?“ nedokázal úplně skrýt svou netrpělivost Biggles.

José se pokradmu rozhlédl kolem. „Tady je lepší nemluvit,“ sykl potom. „Lepší venku na dvoře.“

„Tak co jste zjistil?“ zeptal se Biggles, když vyšli ven a ocitli se v bezpečném stínu stájí.

„To recepční děvče, ona je moc plná strachu, aby trochu víc promluvit,“ začal potichu vypovídat José. „Ona mi jenom říká, že toho člověka potkává každou noc v baru Francisco. On jí kupuje spousty pití.“

„V kolik hodin?“

„Jedenáct hodin.“

„Jaké je jeho jméno?“

„Luis Salvador.“

„Kde bydlí?“

„Dolores říkat, že ona to nevědět. Když ten člověk přijít poprvně, on v tom hotel zůstat po tři dny. Potom on jít, ale Dolores nevědět kam. Dolores myslet, že ne moc daleko od hotel.“

„Odkud, ze které země, tenhle Salvador přišel?“

„To ona nevědět.“

„Ona mu o nás řekla?“

„Ona mu říkat o všichni gringos, co sem přijet.“

„Nic jiného jste se už nedozvěděl?“

„Jedna věc tu je ještě, seňor. Když ona ho zase potkat, ona mu nosit dopisy z poštovní úřad.“

„No ne, podívejme! Odvedl jste dobrou práci, José. Jak dlouho ještě chcete zůstat ve městě?“

„Já teď jít zpátky do Villy Vanda.“

„Dobrá. Můžete vyřídit Donu Pedrovi, že se nám daří dobře, že jsme v pořádku a doufáme, že se s ním brzo zase uvidíme.“

„Si, seňor.“ José se odšoural ke svému koni, kterého měl přivázaného u dřevěného zábradlí, nasedl a pomalu se vzdaloval.

„Tak co? Co si o tom všem teď myslíš?“ zeptal se po chvíli uvažování Bigglese Bertie.

„No, ještě je příliš brzy na nějaké závěry. Ale budeme-li mít štěstí, budeme moci dneska večer konečně poznat člověka, který si nechává říkat Salvador. Možná to je dokonce i jeho pravé jméno. Jeho touha vědět o všech cizincích, co přijíždějí do našeho hotelu, ovšem nemusí mít nic společného s námi osobně. Je totiž velice nepravděpodobné, že by Neckel tady byl jediným člověkem, který má k novým návštěvníkům určitý podezíravý vztah. Ale jedna věc je rozhodně jistá. Tenhle člověk jménem Salvador musí něco skrývat, jinak by se nechoval tak, jak se chová.“

„A co ta Dolores?“

„Ta do toho nijak nezapadá. Ona je jenom jeho nástroj, takový malý špion. Ale samozřejmě bych jí nevěřil nos mezi očima. Ta by prodala za peníze i vlastního bratra. Přesto si ale myslím, že Josému pověděla pravdu. Pokud samozřejmě takové děvče pravdu vůbec zná.“

Bertie se zamračil. „Co hodláš dělat? Chtěl bys asi zajít do toho baru Francisco a vidět, co se tam přihodí?“

„No to je přece samozřejmé. Já chci poznat, kdo je ten člověk jménem Salvador. Vždyť to může být Neckel, nebo někdo, koho zaměstnává. Jelikož se tady Neckel narodil, nedělalo by mu žádný problém se vydávat za místního člověka. Jenže já do toho baru takhle oblečený pozdě v noci jít nemůžu. Byl bych tam asi trochu příliš nápadný, když si představím, jaký typ lidí tam asi chodí.“

„A co s tím tedy hodláš dělat?“

„Jak dobře víš, já zrovna na nějaké převleky nejsem. Přesto se budu muset nějak přizpůsobit, vzít na sebe nějaký jiný zdejší mundůr, abych vypadal, jako že se tam aspoň trochu hodím. No, snad by to nemělo být zase až tak moc obtížné. Konec konců tam nechci dělat nic jiného než pozorovat a přitom nevzbudit pozornost.“

„Chceš, abych tam šel s tebou?“

„To si ještě později musím rozmyslet a pak se teprve rozhodnu. Teď si dáme něco k jídlu a až budeme po obědě, seženeme si nějaké oblečení. Všiml jsem si tady dvou nebo tří obchodů, kde prodávají nějaké oděvy.“

Vrátili se tedy zpátky do hotelu. V baru spatřili svého ruského kolegu Bogosoffa uprostřed nějaké vážné konverzace s jakýmsi snědým mužem, který vypadal jako domorodec. Bylo to podezřele vyhlížející individuum s chybějícími dvěma předními zuby. Na sobě měl bavlněnou tropickou bundu s krátkým rukávem a kapsami, která bývala kdysi dávno bílá a starý tropický klobouk stejné vybledlé barvy.

„Tak náš ruský přítel si tady už našel parťáka,“ zamručel Biggles, když procházeli jídelnou.

Zbytek dne uplynul bez vzrušujících událostí. Jedinou věcí, kterou museli teď udělat, bylo sehnat nějaké to vybavení, které potřebovali na večerní výpravu. Ne proto, aby změnili vzezření a totožnost, ale jenom proto, aby byli co nejméně nápadní mezi typem zákazníků, kterým očekávali, že bude takový bar jako Francisco pravidelně poskytovat pohostinství. A když si dotyčný podnik nenápadně prohlédli zvenku, jejich rozhodnutí převléknout se do nějakého místního obleku ještě zesílilo. Byl to větší bar než původně čekali, ale na druhé straně byl také ještě zanedbanější a ošuntělejší než čekali. Vypadal značně nepříjemně už zvenku a vlastně to nebylo

nic jiného než jakási putyka, podnik pro spodinu společnosti, typického vzhledu, který už tady také u několika dalších podniků viděli.

Když procházeli kolem, Biggles se na průčelí baru zahleděl kritickým okem. „Já sice netuším, jak se tady v tom městě vyrovnávají s místními rváči, kapesními zloději a podobnou sebrankou, ale v takovéhle typické díře by se nám klidné mohlo stát cokoli," poznamenal za okamžik. „Budeme si s sebou muset vzít taky nějaké peníze, ale do tohohle brlohu si rozhodně nebudu brát nic, čeho by mi bylo líto, až mne o to připraví zdejší štamgasti. Radši necháme v pokoji i všechny své dokumenty. Nepředpokládám sice, že typ hotelu, jako je ten náš, nabízí takové vymoženosti, jako je třeba trezor, ale i kdyby nám ho mohli nabídnout, já bych mu stejně moc nevěřil. Takže si musíme najít nějaké spolehlivé místo, kde bychom si všechno schovali."

Vrátili se do hotelu, dali si večeři a potom, už zpátky ve svém pokoji, si vyzkoušeli své nově pořízené oblečení. Nakonec to dopadlo tak, že Biggles mohl být docela dobře pokládán za nějakého místního a relativně úspěšného obchodníka. Bertie se spokojil s lehkým oblečením v oblíbeném místním stylu, to znamená s květovanou košilí a pleteným slaměným sombrerem s širokým okrajem. Aby tomu dodal trochu místního koloritu, zastrčil si za pas dlouhou mačetu. Samozřejmě to bylo pouhé šidítko, vlastně taková exotická ozdoba, která ho pobavila, ale kterou doufal, že nebude muset nikdy použít.

„Taky bys měl raději nechat doma ten svůj monokl," radil mu Biggles. „Mohl by v takovém podniku vyvolat pěkné pozdvižení."

Bylo asi tak tři čtvrtě na jedenáct, když vyrazili na návštěvu svého vybraného nočního baru vzdáleného ne více než čtvrt míle od hotelu.

Biggles rozhodl, že dovnitř klidně mohou jít oba, ale v žádném případě ne najednou. Uvnitř se ale budou držet co nejvíce u sebe, aby si mohli vyměnit pár slov nebo poslat dohodnutý signál.

Teď, když se úplně setmělo, místo, které hodlali navštívit, o sobě dávalo vědět dlouho předtím, než se k němu dostali. K. uším se jim už zdálky neslo drnkání nějakého strunného nástroje a halas

spousty všelijakých hlasů. Když docházeli ke vchodu, otevřely se najednou dveře a ven vypadli v pevném objetí dva *llaneros*. Hned se však od sebe zase odtrhli a jeden, ten který to stihl dříve, srazil svého soupeře k zemi. Ten se však rychle zmátožil, odněkud vytasil láhev a mrštil ji na svého soka. Láhev samozřejmě nezasáhla zamýšlený cíl, zasáhla jenom zeď a roztříštila se na kusy. Opilý vrhač lahví cosi zamumlal a potom se odpotácel pryč do tmy. Druhý opilec se vrátil zpátky do baru.

„Moc pěkné," poznamenal suše Biggles.

Podle plánu vešel dovnitř jako první Biggles a nechal Ber-tieho, aby minutu či dvě čekal venku a pak ho následoval. Uvítal ho příval přímo žhavého vzduchu, respektive směsi výparů z piva, potu, tabáku a petrolejových lamp, které obstarávaly nezbytné intimní osvětlení. Byl tam příšerný randál, jak se lidé snažili překřičet zvuky orchestru sestávajícího z harmoniky a kytary. Na vzdáleném konci místnosti, uprostřed uprázdněného půlkruhu mezi rozvášněnými návštěvníky tančila jakási mladá, křiklavě zmalovaná a značně rozměrná, ale stále ještě atraktivní žena jakýsi španělský tanec. V uších měla velké a těžké náušnice. Na zápěstích jí chrastily kruhové náramky. Zbytek lidí tvořili většinou kovbojové, *llaneros*. Většina z nich se cpala u barového pultu, kde jakýsi černovlasý a tmavooký pár, žena středních let a stejně starý muž, servírovali pití. Pár dalších lidí sedělo po dvojicích a trojicích u malých bambusových stolů naložených lahvemi a sklenicemi. Jen u jednoho stolku seděl sám jakýsi muž.

Biggles si vzal u baru láhev piva, našel si volný stolek úplně vzadu a posadil se, aby přehlédl celé to barové jeviště.

Minutu nato vešel do baru Bertie a udělal to samé. Vybral si sousední stůl vedle Bigglese, který už se snažil zjistit, jestli člověk, kvůli kterému sem přišli, už je v podniku nebo jestli ještě stále nemají šanci.

Bigglesův zrak zcela přirozeně spočinul nejdříve na tom jediném hostu, který seděl zcela osamocen. Rozvaloval se na židli jako v křesle a bylo zcela evidentní, že už toho rozhodně hodně vypil, pokud už nebyl vlastně úplně opilý. Že by tohle byl ten neznámý seňor Salvador nebo alespoň člověk, který si tak říká?

Pokud se dalo soudit z těch několika rysů jeho tváře ukryté pod širokým sombrerem, tak v žádném případě nevypadá jako Neckel, přemýšlel Biggles. Vypadal sice zhruba stejně co se týká postavy, ale měl hustý černý a zjevně neudržovaný plnovous, který nepůsobil zrovna nejčistším dojmem. Znovu o něm začal uvažovat, když ten člověk vytáhl pytlík s tabákem a začal si ubalovat cigaretu. Biggles si ale vzápětí uvědomil, že to zrovna není žádné spolehlivé vodítko, protože většina *llaneros* si balí vlastní cigarety.

Čas od času se pozorovaný muž ošklivě rozkašlal. To ale v tak příšerném ovzduší, jaké bylo tou dobou v baru, bylo zcela pochopitelné. Biggles brzy shledal, že on sám propadá záchvatům kašle, protože ho v nose začal dráždit agresivní tabákový kouř. Pak si připomněl, že Neckel měl takový zvyk nosit na prstě velký pečetní prsten signet a jeho zrak zapátral po mužových rukách. Ale žádný prsten tam nebyl. Ovšem to zase nic nedokazovalo, protože ho Neckel prostě mohl přestat nosit nebo si ho sundal předtím, než šel do baru.

Pár minut se nic zvláštního nedělo a situace zůstávala prakticky beze změny. Tanečnice dokončila svůj tanec za bouřlivého aplausu. Jak se vmísila do davu, začaly se ozývat výkřiky bravo Maria, což zřejmě bylo jméno, pod kterým tady umělkyni zákazníci baru dobře znali. Jeden chlápek jí nabídl nějaké pití, načež ona přešla k Bertiemu a sedla si mu na klín. Pravděpodobně tím nemyslela nic zlého, byl to asi jen takový obvyklý žert, ale Bertieho to tak překvapilo, že to viděl úplně jinak. Zachoval se bláhově a tanečnici odstrčil. Ta mu za to nafackovala a ještě si před ním uplivla na podlahu. U zákazníků to vyvolalo salvu oplzlého smíchu.

Biggles se ale nesmál. Vůbec se mu to nezamlouvalo. Bertie se tím pádem stal nejnápadnějším mužem v baru a také už bylo vidět první příznaky začínající rvačky. Na okamžik už se Biggles začal bát, že se strhne hospodská rvačka všech proti všem, tak populární to děvče zjevně bylo. Ale k jeho úlevě tmavý chlapík za barovým pultem něco zakřičel a Maria se přidala k zákazníkům u baru.

Potom do baru vešla Dolores, ta recepční z jejich hotelu, teď ale celá vyparáděná a s vyzývavě namalovanými rty. Svým způsobem, s jistým exotickým šarmem, působila ale dojmem přitažlivé krasavice.

Biggles si stáhl do čela střechu širokého klobouku, jak se k němu těsně přiblížila na cestě k muži, kterého už tak dlouho sledoval. Dolores si k chlápkovi zcela samozřejmě přisedla a ten se hned zvedl a lehce vrávoravým krokem přinesl od baru dvě sklenice s nějakým nápojem.

Ukázalo se, že Biggles správně tipoval, že je ten člověk jejich hledaným prostředníkem jménem Salvador.

Sotva se ten pár usadil a začal rychle, ale tlumeně, s hlavami u sebe hovořit, do salonu vešel rázným krokem Bogosoff a ten jeho nový společník, kterého viděli, jak se s ním baví v jídelně hotelu. Oba se usadili u jednoho stolku co nejdále od hlučného davu okolo barového pultu. To byl ovšem vývoj situace, který Biggles ani v nejmenším nepředvídal, a tak se teď musel rychle rozhodnout. Přišli sem ti pánové jenom náhodou, nebo jej s Bertiem celou dobu sledovali? Nebo to byla ta recepční Dolores, kterou sledovali? Žádný náznak odpovědi na tu otázku Biggles nikde nezahlédl.

Dolores a Salvador seděli dál několik minut zabráni v napjatém rozhovoru. Pak se najednou oba zvedli a zamířili ke dveřím.

„Jdi za nimi a zjisti, kam jdou," sykl Biggles směrem k Bertiemu. „Uvidíme se potom v hotelu!"

Dolores a Salvador vyšli rychle ven a vzápětí za nimi vyšel ven i Bertie.

Téměř jemu v patách se zvedli Bogosoff a jeho společník a vyrazili k Bigglesově nelibosti také ven. Tohle mu totiž udělalo čáru přes rozpočet, protože si plánoval, že Bertie bude sledovat Salvadora a on bude moci zůstat v baru a sledovat Bogosoffa. Ale na přemýšlení mu moc času nezbývalo a jelikož nemělo smysl sedět v baru dál o samotě, rychle se rozhodl pro odchod. Ale ani tady mu štěstí nepřálo. Sotva si udělal jasno a chtěl vyrazit, strhla se mezi návštěvníky pěkná mela a trvalo to dvě nebo tři minuty, než se mezi rváči dostal ke dveřím. Konečně vyšel ven, ale samozřejmě po obou mužích, které chtěl sledovat, už nebylo ani vidu ani slechu. A co víc, široko daleko nebyl nikdo, kdo by mu mohl říci, kterým směrem ti dva vlastně mířili.

Měsíc ještě nebyl na vrcholu své dráhy a on si uvědomil, že hledat je v té tmě by byla opravdu hloupost. Po chvíli váhání, trpce nespokojený se svou situací, se pomalu vydal na cestu k hotelu.

Bylo už něco po půlnoci, když vešel do haly, ale protože si byl naprosto jistý, že to Bertiemu nebude trvat dlouho a brzo se také ukáže, rozhodl se čekat v hotelovém baru. V tom se ale mýlil. Čas plynul. Byla jedna hodina a po Bertiem stále ani památka. Teprve tehdy pocítil nepříjemnou obavu. Jenomže si také uvědomoval, že nemůže dělat nic než dál čekat. Když se ručičky hodinek přikradly ke druhé hodině a Bertie stále nikde, už si Biggles začal dělat vážné starosti. Protože ale chápal, jak dětinské by bylo jít ho hledat někam do neznáma a doufat, že na něho zrovna narazí, odešel nakonec nahoru do jejich pokoje.

5

Bar Francisco opouštěl Bertie bez sebemenší myšlenky na nějaké možné nebezpečí. Byl naprosto zaujatý jediným cílem – sledovat Dolores nebo, přesněji řečeno, jejího společníka.

Stejně jako Biggles ani on ovšem neměl nejmenší tušení, natož jistotu, kdo by ten člověk mohl být. Nebyl čas, aby si s Bigglesem prodiskutovali vývoj situace v baru a co přitom všechno stačili zaregistrovat. Jedinou věcí, o které nebylo nejmenších pochyb, byl fakt, že tohle je ten člověk, o kterém míšenka prozradila Josému, že má takový velký zájem o všechny příchozí cizince. Jelikož jim prozradila i to, že se jmenuje Salvador, bylo racionální se domnívat, samozřejmě za předpokladu, že jim prozradila jeho pravé jméno, že ten muž před ním je skutečně ten, kterého pod tím jménem dívka zná.

Z toho ještě ovšem ani zdaleka nevyplývalo, že to je hledaný britský vědec Neckel, který se schovává za plnovous a falešnou identitu. Na druhé straně ale stejně tak existovala šance, že by to on být mohl. Nebo to mohl být také jenom člověk najatý Neckelem, aby mu obstarával nejrůznější služby a pochůzky. Mohlo se to nakonec ale také vyvinout tak, že zájem toho člověka o gringos má zcela jiné důvody, nemající vůbec nic společného s důvody, kvůli kterým Bigglese a Bertieho osud zavál až do téhle daleké země. Všechno, co podnikali, bylo vlastně jako takový výstřel naslepo v naději, že toho uprchlého vědátora objeví nějakou šťastnou náhodou, protože dokud nemají ani tušení, kde se skrývá – stále ještě předpokládali, že tady pořád někde je – byli úplně bezmocní a neschopní pokročit k cíli svého poslání.

Byla dusná a horká tropická noc s hvězdami visícími pod temně purpurovou klenbou nebes jako zářící drahokamy, poskytující

spoustu světla pro Bertieho sledování. Vybledlá záře ukazující se nad inkoustovou siluetou pralesa, který se všude ze všech stran jakoby tlačil na městečko, ukazovala, že měsíc je na cestě ke svým hvězdám, aby se k nim přidal a jeho úkol tím ještě více zjednodušil.

Bertie si byl jistý, že podnikl všechna obvyklá opatření, aby předešel odhalení dvojicí, kterou se snažil nenápadně sledovat. Jelikož jeho úkolem bylo jenom objevit, kam vlastně tak spěchají, což odhadoval na Salvadorovo bydliště, nepřibližoval se blíže než bylo nezbytně nutné, aby je neztratil vůbec z dohledu. Jelikož na ulici nebylo touto dobou už moc chodců, a místy dokonce úplně liduprázdno, když došli na její konec, nevypadalo to jako nějaký náročný úkol.

S očima stále upřenýma na své sledované objekty pokračoval stejným tempem jako ti dva vepředu, ani nepostupoval blíž, ani se jim nevzdaloval. Že by jeho samého mohl někdo sledovat, nebo že by někdo jiný mohl provádět stejnou operaci jako oni, to ho ani ve snu nenapadlo. Proto se také ani jednou nezastavil a vůbec se kolem sebe nerozhlížel. Tak si nemohl všimnout, že za ním udržuje stále stejný odstup jistá postava, čas od času se ukrývající v příkrovu stínů. Ostatně, i kdyby si toho byl Bertie všiml, asi by tomu nevěnoval větší pozornost, protože o takové možnosti, jakou bylo jejich sledování, neměl ani ten nejmenší náznak.

Domy na konci ulice ustoupily úpravným řadám malých stromů, zjevně nějakým plantážím. Co to bylo za stromy, to Bertie ani nevěděl, ani netoužil vědět, ale starosti mu dělaly spíše jejich stíny, které stromy vrhaly přes cestu, takže viditelnost vepředu značně komplikovaly. Moskyti byli také další nepříjemností, ale ti se konec konců dali očekávat. Příležitostně Bertie zachytil koutkem oka záblesk vodní hladiny řeky vlevo po svém boku, i když byl od ní docela daleko.

Když tímto způsobem pokračovali asi půl míle další cesty, začal si Bertie klást otázku, kam až to vlastně půjdou. Silnice, která se tou dobou už změnila na pouhou venkovskou cestu, se teď začala dělit. Širší polovina vedla kamsi do lesa a druhá část, sotva širší než větší pěšina, se začala prudce svažovat dolů k řece.

Na okamžik, právě na té křižovatce, se Bertie trochu ztratil a nebyl si tak úplně jistý, kterým směrem ti dva zmizeli, protože je zničehonic ztratil z dohledu. Ale když se pozorně zaposlouchal, zaslechl jejich hlasitý hovor, a tak vyrazil po zvuku jejich hlasů, dolů po té úzké pěšině vedoucí k řece.

Daleko ale pěšina nevedla. Za minutu či dvě zahlédl mezi stromy ve žlutém světle měsíce cosi bílého probleskujícího mezi stromy. Za další okamžik pak na horizontu objevil v odlesku měsíčního paprsku světlou plochu, ze které se vyklubalo horní patro jakéhosi stavení. To by mohlo znamenat, že dorazil na konec pěšiny. A to se také vzápětí potvrdilo. Někde vepředu totiž zaskřípala vrátka. Potom se vzduchem neslo dupání kroků, aby vzápětí přestalo a následovalo naprosté ticho.

Bertie opatrně a pomalu postupoval dál, zrakem propátrával situaci vepředu a svou veškerou pozornost soustředil směrem k domu. Skrz velké křovinaté porosty s nádhernými voskovými květy odhadoval, že to stavení je nějaký bíle natřený bungalov větších rozměrů a v rozhodně lepším stavu než většina těch místních domů ve městečku i okolí. Ze tří stran byl dům obklopen stromy, které sahaly téměř až kjeho zdem, ale před průčelím byl vykácený a prázdný prostor, který se pozvolna svažoval k řece. Ta stráň končila jakýmsi malým platem, zjevně vyrobeným jako jakési molo pro přistávání kanoe, která ležela podél něho. Jediným zvukem tady bylo šplouchání vln na rychle se ženoucí hladině, zářící v odlesku měsíce stříbřitým leskem. Nikde žádného člověka nebylo vidět, nikde žádný pohyb, jedině tu a tam mezi stromy probleskla drobná světla tančících rojů svatojánských mušek.

Bertie se zarazil a zůstal bez pohnutí chvíli stát uvažuje o svém postavení. Nebyl zrovna moc šťastný z toho, jak se situace vyvinula. Pokud by totiž byli Salvador a Dolores opravdu tak velcí přátelé, jak to tak vypadá, tak je jasné, že by mu určitě prozradila, že se ti dva gringové z hotelu zajímají o něho a jeho činnost. Nebo by mu to neřekla? Ale kdyby mu to řekla, tak by prozradila, že s nimi sama mluvila a dokonce na něho mohla něco říci. Jestliže ale věděla, od koho pocházely ty peníze, které jí José dal za informace, pak se o tom stěží bude Salvadorovi zmiňovat. Vypadalo to, že měl Biggles

pravdu, když tvrdil, že by tomu děvčeti nevěřil nos mezi očima. Bylo velmi pravděpodobné, že její služby jsou na prodej komukoli, kdo nabídne nejvíc peněz.

Rozhodl se tedy pomalu postupovat kupředu zahradou a brzo se mu podařilo objevit to, co hledal: jméno domu. Skvělo se na obyčejném surovém prkně, přibitém k jednomu z těch bíle omítnutých sloupků držících branku. Velkými tlustými písmeny tam bylo namalováno: Casa Floresta. Pod tím byl druhý nápis, který vypadal o něco čerstvěji: *Se Prohibe la Entrada*, což si Bertie docela rychle a docela správně přeložil jako Zákaz vstupu. Vedle domu mezi stromy problesklo nějaké světlo a současně se k němu donesl i nějaký nesrozumitelný hovor. Napadlo ho, že když už se dostal tak daleko, bylo by docela zajímavé vidět všechno, co se ještě vidět dá, a tak se přemístil o kus blíž, aby se dostal k osvětlenému prostoru a mohl rozpoznat, kdo to hovoří, zatímco sám zůstane v patřičné vzdálenosti a stínu stromů. První co uviděl, byl malý dvůr uzavřený kolem dokola záhony květin a kvetoucích keřů, s přímým vstupem do domu, jehož dveře byly úplně dokořán. Kolem dokola stál luxusní zahradní nábytek, včetně stolu, dlouhé lavice a několika křesel. Na stole stála rozsvícená lampa. Dvě postavy se právě chystaly posadit se do židlí. Byli to Salvador a Dolores. Salvador nesl v jedné ruce láhev vína, už otevřenou, ve druhé dvě skleničky. Postavil skleničky na stůl a nalil do nich trochu vína. Potom se oba usadili do těch zahradních křesel. Kolem lampy poletovali noční motýli a světlušky, tančící v pozadí, vytvářely romantickou atmosféru a vcelku docela přitažlivý obraz.

Ale Bertie se v tom okamžiku samozřejmě nezajímal o nějaké poetické scény. On by byl rád viděl nebo slyšel, o čem vlastně ta schůzka je. Uměl sice španělsky jenom trochu, ale doufal, že to bude dost na to, aby v jádru pochopil, o čem ta konverzace je, obzvláště kdyby se mu podařilo zaslechnout nějaká jména. Posunul se proto obezřetně ještě víc kupředu. Ale Salvador a Dolores mluvili tak tiše a jejich hlavy byly u sebe tak blízko, jako kdyby ti dva dojednávali nějaké spiknutí, takže se z jejich hovoru nedalo rozeznat ani jediné slovo.

Bertie se právě rozhodl, že už toho pro získání informací o cíli cesty těch dvou udělal dost. Konec konců zjistil přesné jméno domu, kde se scházejí. Už už se chystal obrátit, když se najednou, v pouhém zlomky vteřiny, celá idyla na dvoře úplně změnila. Jako blesk se najednou rozlétla branka u zahrady a do dvora se vřítila další ženská postava. Právě podle té postavy, spíše než podle obličeje, poznal Bertie okamžitě, kdo to je. Byla to ta tanečnice z baru Francisco, Maria. Byla to ta s tím ohnivým španělským tancem a ta, která si sedla Bertiemu na klín. A z toho, jak její rty začaly chrlit proudy vášnivých slov, bylo okamžitě jasné, že se opět skutečně rozohnila.

Dolores, která okamžitě vyskočila na nohy, jakmile Maria tak dramaticky vtrhla brankou do dvora, chvíli vypadala, že co nejrychleji uteče a byla by to asi skutečně udělala, kdyby jí v tom Salvador fyzicky nezabránil.

Maria šla až k němu, ukazováčkem namířila na Dolores a vášnivě pokračovala zjevně v dalších litaniích. Tentokrát to bylo tak hlasitě, že Bertie dobře slyšel. Na smůlu ale měla Maria takový vztek, že všechno chrlila strašně rychle a překotně. Z toho se dalo jedině usoudit, že jde o vzteklý protest, a když se z toho pak vyvinul dialog hlavně mezi Marií a Salvadorem, bylo jasné, že jde o nějakou žárlivou scénu. Dolores ustoupila do pozadí a evidentně celá vystrašená se schoulila do sebe. Podle gest už teď nebylo pochyb, o čem je celý ten výstup. Stará historie žárlivé lásky. Dvě ženy a jeden muž. Maria nezavírala stavidla své výmluvnosti a její hlas chvílemi přecházel v jekot. Salvador se ji zase snažil uklidnit, nabízel jí dokonce sklenku vína, ale místo, aby ji Maria přijala, vyrazila mu sklenku z ruky. Nocí se hlasitě ozýval řinkot rozbitého skla.

Pro Bertieho to všechno neznamenalo prakticky vůbec nic. Sice se trochu bavil tím, v jaké situaci se octl Salvador a jak je z toho nesvůj, dokud neskončila ta bouře, protože Marii došel konečně dech. Po bouři pak přišel klid, i když ne zjevně mír. To byl ale také okamžik, kdy si Maria na něco vzpomněla a začala něco tiše vykládat Salvadorovi a přitom ukazovala na pěšinu. Bertie stačil sice zaslechnout „bar Francisco“, ale to pro něho nic neznamenalo. Znamenalo to ale něco pro Salvadora, protože se ihned rychlým krokem vrátil do domu.

Bertie se rozhodl, že už toho viděl a slyšel dost a je nepravděpodobné, že by se mu podařilo zaslechnout ještě něco víc. Pomalu tedy začal couvat ven z křoví a když došel na pěšinu, zamířil rychle rovnou do hotelu.

Bez problémů dorazil až na tu křižovatku, kde začínala normální silnice. Chvíli se tam zastavil a snažil se dohlédnout do tmy skrývající pokračování té širší části rozcestí. Doufal, že se mu podaří odhadnout, k čemu asi slouží. Už se chystal jít dál, když za sebou zaslechl nějaký podezřelý šramot. Ve zlomku vteřiny se otočil a stačil ještě zahlédnout stín postavy stojící těsně u něho a zvedající ruku. Pak jako by mu něco explodovalo v hlavě. Uviděl záplavu bílého světla, které se točilo čím dál rychleji a rychleji, až se změnilo na oranžovou, z oranžové na červenou a nakonec na úplně černou tmu.

6

Bylo asi tak pět hodin ráno, když Bigglese, unaveného čekáním na Bertieho, a proto teď tvrdě spícího ve své posteli, vytrhlo ze snů hlasité bušení na dveře pokoje, přestože je nechal pro případný návrat svého kolegy nezamčené. Stále byl ještě napůl ve snu, když se začal škrábat ven z lůžka říkaje si, co je to asi za randál. Zašátral proto vedle postele, našel svíčku v odřeném železném svícnu, zapálil ji a pak zavolal: „Vstupte!“

Jako kdyby čekaly dveře na ten povel, rozletěly se dokořán a dovnitř doslova vpadl *Intendente*, uniformu jen tak narychlo nataženou přes pyžamo, oči doširoka otevřené, vlasy rozcuchané, evidentně vytažený něčím nebo někým z postele. Těsně za ním se snažil nakouknout do pokoje patron hotelu v noční košili, také zjevně zaskočený a také vytažený rovnou z postele.

„Copak je?“ rozespale se ptal Biggles a zíral v úžasu na svého návštěvníka.

Policejní náčelník vešel a vyčerpaně se opřel o veřeje. „Ten váš kamarád, pane!“

„Co je s ním?“

Rozháraná uniforma pokrčila rameny. „Ten váš kamarád nám dal! Včera v noci se tedy opravdu pořádně opil!“

„Opil!“ vykřikl Biggles a vyskočil z pelesti. „To je nehorázný nesmysl! Můj kolega se neopil ještě nikdy v životě!“

„A ještě ke všemu přitom někam spadnul a poranil se na hlavě.“

„Pokud upadl, tak určitě neupadl jen proto, že by byl opilý. O tom vás mohu naprosto pevně ubezpečit.“ prohlásil Biggles už úplně probuzený. Pak ho najednou cosi napadlo. „Snažíte se mi snad nějak naznačit, že – že zemřel?“

„Ne, to ne, seňor. Ale je opravdu moc nemocný. A také byl oloupen. Jeho kapsy jsou prázdné.“

„Kde je teď?“

„U nás na policii. My máme pro takové případy jednu speciální kancelář pro lidi, co se nějak zraní. Stává se to často.“

„Jak se tam k vám dostal?“

„Našla ho jedna mladá dáma. Ona si myslí, že je mrtvý. Proto ona řekla jednomu z mojích agentes a ten s pomocí jednoho kovboje, který okolo jel koňmo, tělo zvedla a dopravila až sem k nám. Já pak poslal pro doktora, který říkal, že on ještě není úplně mrtvý, a tak pospíchám sem, abych vám to oznámil.“ Seňor velitel se z dlouhé konverzace v cizí řeči pořádně zapotil a teď si konečně mohl otřít velkým šátkem čelo.

„Kde ho našli?“

„Na ulici.“

„Kde na ulici?“

„Na druhém konci hlavní ulice. My jsme si mysleli, že vy o tom máte vědět, a tak sem jdu.“

„Zcela správně, seňor. Jsem vám velice zavázán. Prosím, odveďte mne k němu.“

„*Si, seňor*.“

Biggles si natáhl sako, obul si boty a spěchal ven za dvěma muži dolů do haly, kde je patron opustil s tím, že jde uvařit všem kávu.

V minutě či dvou uvedli Bigglese do malé zatuchlé místnůstky, kde na nepříliš čisté matraci seděl Bertie. Tvář měl popelavě šedou, na hlavě jakýsi obvaz. Obličej a ruce měl pokryté stovkami drobných krvavých bodů, to jak si na něm pochutnávali komáři, zatímco ležel ve špinavém prachu silnice v bezvědomí. Oči měl Bertie sice dokořán, ale vypadal jako omámený. Když Biggles vešel dovnitř a on ho po chvilce rozeznal, zmohl se jenom na slabý úsměv.

„Promiň, kamaráde,“ vydechl opuchlými rty, které se sotva pohybovaly.

Lidé jsou zvyklí vidět na filmovém plátně, jak se po strašném úderu na hlavu zasažený hrdina bleskurychle, během pár sekund, vzpamatuje a hned je připravený k dalšímu boji nebo čemukoli, co dělal okamžik před úderem, jako by se vůbec nic vlastně nestalo. Z toho by vyplývalo, že být udeřen do hlavy nějakým těžkým předmětem není vlastně vůbec žádný problém. Vlastně jde jenom o

takovou trapnou maličkost. Ve skutečnosti je to ale trochu jinak. Jak dlouho trvá oběti takového útoku než se vzpamatuje, to samozřejmě závisí na více činitelích. Rozhodující je síla vedeného úderu, směr útoku, zasažená část hlavy a také jaký druh pokrývky nebo ochranné pomůcky měl zraněný na hlavě zrovna v okamžik úderu. Což jasně ukazuje, proč stále ještě nosí některé policejní útvary na hlavách přilby. Ale obecně vzato, jestliže někdo někoho úplně omráčí úmyslným a prudkým úderem do hlavy, trvá vždycky nějakou delší dobu, než dotyčný nabude vědomí a ještě déle trvá, než se úplně vzpamatuje.

V okamžiku, kdy byl Bertie udeřen do hlavy, na ní měl sombrero. Také měl naštěstí vždycky dost hustý porost vlasů, takže tyto dvě okolnosti spolu způsobily, že byl úder dostatečně absorbován a nedošlo k proražení lebky. Na druhé straně už nebylo možné zabránit lehčímu otřesu mozku. Proto se mu stále točila hlava, bylo mu nevolno a celkově nebyl ve stavu cokoli dělat. Podle toho množství všelijakých komářích a jiných bodnutí bylo zřejmé, že musel na silnici ležet hodně dlouho, než ho tam konečně našli a odvezli ho do hotelu. A bylo tedy zcela logické, že si o něm nejdříve všichni mysleli, že už mu není pomoci, že je mrtev.

Biggles vešel dál do místnosti a klekl si vedle něho. „Jen klid. Všechno je v pořádku, jenom se nesnaž mluvit.“ Prohlédl Bertiemu obvaz a pak se obrátil na policejního náčelníka. „Myslím, že by se mu lépe leželo ve vlastní posteli, kde se o něho budu moci postarat. Mohl byste mi sehnat někoho, kdo mi ho pomůže dopravit zpátky do našeho hotelu?“

„*Sin dudá, seňor*. To bude lépe. My tady na naší policejní stanice nemáme moc místo.“

„Ten obvaz na hlavě, to mu zavázal doktor?“

„Ano.“

„Neříkal náhodou, že se vrátí?“

„Ne. On říkal jenom, že víc dělat už on nemůže.“

„Myslíte, že by se to dalo vysvětlit jako že si je jistý, že k žádnému jinému poranění, kromě otřesu mozku, už nedošlo?“

„Ne.“

„Mimochodem, kdo je ta mladá žena, která ho našla? Rád bych jí totiž osobně poděkoval.“

„To děvče jmenuje se Dolores.“

Biggles povytáhl obočí. „Chcete mi říci, že je to ta mladá dívka, která pracuje v recepci hotelu?“

„Ta dívka, seňor. A omluvte mne teď.“

Intendente se obrátil a odspěchal někam dozadu do kanceláří. Za okamžik se ale vrátil se dvěma policisty, které zjevně vytáhl přímo z jejich postelí. Díky společnému úsilí se jim potom podařilo dopravit Bertieho do jeho postele v hotelu, svléknout ho a obléknout mu pyžamo. On se vlastně mohl postavit na nohy i sám, ale byl značně nejistý, zatočila se mu občas hlava a potřeboval se o někoho neustále opírat. Jeho pokusům chvíli přihlížel i patron, který potom na chvíli zmizel, aby se vzápětí znovu objevil s konvicí kávy, jak ostatně slíbil. Nalil ji každému do šálku a potom oba přátele nechal o samotě.

Když policejní náčelník viděl, že už je o Bertieho dobře postaráno, chystal se k odchodu. U dveří se ale obrátil a vrhl na Bigglese vychytralý pohled. „Já toho člověk, který to udělal, najdu. Ale vy mi říci, seňor,“ jeho panenky se lehce zúžily: „vy takový útok jste čekali?“

„To rozhodně ne!“

„Vy jste si jistý, že vy neudělali jste si tady žádní nepřátele, od té doby, co vy jste sem do naší země přijeli?“

Biggles na okamžik zaváhal, protože ho cosi napadlo. Rozhodl se riskovat, a proto řekl: „Měli jsme nějaké menší potíže pouze s jedním chlápkem jménem Neckel. Neznáte ho náhodou?“

Intendente se na okamžik zamyslel. Potom ale zavrtěl hlavou. „Ne, takové jméno já si vybavit nemohu.“

„Kdyby sem k vám ale přijel, tak byste o něm asi věděl?“

„Ale to ano. On musí se ke mně dostavit pro razítko a já mu dám razítko do jeho dokumenty.“

„Takže to rozhodně nemohl být on,“ prohlásil Biggles neutrálně, jako by to už nemělo žádný význam.

Policejní šéf potom pravil, že se zastaví ještě později, aby viděl, zda je pacientovi lépe. Zatím to nejde, ale později, znáte to, bude

prostě nucen ještě se seňorem Lissiem sepsat podrobné hlášení. Když je nechal o samotě, Biggles namočil houbu a začal omývat Bertiemu krvavé skvrny od komárů s tváře, paží a rukou. Potom mu nalil kávu. „Ne, ne," zarazil ho hned na začátku. „Nesnaž se mluvit, dokud ti nebude opravdu lépe a hlavně dokud se na to nebudeš opravdu cítit."

„Já se cítím lépe každou minutu," odporoval chabě Bertie.

„Musíš se pořádně prospat."

„To nemůžu. Mám bolesti hlavy, a když zavřu oči, všechno se točí. Někdo mě tedy pořádně vzal po kebuli."

„Kdo ti to vlastně udělal?"

„Nemám ani tušení."

Vypadalo to, že ta odpověď Bigglese pořádně zaskočila. „Chceš vážně říct, že nemáš ani nejmenší podezření?"

„Nemám opravdu ponětí."

„Copak sis vůbec nevšiml, kdo je s tebou na ulici?"

„Na ulici? Na žádné ulicí jsem nebyl. Ani nikde poblíž."

„Byl jsi prý na ulici."

„To je absolutní nesmysl! Na ulici jsem vůbec nebyl. Jestli mě tam našli, tak mě tam musel někdo vyhodit!"

„Kde jsi tedy byl, když tě někdo praštil po hlavě?"

„Šel jsem asi tak míli daleko od konce ulice, nedaleko od domu toho Salvadora a to je mimo město."

„Takže ses dostal až tak daleko?"

„Ano. Chvíli jsem tam zůstal a ten dům sledoval. Už jsem se vracel sem, když jsem najednou zjistil, že za mnou někdo je. Po obou stranách celé té cesty je všude hustý prales a i tam, kde jsem byl, to bylo úplně stejné a byla tam naprostá tma. Já jsem najednou za sebou zaslechl nějaký šramot, obrátil jsem se, ale už bylo příliš pozdě. Stačil jsem akorát zachytit koutkem oka nějakou velkou postavu a pak bác, už jsem jí měl a ztratil jsem vědomí. Pamatuji si jedině, že to byl určitě nějaký chlap."

„Dobrá, teď počkáme, až ti bude líp. Pak mi povíš všechno, co jsi viděl a na co jsi tam přišel."

„To ti můžu říct už teď."

„Opravdu se na to cítíš už teď?"

„Rozhodně. To silné kafe se mnou udělalo úplné zázraky. Ti komáři mi dali zabrat daleko víc. Pálí mne celé tělo!“

„Musel jsi tam ležet hrozně dlouho. Našli tě teprve před hodinou. Co myslíš, kolik asi mohlo být hodin, když jsi dostal tu ránu do hlavy?“

„Nemohlo být o moc víc než něco po dvanácté.“

Biggles protáhl obličej. „Tak dlouho?!“

„Radši bych ti měl říct všechno, co jsem tam viděl. Pak si můžeš udělat svůj vlastní obraz.“

„Tak se do toho dej. A nemusíš pospíchat. Kdybys cítil, že je ti špatně, tak hned přestaň.“

Bertie přikývl a začal podrobně, nevynechávaje ani ten nejmenší detail. Vylíčil všechno, co se přihodilo od té doby, co odešel z baru Francisco, až do okamžiku, kdy ho někdo udeřil do hlavy. „Ale řeknu ti jenomjedno. V tom baru jsem měl dojem, že je Salvador opilý.“

„Já taky.“

„Ale vůbec opilý nebyl. Všechno to jenom tak hrál. Jakmile byl venku, narovnal se a šel tak rovně, jako by pochodoval na vojenské přehlídce.“

Biggles kroutil nevěřícně hlavou. „To je tedy pěkný zmatek. Než se v tom vyznáme, bude to hezkou chvíli trvat. Bogosoff a jeho přítel tě sledovali, když jsi vyšel ven z baru. Nebo možná sledovali Salvadora, to se dá těžko odhadnout. Nejsem si jistý. Ty jsi je vůbec nezahlédl?“

„Ne.“

„Ty jsi vůbec nikoho neviděl?“

„Ani živou duši. Kromě té party na dvoře toho Salvadorova domu.“‘

„Víš, kdo tě našel na silnici?“

„Ne.“

„Dolores.“

„Nepovídej! Jak se to stalo?“

„Pravděpodobně se vracela domů od Salvadora. S tím tvým napadením a omráčením zjevně nemohla mít nic společného, protože jinak by to nešla nahlásit na policii. Také tě nemohla odnést na

místo, kde tě našli, protože tak těžkého chlapa by neunesla. Rozhodně ne bez nějakého dalšího pomocníka.“

Bertie unaveně přikývl.

„Vypadáte tak, že tě sledovali tři lidé. Ty jsi sledoval Salvadora do jeho domu, a když jsi odešel z baru, šel za tebou, jak jsem říkal, Bogosoff a jeho nový přítel. Když jsi byl u domu, přišla tam Marie jako třetí.“

„Ale proč by mne napadl zrovna někdo z těch tří?“

„Bogosoff mohl mít nějaký důvod. Tady se povídá, že je to Rus. Ten by mohl být špionem. Možná bude mít stejné poslání, jako máme my a uvědomil si, proč jsme vlastně tady. Rusko už možná také ví, že Neckel dezertoval. Třeba už s nimi Neckel navázal nějaký kontakt. Jak na to ti špioni vlastně vždycky přijdou? Vezmi si například to, že ani my sami nevíme, jestli je Neckel tady. A pak, Bogosoff by mohl být klidně Neckel, když o tom tak přemýšlím. Ale to jsou všechno jenom dohady. My si to myslíme, my to nevíme. Třeba štěkáme na úplně špatný strom. Rád bych se na něho podíval hezky zblízka za denního světla.“

„Jak do toho ale zapadá Maria?“ Biggles pokrčil rameny. „To ti tedy neřeknu. Ale na první pohled v tom nevidím nic víc než obvyklý trojúhelník. Řekl bych, že si Salvador prostě začal se dvěma ženami najednou s nevyhnutelným následkem, že se nato jednou musí přijít. No a když to teď opravdu prasklo, tak došlo ke konfrontaci. Ty jsi mi říkal, že uprostřed té hádky se najednou Maria naklonila k Salvadorovi a něco mu pošeptala, na což on reagoval tím, že rychle vyběhl ze dvora do domu?“

„Ano, tak jsem to viděl.“

„Zajímalo by mne, jestli tě viděla dříve než ty druhé stopaře? A jestlipak pověděla Salvadorovi tohle? Pokud ano, tak šel asi do domu pro nějakého sluhu, kterého poslal na toho šmírujícího pobudu, aby ho zneškodnil. Víš, nesmíme zapomínat, že může také jít o úplně obyčejný případ loupeže. Nemusí to mít nic společného s tím případem, kvůli kterému jsme tady my. Víš, že ti dokonale vybrali všechny kapsy?“

„Ne, to nevím.“

„Třeba to ale nic neznamená. Mohli ti sebrat všechny peníze třeba jenom proto, aby to naopak vypadalo jako zcela běžné loupežné přepadení.“

Bertie se namáhavě pohnul, jako by chtěl protestovat. „Pak ale nechápu, proč mě třeba potom nehodili do řeky, když mě chtěli jenom odrovnat? Proč by si dávali takovou práci a tahali mne až někam do města na ulici?“

„V tom máš samozřejmě pravdu. Ale třeba si mysleli, že to přehnali a zabili tě. Zdejší *Intendente* mi řekl, že když tě k nim přinesli, mysleli si všichni, že už to máš za sebou. A Salvador by si rozhodně nepřál mít ležící mrtvolu vedle svého domu. Kdyby tě on, nebo kdokoli jiný, kdo za tím má prsty, hodil do řeky, octl by ses mezi pohřešovanými osobami a začala by po tobě sháňka. Policie by přijela k Salvadorovi a začala vyšetřovat odtamtud, protože bych jim nahlásil, že jsi odešel z baru Francisco, abys ho sledoval. Salvador, nebo kdo to vlastně je, by si určitě nepřál, aby ho navštívila policie a kladla mu všelijaké dotěrné otázky. Mne by ale také zajímalo, kolik toho asi ví Dolores. Třeba ví, co tady ten člověk vlastně dělá. Tohle není žádné rekreační středisko nebo turistická atrakce, takže Salvador tady bydlí určitě kvůli nějakému svému velmi konkrétnímu cíli.“

„To by zdejší lidé mohli říkat i o nás.“

„Ne, o nás ne. Proto do toho případu zapojili také Dona Pedra. My jsme tady proto, abychom od něho nakupovali orchideje, a kdyby se ho na to někdo ptal, tak to určitě potvrdí.“

„Tak co kdyby sis promluvil s tou Dolores?“

Biggles svraštil čelo a zatvářil se nevěřícně. „Ale já pochybuji, že by mi cokoli řekla, i kdyby nakrásně vůbec něco věděla. Pravděpodobnější je něco jiného. Kdyby si povídala sama s Josém, tak by jí mohlo něco nechtěně uniknout a my bychom se dozvěděli něco víc. Škoda, že tady José není s námi. Možná by stálo za to, poslat mu zprávu, aby sem za námi přijel. Další věcí, kterou bych mohl udělat, by byl takový malý výlet. Až se pořádně rozední a bude dostatek světla, půjdu se podívat na místo, kde tě přepadli. Třeba tam najdu nějaké stopy nebo vodítko, kdo ti to vlastně udělal. Nemůže ostatně škodit, když budeme mít nějaký situační plánek. Kde přesně se ti to stalo?“

„To poslední, na co si vzpomínám, je, že jsem stál na rozcestí. Tam, kde, jak jsem ti říkal, se ze silnice stává spíš taková pěšina a dál do lesa už vede jen taková stezka. Právě jsem se vracel ze začátku té široké stezky, abych pokračoval pěšky zpátky do města. Nemůžeš to místo rozhodně minout.“

„Byl povrch té stezky měkký?“

„Hodně měkký.“

„Tak tam musely zůstat nějaké stopy.“

„Měla by jich tam být spousta. Možná až příliš. Předpokládám, že je ta stezka hodně rušná.“

„Mrknu se na to,“ rozhodl se Biggles. „Také pošlu někoho za Donem Pedrem, aby mu vyřídil, že máme nějaké menší problémy, takže bychom uvítali, kdyby nám sem mohl poslat na chvíli Josého. Ty se zatím pokus trochu vyspat, ať se dáš rychle dohromady. Já nebudu pryč déle, než bude nezbytně nutné.“

„Tak dobrá, kamaráde.“ odpověděl unaveně Bertie a současně se mu rychle zavřela víčka.

Zatímco čekal na pořádné denní světlo, seděl Biggles na posteli a věnoval všechny své myšlenky jejich problémům, ale hlavně tomu, který teď museli co nejrychleji vyřešit na místě. První otázkou bylo, kdo Bertieho omráčil a proč vlastně? Zatím vyloučil případ obyčejné loupeže, protože byl přesvědčený, že to vyprázdnění Bertieho kapes bylo jenom takovým laciným pokusem jak narafičit falešnou stopu. Všechny možnosti ukazovaly spíše na Salvadora nebo Bogosoffa nebo lidi, které ti dva najali. Ty dvě ženy v jejich případě nestály téměř ani za zmínku. Obě se zajímaly především samy o sebe, respektive jejich zájem na celé věci byl čistě osobní, to jest zištný. Ať by chtěly ale sebevíce peněz, sotva by se kvůli nim odhodlaly použít brutálního násilí. Kromě toho by ani jedna nebyla schopna zvednout nějakou těžkou zbraň. Pokud by ty ženy nějakou zbraň opravdu použily, byl by to nejpravděpodobněji nůž nebo dýka.

Dolores zjevně na něčem pracovala pro Salvadora, takže měla konkrétní důvod pobývat v Salvadorově domě. S Marií to ale bylo poněkud jiné. Vypadalo to, jako by s ní Salvador měl poměr. Začala asi už dříve podezírat Dolores a teď prostě sehrála obvyklou roli žárlivé ženy a slídila za zamilovaným párečkem až do Casa Floresta,

kde je přistihla, podle svého přesvědčení, in flagranti. Proti Bertiemu ale nemohla mít nic, co by ji motivovalo k tak násilnému útoku. Když se ale střetla tváří tvář s Dolores v takové situaci, bylo jenom přirozené, že ztratila nervy a tak vášnivě vybuchla.

Kam se ale ztratil Bogosoff, když opustil bar Francisco, o tom zatím neexistovaly žádné indicie. To, že někoho vyšel sledovat, to byla také jenom Bigglesova domněnka. Na druhé straně ale, zatímco Biggles čekal na Bertieho v hotelové hale, nevšiml si, že by se Bogosoff do hotelu vrátil. V tom případě se naskýtá zcela legitimní otázka, kam vlastně zmizel?

Biggles došel k závěru, že tím nejpravděpodobnějším pachatelem zodpovědným za útok na Bertieho je Salvador nebo některý z jeho zaměstnanců. Za předpokladu ovšem, že nějaké zaměstnance vůbec má. I když by tomu tak ale bylo, nevyplývalo z toho nutně, že znali identitu člověka, kterého přepadli. Třeba ho pokládali za nějakého úchylného, ale neškodného čumila. Salvador ale nechtěl, aby se kdokoli k domu jen přiblížil. Proto ostatně vyvěsil ten varovný nápis „Zákaz vstupu“. V té době byla také velká tma. Jestli jim Maria ohlásila, že je venku nějaký pobuda, znamenalo to zároveň, že Bertieho možná nepoznala. Toho by asi poznal spíše Salvador, kdyby za ním šel ven.

Celá ta záležitost byla zneklidňující. Znamenala totiž, že nejenom oni někoho sledují, ale někdo sleduje také je. Ale proč? Cožpak někdo tady ví, jaký je skutečný účel jejich cesty? Ať je to jak chce, rozhodl se Biggles, nejdůležitější je, že nyní vědí, kde Salvador bydlí. Další věcí na řadě teď bude zjistit, kdo ten člověk ve skutečnosti je. Pokud se ukáže, že je to skutečný Luis Salvador, mohou na něho zapomenout a pokračovat v hledání Neckela. To, že policejní šéf nikoho toho jména nezná, znamená, že ten dezertující vědec žije někde pod falešným jménem. Určitě bude někde tady ve zdejším kraji. Proč by jinak chtěl, aby se mu sem posílaly dopisy?

Na druhé straně, kdyby se ukázalo, že Salvador je vlastně Neckel, pak by mohli konečně pokračovat na svém původním úkolu, který je zavedl z domova až sem, do tak vzdáleného místa od normální civilizace.

Mezitím ale ubíhá čas. Musí bez jakéhokoli dalšího zdržování vymyslet konkrétní plán. Jenomže za dané situace to vypadá tak, že bude muset tápat a prostě začít vědomě riskovat. Čekat dál, až se stane něco, co by jim poskytlo bližší vodítka, to by byla jenom ztráta dalšího času. Jít přímo za Salvadorem a uhodit na něho by určitě nepřineslo žádné pozitivní výsledky. Sledovat ho nyní, když už znají jeho bydliště, by bylo také nesmyslné. Okamžitě by si toho všiml a pojal by podezření – pokud je nepodezírá už teď.

Když Biggles shrnul své dosavadní uvažování, dospěl k závěru, že zbývají jenom dvě linie, po kterých může dál vést pátrání. Shodou okolností to jsou linie ženské. Dolores a Maria. Kolik toho vědí o Salvadorovi? To se dá zjistit jedině tak, když za nimi půjde a přímo se jich zeptá. U Dolores se asi nedá čekat, že by promluvila dobrovolně. Ale možná by se dala koupit. S Marií to bude něco jiného. Pokud je pravda, a skutečnosti tomu nasvědčují, že je hodně žárlivá, mohla by promluvit ze stejného důvodu jako ostatní žárliví lidé. Prostě ze vzteku a pomstychtivosti.

Bertie už pevně spal, takže Biggles mohl vstát a tiše opustit pokoj. Dole v hale hotelu hledal patrona, kterého našel sedět za psacím stolem v jeho neuspořádaném a zřejmě dlouho neuklízeném obývacím pokoji. Položil mu jenom jednu otázku: neměl by nějakého muže, kterého by mohl poslat se zprávou k Donu Pedrovi? Udělal by to sice sám, ale nechce nechat svého zraněného přítele delší dobu o samotě.

Patron pravil, že to samozřejmě chápe a jak se seňorovi Lissiemu daří? Biggles ho ujistil, že je mu mnohem lépe. Potřebuje nyní jedině klid. Patron potom prohlásil, že zná jednoho hocha, který Donu Pedrovi velice rád tu zprávu doručí. Nato Biggles napsal krátkou zprávu, ve které jenom sděloval, že mají trochu problémy. Mohl by poslat třeba Josého, aby jim je pomohl vyřešit? Na obálku napsal Biggles adresu Villa Vanda a jméno Don Pedro. Potom ji dal patronovi a dodal, že se teď půjde trochu projít, ale do oběda bude zpátky.

Patron, s dopisem v jedné ruce, ihned vyšel zadním vchodem do dvora. Biggles zamířil opačným směrem, ven hlavním vchodem na náměstí a cestou si všiml, že Dolores není na svém obvyklém místě v

recepci. Ale bylo teprve sedm hodin ráno a to mohl být také jeden z důvodů její nepřítomnosti.

PŘICHÁZÍ POMOCNÍK

7

Na minutu nebo dvě Biggles bojoval s pokušením zůstat v hotelu, počkat na Dolores, až přijde do práce a pak se pokusit o štěstí. Byl si totiž jistý, že podaří-li se mu ji přesvědčit tím správným způsobem, určitě toho nebude málo, co by mu to děvče mohlo prozradit. A pomyslel si, že se bude muset pokusit dokázat jí, že se jí to riziko opravdu vyplatí. Jestli mu ovšem poví pravdu nebo ne, to je jiná věc. Říkala přece Josému, že neví, kde Salvador bydlí. Vzhledem k její návštěvě v Casa Floresta to ale byla evidentní lež. Pokud to samozřejmě nebyla její první návštěva. Ne že by jí to ale Biggles nějak zvlášť zazlíval. Věděl dobře, že musí vzít v úvahu kde vyrostla, v jakých podmínkách tady žije, prostě řečeno, že soudit ji podle evropských standardů není možné.

Biggles byl naprosto pevně přesvědčen, že existuje jedna věc, o které to děvče musí vědět. A to, je-li Salvador vlastně Neckel nebo má-li na něho nějaké spojení. Představoval si to takhle: Dolores řekla Josému, že vybírá Salvadorovi dopisy na poště a potom mu je nosí domů. Proč je něco takového vůbec nutné? Kdyby ty dopisy byly adresované Luisovi Salvadorovi, proč by si je nevyzvedl on sám? Protože ty dopisy byly adresované někomu jinému? Byla by to správná odpověď? Co když byly adresovány například Neckelovi? Letecký komodor přece říkal, že Neckelovi posílají dopis s odpovědí, že se o jeho návrzích právě uvažuje. Takový dopis bude nepochybně poslán na adresu „pan Harald Neckel“. A Neckel nějaký dopis z Londýna také čeká. Jak by si jej však mohl jinak vyzvednout, když by si pro něj sám nezašel na poštu? Musel by si pro ten úkol prostě vybrat někoho jiného. A byla tím někým právě Dolores?

A dále, kolik toho to děvče asi vědělo o přepadení Bertieho? V té chvíli nemohla být přece nikde daleko. Na polici vypověděla, že ho našla ležet na ulici. Byl to ale opravdu ten první moment, kdy se o té záležitosti dozvěděla? Nebo věděla o chystaném přepadení už tehdy, když byla v tom domě Floresta? Nebyla náhodou její účast v tom případu, její nález přepadeného Bertieho, vlastně součástí nějakého naplánovaného scénáře, který si vymyslel sám Salvador?

Po důkladném uvážení situace se Biggles rozhodl, že s Dolores to může vyřídit kdykoli později, ať už osobně nebo s pomocí Josého. Vyrazil proto ven z města po téměř liduprázdné ulici. Došel až k baru Francisco, teď zavřenému, prošel kolem a přitom si vzpomněl na Mariu, která byla také nějakým svým zvláštním způsobem závislá na Salvadorovi. Jestli ji Salvador opustil kvůli Dolores, to by ji mohlo přimět, aby se dostala do patřičné nálady a začala mluvit, zejména kdyby to Salvadora mohlo poškodit nebo uvést do trapné situace. Ale vzápětí si Biggles pomyslel, že to může také ještě počkat. Nejdříve se musí podívat na to místo, kde Bertieho přepadli. Teď bylo nejdůležitější zjistit, kdo je zodpovědný za takový postup, či kdo stojí v pozadí. Kdyby se ukázalo, že je to Salvador, pak by bylo jasné, že Salvador je z nějakého důvodu z něčeho podezírá.

Nebylo vůbec těžké najít tu křižovatku, která byla místem činu. Silnice se tady rozdvojovala ve dvě stezky, či spíše stezku a pěšinu, přesně jak to popsal Bertie. Ale brzo také zjistil, že z otisků stop v povrchu cesty nic nevyčte. Bláto všude kolem bylo plné všelijakých stop, mužských i ženských, jedné přes druhou a všechny ty spletené stopy směřovaly na různé strany.

Malé místo rozváleného bláta poblíž vlastního rozcestí se ukázalo být tím místem, kam spadl a kde ležel Bertie bezprostředně po úderu. Uválená plocha byla obklopena spoustou všelijakých dalších stop. Přitom obzvláště jeden typ stop byl velmi nápadný. Vypadal totiž jako podrážka spletená z lýka, rákosí nebo nějakých travin či podobného materiálu. Bigglese napadlo, že takové stopy mohl zanechat pravděpodobně člověk, který Bertieho zvedl, možná dokonce sám útočník, a potom ho nesl do města, nebo přinejmenším na nejbližší konec normální městské silnice. Jenže takový typ obuvi, jakýsi domácky vyrobený mokasín, obvykle nosí jenom lidé z

nižších sociálních vrstev, takže šlo pravděpodobně o nějakého příslušníka místní chudiny. Kromě dalšího zjištění, že jeho stopy evidentně přicházejí od té pěšiny vedoucí k řece, tedy že pachatel přišel z Casa Floresta, mu další zkoumání nic nového nepřineslo.

Všude bylo ticho. Těsně pod stromy na kraji lesa bylo pořád trochu tma. Nikde nebyla ani živá duše, takže to všude kolem podrobně prozkoumal doufaje, že třeba najde nějaký předmět, který útočník nebo útočníci upustili. Ale ať se snažil sebevíce, vůbec nic nenašel. Začal uvažovat o tom, že když už se dostal tak daleko, že by mohl jít na obhlídku domu Casa Floresta. Ale nakonec to neudělal, protože se obával, aby ho někdo nezahlédl a on tak nezpůsobil více škody než užitku. Takže když zanechal dalšího průzkumu, obrátil se zpět do města a rozhodl se zkusit štěstí s Mariou – pokud se mu ji podaří zastihnout a pohovořit s ní. Pomyslel si, že Maria bude mít velmi pravděpodobně stejný zájem o peníze jako Dolores. Přinejmenším vyzkouší její reakce na pár otázek, které jí hodlá položit. Přitom si uvědomil, že ta malá tanečnice ale nemusí bydlet v baru. V takovém případě by však nemělo být nijak zvlášť obtížné zjistit její bydliště. A pokud odmítne mluvit, pak se prostě nedá nic dělat. Ale pokud Salvadora mohla běžně navštěvovat, tak bude určitě také vědět něco víc o jeho soukromém životě. Existuje sice určité riziko, že Maria bude Salvadora okamžitě informovat, že se jí přišel vyptávat, ale to je riziko, které teď Biggles byl připraven podstoupit. Určitou záminku pro takovýto rozhovor už měl ostatně dávno připravenou.

Když dorazil k budově baru, rozhlédl se nejdříve kolem a přitom zjistil, že není zamčeno. Vstoupil dovnitř a tam se ukázalo, že je tam i Maria.

Jakýsi chlápek otráveně a značně nedbalými pohyby myl podlahu. Vyklubalo se z něho to nebezpečné individuum, které minulou noc obsluhovalo za barem. Na sobě měl ušpiněný nátělník, pracovní kalhoty neurčité barvy a pár nedbale nazutých a sešlapaných pantofli. Neholený a nemytý poskytoval ještě odpudivější obraz než byl sám. Byl však dostatečně zdvořilý a schopen Bigglesovi odpovědět slušně na jeho buenos dias i na prohlášení, že přišel navštívit Mariu – pokud by to bylo ovšem

možné. Jak se tak opíral o hadr na podlaze, vypadal ten člověk sice značně zvědavě, ale zdržel se přímého vyzvídání, proč chce Biggles Mariu vidět. Prohlásil jenom jen tak mimochodem, že Maria je jeho dcera a že je momentálně nahoře. Po chvíli dodal, že pro ni tedy dojde a skutečně se také zvolna sebral a vyrazil nahoru.

Za nějakou chvíli se ukázala Maria. V chladném denním světle vypadala úplně jinak než v noci v teplém světle lamp. Fakticky vypadala tak utahaně a sešle, s hlubokými kruhy pod očima, až ji Bigglesovi přišlo líto, že musí každou noc trávit tancováním před bandou opilých *llaneros*. Požádal ji tedy, aby se posadila a pozval ji na něco k pití. Prohlásila, že by si dala pivo. Její otec je pak obsloužil.

Andrysek P.
2003.

„Já jsem přišel sem, protože si myslím, seňorito, že mi můžete pomoci," přiznal se Biggles upřímně. „Včera v noci jsem byl tady v baru –"

„Já vím. Poznala jsem vás."

„Vedle mne seděl můj přítel." Biggles si nemohl pomoci a usmál se. „Sedla jste si mu na klín, vzpomínáte si?"

Marie se uraženě zamračila. „On mě ale odstrčil!"

„Nechtěl vás tím rozhodně urazit. Je to tím, že můj přítel má před ženami panický strach."

„Proč?"

„To já nevím. Někteří muži u nás jsou prostě takoví. Ale problém je někde jinde. Když totiž odtud odešel, rozhodl se, že půjde na čerstvý vzduch. Někdo ho potom přepadl a udeřil do hlavy. Přitom ztratil vědomí a byl zraněn. Já teď hledám toho, kdo ho přepadl hlavně proto, abych se dozvěděl důvod toho přepadení. On totiž s nikým žádné nevyřízené účty neměl."

Maria k němu zvedla ruce dlaněmi vzhůru a udiveně se zeptala: „Co je na tom tak neobvyklého? Stává se to přeci neustále. Oloupili ho přitom?"

„Ano."

„A proč byste si měl myslet, seňor, že zrovna já mám mít s loupežným přepadením něco společného?"

„Napadlo mne, že jste o tom třeba náhodou něco zaslechla. Nechali ho totiž ležet uprostřed ulice."

„Tohle je prvně, co o tom slyším."

„Nikoho jste včera v noci neviděla? Někoho, kdo byl nápadný a kdo by to mohl třeba udělat?"

„Včera v noci jsem nikde venku nebyla, tak jak bych mohla někoho vidět?" lhala neomaleně dívka.

„Já mám ale ten dojem, že jsem vás viděl, jak odcházíte ven se seňorem Salvadorem," namítl Biggles opatrně.

„Takového člověka já neznám," prohlásila důrazně Maria.

„Včera v noci tady byl."

„Tady bylo moc lidí. Já všechny neznám."

„Mne jenom napadlo, jestli byl seňor Salvador vaším stálým zákazníkem, tak by mohl –“

„Já jsem o tomhle Salvadorovi v životě neslyšela,“ hrubě odsekla trvajíc na svém Maria, prudce se zvedla a odešla kamsi do setmělých prostor omšelého a zanedbaného lokálu.

Teprve teď si Biggles uvědomil, že jenom ztrácel čas a pravděpodobně způsobil více škody než užitku. Bylo evidentní, že od Marii nemá šanci se cokoli dozvědět, zvláště když sám stoprocentně poznal, že od samého počátku až do konce jejich rozhovoru jenom stále lhala. Ale proč to dělala? Proč tak rezolutně popřela, že Salvadora zná? Snažila se ho snad ochránit? Biggles nakonec došel k názoru, že ať je Maria sebevíc žárlivá na Dolores, navzdory té žárlivé scéně, jíž byl Bertie svědkem, Maria je do toho člověka stále zamilovaná. Další možností ale mohlo být také prostě to, že ji Salvador už předem uplatil, aby mlčela o všem, co případně ví.

Biggles vstal, zaplatil za pití a vrátil se do hotelu. Dolores už byla na svém obvyklém místě za recepčním pultem. Obdařila ho milým úsměvem, na což odpověděl stejně a šel nahoru do pokoje, kde našel Bertieho už venku z postele, jak si pochutnává na polévce, kterou mu přinesl patron. Už mu bylo evidentně mnohem lépe a jeho otázka „Měl jsi štěstí?“ už zazněla úplně normálním hlasem.

„Vůbec ne,“ odpověděl zamyšleně Biggles. „Na tom místě, kde tě přepadli, jsem nenašel vůbec nic, co by nás mohlo zajímat. Cestou zpátky jsem se zastavil v baru a navštívil Mariu. Ale dostal jsem z ní jedině samé lži. Buď je do Salvadora zamilovaná, nebo má moc strach na to, aby promluvila.“ Biggles se usmál. „Nebo jsem jí zrovna nepadl do oka. Předtím, než jsem odešel z hotelu, jsem poslal zprávu Donu Pedrovi a požádal jsem ho, jestli by nemohl uvolnit Josého a poslat ho k nám. Pokud už vyrazil, měl by tady být každou chvíli. No, protože ty už vypadáš docela fit, tak si skočím dolů a tam na něho počkám.“

„Tak dobrá, kamaráde, běž. Ale za chvíli se dolů do haly pokusím za tebou doškrábat já!“

Biggles sešel dolů, vzal si jednu ze židlí za řadou malých stolků pod markýzou, vybral si místo s výhledem přímo do dvora a současně i ven na náměstí před hotelem, usadil se na ni a čekal.

Asi tak půl hodiny potom, k jeho velké úlevě, dorazil na svém silném poníku i José. Vjel přímo do dvora. Biggles se zvedl ze židle a vyšel za ním ven. Když José přivázal svého koně, Biggles si ho vzal stranou, do zastíněného rohu dvora.

„Potřebuji vaši pomoc, *compadre*," pronesl velice vážně a pak mu vyprávěl o té nešťastné události, která se přihodila Bertiemu. „Já chci vědět, kdo mu to udělal a z jakého důvodu," zasvěcoval dále Josého do své teorie. „Mám totiž podezření, že o tom tenhle seňor Salvador určitě ví. A myslím si, že Salvador není jeho skutečné jméno. Připomíná mi jednoho podvodníka, kterého hledá u nás v Anglii policie. Vypadá to, že ho dobře zná Dolores, takže bych potřeboval, abyste s ní ještě jednou promluvil. To ona včera v noci našla seňora Lissie, jak leží v bezvědomí najedné pěšině venku za městem. Zjistěte mi, jestli o tom něco ví. Pokuste se zjistit, jaké jméno stojí na těch dopisech, které vyzvedává na poště pro Salvadora. Třeba na obálce bude úplně jiné jméno. Ale dávejte si dobrý pozor a ptejte se opatrně. Předstírejte, že to vůbec není důležité. Zjistěte všechno, co o Salvadorovi ví. Chápete?"

„Si, seňor. Ale tento muž Salvador pořád on se chovat a dělat všechno jako člověk z tahle země."

„To je samozřejmě možné, tak se chovat také může, ale pokud je to ten člověk, kterého mám na mysli já, tak jeho rodiče pocházejí z Evropy. Myslíte, že s vámi Dolores bude mluvit?"

„Jistě. My dobrý přátele už dlouhý čas."

Biggles vytáhl z kapsy u bundy svazek bankovek, pár z nich odpočítal a podal Josému. „Vezměte si tohle. Trocha peněz nám třeba pomůže. Já budu čekat tady. Ostatně nijak to zvlášť nespěchá."

„Já všechno zjistit," ujistil ho José a evidentně plný optimistického očekávání se bystře vzdálil.

Biggles si zapálil cigaretu a připravil se na dlouhé čekání.

Pravda, chvíli to trvalo, než se José zase znovu objevil na scéně, ale když k tomu došlo, jeho tvář zdobil radostný úsměv, který nemohl věštit nic jiného než úspěch. A tak to také skutečně bylo.

„Dolores mi říct všecko," hlaholil hrdě, sotva vešel. „Ona vyzvedávat dopisy pro nějaký muž, který jmenuje se Neckel. Salvador říkat Dolores, že tento muž Neckel je přítel od Salvador."

Biggles jenom stěží potlačil úsměv uspokojení. Takže měl pravdu! Ani na okamžik nevěřil té historce o nějakém příteli Salvadora. Neckel je sám Salvador. Ale bude se to muset ještě nějak potvrdit. Přece jenom existovala ještě možnost, že Neckel se zdržuje v domě Casa Floresta u skutečného místního seňora Salvadora jako host.

„Dopis přijít dneska pro seňor Neckel," pokračoval dál radostně José. „Přijít až z Velká Británie!"

„Ale José, jak můžete vědět, že přišel z Británie?"

„Já vidět ta známka."

„Copak vám Dolores ten dopis ukázala?"

„Jistě. Ona to vzít do Casa Floresta dneska večer."

„Ale pročpak se najednou nechce sejít se Salvadorem na obvyklém místě v baru Francisco?"

„Protože potíže s Maria. Dvě ženy znamenat vždycky potíže, seňor. Dolores nechtít vidět Maria už nikdy v život."

Biggles chápavě přikývl. „To dovedu pochopit. Maria si myslí, že jí Dolores přebrala Salvadora."

„To myslet správně."

„Copak ještě Dolores ví?"

„Ona mi přísahat, že první věc, která ona se dozvědět o seňor Lissie, být ta, když ona najít seňor Lissie ležet vedle silnice na konec ulice. Ona sama skoro přes něj padnout dolů na zem."

„Co tam Dolores dělala?"

„Ona říkat, že být u Salvador v jeho dům. On ten dům jeho Salvador nazývat Casa Floresta. Tam ona být."

„Náhodou vím, že je to pravda. Takže ona vlastně netuší, kdo to přepadl seňora Lissie?"

„Ne, sir. Nevědět."

„Nikoho náhodou někde kolem nezahlédla?"

„Ona říkat, že jediný muž, který ona vidět blízko dům Floresta, je Carlo, barevný člověk. Salvador ho mít na to, aby lidi držet od dům dál. On nemá rád lidi u jeho dům."

„Dobrá. Ještě něco, Jose?"

„Ne, seňor. To být všecko."

„Díky, Jose. Vedl jste si opravdu výborně. Jsem přesvědčen, že vás má Dolores určitě moc ráda.“

Jose se zazubil. „Ona mě moc ráda. My starý přátele.“

„Tak proč se s ní neoženíte?“

Jose si smutně povzdechl. „Don Pedro si nepřát, aby nějaká žena byla po dvoře kolem jeho domu.“

„Dal jste Dolores ty peníze?“

„Si, seňor. Ona moc a moc šťastná. Hned jít koupit nové šaty, o moc lepší než mít ta Maria.“

„Prima. A co budete dělat teď?“

„Don Pedro chtít, abych se vrátit hned, jak to jenom možné. Jestli vy si přát, já zůstat. Možné je i vrátit se zítra.“

Biggles se usmál. „Chcete říct, že byste zůstal ještě chvíli ve městě, abyste mohl zase zajít za Dolores?“

Jose vycenil zuby v dalším upřímném a bezelstném úsměvu. „To být zase pravda, seňor.“

„V takovém případě byste se mohl dozvědět o Salvadorovi ještě něco víc. Zajdu za vámi ještě jednou než odjedete.“

„*Si, seňor.*“ Jose se pomalu odloudal pryč.

Biggles, hluboce zamyšlený, ho sledoval, jak míří na plaza. Tak to by bylo, přemítal. Teď už je skoro jisté, že Salvador je hledaný Neckel. Jestli je tohle pravda, tak je také téměř jisté, že ty ukradené tajné dokumenty budou někde v Casa Floresta. Dalším problémem tedy bude, jak se k nim dostat. Bezpochyby budou sice v domě, ale velmi rafinovaně ukryté.

Sebral se a zamířil do baru, kde narazil na Bertieho, hlavu sice pořád ovázanou tlustým obvazem, ale sedícího pohodlně u jednoho z těch menších stolků, před sebou vysokou sklenici s pitím. Přisedl tedy k němu a vyprávěl mu, co se právě dozvěděl od Josého.

„No to je prima,“ konstatoval Bertie spokojeně. „Jaký je náš další tah?“

„Myslím, že momentálně toho moc dělat nemůžeme, i kdybychom chtěli. Rád bych se třeba podíval na ten dům Casa Floresta, ale Salvador tam zjevně má nějakého stálého hlídače. Kdyby mne uviděl, jak tam kolem čmuchám, mohlo by to odstartovat nějaký nečekaný sled událostí a v tom případě bych způsobil více

škody než užitku. Myslím, že lepší plán by byl, jít za Dolores, až tam dneska v noci půjde s tím dopisem z Anglie a prostě pozorovat, co se stane.“

„Nezapomínej, co se stalo mně.“

„To si budu určitě pamatovat, tím si můžeš být jistý. Já bych snad měl být schopen poznat, co se bude dít, až Dolores dorazí tam, kam má. A budu-li mít štěstí, možná se mi podaří i zaslechnout nějaký rozhovor. Mimochodem, ten dopis z Anglie je určitě ten, o kterém mi říkal Letecký komodor, že ho hodlají Neckelovi poslat. Bylo by zajímavé vidět, jak Salvador alias Neckel zareaguje, až si ho bude číst. Jsem si jistý, že to nebude odkládat a přečte si ho hned, protože tenhle typ člověka musí být strašně otrávený, když musí trčet tady v takovém mrtvém zapadákově. Uznávám, že tohle všechno zní trochu vágně, ale nenapadá mne vůbec nic, co bychom momentálně mohli dělat. Jestli se dneska v noci nic nedozvím, tak se tam budu muset vrátit ještě jednou ve dne. Taky musím získat přesný obraz toho místa, abych si ho vryl do paměti pro případ, že bychom uvažovali i o možnosti se tam prostě vloupat.“

„Myslíš, že dojde až na něco takového?“

„No, musíme ty papíry dostat za každou cenu a samy k nám asi nepřijdou. Nedovedu si představit, že by se s nimi procházel Salvador v kapse. Kdybych si něčím takovým byl jistý, tak si nebudu dělat zábrany, abych je z něho za každou cenu dostal. Konec konců je to majetek britské vlády a on je sprostě ukradl.“

„To máš pravdu, kamaráde. Jsem s tebou absolutně zajedno.“

„No a jak se teď cítíš?“

„Není to nejhorší. Do večera bych měl být dost fit, abych mohl jít s tebou, pokud si myslíš, že bych ti mohl být v něčem užitečný.“

„Ne, díky.“ Bigglesův hlas zněl teď značně důrazně. „Ty zůstaneš v hotelu, dokud nebudeš absolutně v pořádku. Než s tímhle případem skončíme, bude tě možná ještě potřeba. Může se totiž stát cokoli.“ Biggles vstal. „Tak pojď, trochu se dáme do pořádku a pak půjdeme na oběd.“

8

Zbytek dne uběhl zcela klidně. Jedinou událostí, ke které došlo, byla návštěva policejního šéfa, který se přišel podívat, jak se Bertiemu daří a zároveň jim s politováním oznámil, že se mu nepodařilo zjistit člověka, který ho přepadl a omráčil. Za daných okolností to Bigglese vůbec nepřekvapilo, ale *Intendentemu* se o tom raději ani nezmínil. Hlavní věcí totiž bylo, že s tímhle představitelem zdejší státní moci ještě stále docela dobře vycházejí, protože bylo možné, že než tady skončí jejich poslání, budou jeho pomoc potřebovat. Také proto se chovali nadále přátelsky a v družné společenské zábavě spolu všichni tři vypili trochu místního vína.

Potom až do příchodu noci neměli nic na práci. Očekávali totiž, že Dolores dříve jak za tmy dopis Salvadorovi do Casa Floresta neponese.

Když nastal čas, Biggles vyrazil. Tentokrát už nezamířil nejdříve do baru Francisco, protože to nebylo nutné. Jelikož znal cíl toho děvčete a věděl, kudy musí jít, vydal se rovnou na konec ulice, potom po silnici až téměř na rozcestí, kde se oddělovala pěšina k domu. Protože si byl jistý, že Dolores musí projít kolem něho, usadil se u okraje cesty. Vyhledal si k tomu účelu pohodlné místo mezi nějakými hustými jehličnany a to bylo všechno, co mohl dělat. Ukázalo se, že to je nudný a strašlivě vleklý podnik. I když to očekával, největší nepříjemností, která mu otravovala v té dlouhé chvíli život, byli nepřetržitě útočící komáři. Byla horká a temná noc, hvězdnou oblohu bylo stěží vidět skrz hustou klenbu větvoví nad jeho hlavou. Vzduch byl ztěžklý vlhkem a kromě neustávajícího bzučení komárů a občasného neviditelného zašustění kdesi v lese ihned vždycky zavládlo všude kolem zase hluboké ticho, takové absolutní ticho, jako kdyby všechno čekalo se zatajeným dechem na

něco, co se v nejbližší chvíli stane. Ale čas se dál vlekl a vlekl na olověných nohou, jak se tak obvykle stává, když je člověk celý jako nažhavený k akci, ale přitom je donucen jen čekat a čekat.

Už muselo být skoro jedenáct, když Biggles zaslechl zvuk, na který takovou dobu čekal. Rychlé drobné kroky na měkkém povrchu cesty. Vynořil se stín nějaké postavy kráčející tak rychle, že ho ve zlomku vteřiny minula a nezbyl mu žádný čas na to, aby toho člověka identifikoval. Ostatně v takové temnotě, jaká té noci panovala, by to bylo stejně naprosto beznadějné. Biggles si mohl být jistý jedině tím, že to jsou ženské kroky a tím pádem že je to Dolores, která je na cestě s dopisem do Casa Floresta. Bylo sice trochu zneklidňující, že si nemůže být na sto procent jistý o koho jde, ale konec konců za takových podmínek byl na to připravený. Žádný jiný způsob, jak takový problém vyřešit, ostatně neznal. V každém případě věděl jistě, že touhle dobou se tak daleko od města a o samotě moc jiných žen nemohlo pohybovat.

Rychle se vynořil ze své skrýše a chvíli pozorně a napjatě naslouchal doufaje, že měkký dupot dámských bot mu prozradí, že ten noční stín odbočil na pěšinu vlevo k domu. Ale ať se snažil jak chtěl, nic neslyšel a samozřejmě také vepředu v husté tmě nic nezahlédl.

A pak najednou, jak tam tak nečinně stál ztracený v černé tmě, ozvaly se zepředu zvuky, nad kterými se mu napjaly svaly, ztuhla krev v žilách a jeho nervy se rozkmitaly jako struny. Byl to zajíkavý vzdech, pronikavý výkřik, který končil zasténáním a pak se ozvalo temné bouchnutí, jako kdyby někdo upadl na zem. Okamžik nato zaslechl, že se k němu blíží nějaké rychlé kroky.

Jen tak tak stihl sebou hodit zpátky do stínu těch jehličnatých stromů. Vzápětí pak letmo koutkem oka zachytil jakousi postavu zahalenou v čemsi černém, jak se kolem něho řítí zpátky směrem k městu. Postava ale zmizela tak rychle, že nedokázal dokonce ani jen zhruba odhadnout, kdo to mohl být.

Pár sekund ještě ležel naprosto bez hnutí. Teprve když se kroky té postavy ztratily v dálce, začal se hýbat. Nejdříve se opatrně zvedl, stoupl si na okraj lesa a snažil se prohlédnout tmu. Chvíli zkoumal směr nahoru a dolů po silnici připravený k pohybu okamžitě, kdyby

bylo třeba. Ale nezaslechl vůbec nic. Nikde se nic nepohnulo. Celý les se opět ponořil do své hrozivé nehybnosti. Co se to asi stalo? Takový zoufalý výkřik mohl znamenat jedině nějakou tragédii. Najednou se atmosféra jakoby naplnila pří zračnou tíhou nějaké zlé předtuchy. Kdo komu co zlého způsobil? Rukávem si Biggles otřel pot a komáry z čela. Srdce se mu nepříjemně rozbušilo, ale přesto začal postupovat kupředu. Pomalu, krok za krokem, směrem k rozcestí, ne více než jeden dva yardy. Odtamtud, tím si byl jistý, zazněly ty hrozné zvuky.

Ještě pár kroků a jeho pátravý zrak padl na silnici, kde mohl rozeznat obrysy dlouhého tmavého předmětu ležícího napříč silnicí. Ještě krok a už nebylo pochyb. Bylo to nějaké tělo. Podle sukně poznal, že je to žena. Na okamžik stál napjatě na místě a snažil se dohlédnout do tmy nahoru a dolů po silnici a pak se snažil proniknout temnou stěnu pralesního porostu po obou stranách. Potom si klekl vedle těla a doufal, že po hmatu se mu povede zjistit něco více. Podařilo se mu zjistit, že mrtvá leží obličejem k zemi. Vtom se v něm zatajil dech. Jeho ruce narazily na nějaký předmět, trčící z ženiných zad. Bylo to nějaké držadlo, pravděpodobně nože nebo nějakého kovového bodce. Stále ale nemohl rozeznat, kdo to je. Po chvilce se odhodlal, vytáhl z kapsy malý zapalovač a škrtl. Slabý plamen mu prozradil, co chtěl vědět. Byla to Dolores. Že je mrtvá, o tom nemohlo být nejmenších pochyb, protože ostří bylo zaražené až po držadlo a tedy muselo projít srdcem. Její šaty, jasně modré, vypadaly jako nové. Bigglese napadlo, že ty šaty si asi koupila za peníze, které jí dal José. Koupila si je proto, aby mohla soutěžit s Mariou o Salvadorovu lásku. Ubohé dítě, pomyslel si Biggles. Nijak zvlášť si toho děvčete nemohl vážit, ale přesto ho zaplavila náhlá vlna soucitu a lítosti. Ať byl její charakter jakýkoli, tohle si to děvče nezasloužilo.

Obrátil tělo na záda. Přitom se ukázal malý, bílý a čtvercový předmět. Zvědavě, ale opatrně jej vzal do ruky. Byl to nějaký dopis, pravděpodobně ten, který chudák Dolores vyzvedla na poště a teď už byla na cestě, aby jej doručila Salvadorovi. Nesla ho zřejmě celou cestu v ruce a upustila jej teprve, když na ni neznámý pachatel zaútočil. Biggles se podíval na adresu. Obálka byla sice zašpiněna od

krve, ale jméno se dalo rozeznat docela dobře. Stálo tam Pan H. Neckel a číslo poštovního úřadu v Cruzuadu. Známka byla britská. Zastrčil dopis do kapsy. Obsah ho v tuto chvíli nezajímal. Co dopis obsahoval, se dalo domyslet. Zhasl zapalovač a aniž by se dotkl toho osudného ostří, zvedl tělo a přenesl je na kraj silnice. Chvíli tam zůstal bez hnutí stát a přemýšlel, co by měl nyní udělat jako první v situaci, která nepřipomínala vůbec nic, co si i jenom vzdáleně představoval. Teď, když už přešel první šok, byl schopen uvažovat chladněji. A viděl, že k uvažování toho má opravdu hodně. Jeho vlastní postavení bylo nebezpečné, či lépe řečeno bylo by, kdyby někdo šel kolem a viděl ho nad zavražděnou ženou, stále ještě zhroucenou na zemi a po nedávné násilné smrti ještě ani ne ztuhlou.

Rychle přemýšlel. Kdo to děvče zabil? Byl si téměř jistý, že to byla nějaká vražedkyně, protože měl nezvratný pocit, že ta postava, která ho míjela, když spěchala zpátky do města, měla na sobě sukni a on zřetelně zaslechl její šustot. Samozřejmě první osobou, která ho při té příležitosti napadla, byla Maria. Ona přece měla nejsilnější a vlastně klasický motiv, žárlivost. Hádaly se spolu s Dolores, vášnivě se nesnášely a smrtelná rána tím ostrým předmětem do zad až po rukověť byla vedena s velkou nenávistí. Najednou ho napadla hrozná myšlenka. Vždyť on byl možná vlastně zodpovědný, i když nevědomky, za smrt toho děvčete! Třeba proto, že moc mluvila? Třeba toho řekla Josému příliš? Kdyby se to bývalo prozradilo, pak mohla být zabita kvůli tomu. Ale Bigglesovi se nějak nezdálo, že tohle bude ta správná odpověď na jeho otázku. Vypadalo mnohem pravděpodobněji, že když se Maria dozvěděla nebo uhodla, že se Dolores chystá zase do Casa Floresta, mohla se docela dobře rozhodnout, že se zbaví své sokyně jednou provždy. Bylo by to jednoduché. Stačilo si na Dolores počkat, nechat ji přejít a pak se připlížit zezadu a probodnout ji. Biggles přitom nezapomínal, že je v zemi, kde jsou horkokrevní lidé a kde vražda nebo zabití není žádnou výjimečnou událostí. Alespoň v tom smyslu ho ve Scotland Yardu informovali před odjezdem do Cruzuada.

Vypadalo to sice jako věčnost, ale jeho zmatené myšlenky střídaly jedna druhou jako o závod. Musí se správně rozhodnout, co udělá v příštím okamžiku a musí to být hezky rychle! Nabízejí se mu

v podstatě tři hlavní postupy. Tím prvním by se dostal z problémů a z téhle konkrétní záležitosti. Prostě odtud zmizí a nikomu neřekne ani slovo o tom, co tady viděl a slyšel. To by byl ten nejlehčí způsob, jak to vyřešit. Ale dlouho se tímhle postupem nezabýval. Byl by totiž absolutně bezohledný. Nedokázal by se přinutit k tomu, aby to mrtvé děvče nechal ležet dál v prachu silnice, velmi pravděpodobně až do pozdního rána, a jako kořist kdejaké škodné, která se tu náhodou ocitne. Konec konců ona mu tolik pomohla a navíc to je blízká přítelkyně Josého.

Druhý postup, který mohl zvolit, znamenal jít dál do domu Casa Floresta a tam Salvadorovi nahlásit, co se stalo. Přitom by předstíral, že Salvador je pravé jméno a nechal by na něm, aby udělal cokoli, co považuje za vhodné. Jenomže ani tenhle plán se Bigglesovi zrovna moc nezamlouval. Třetí a poslední možností bylo okamžitě zajít za šéfem místní policie a oznámit mu ten tragický případ. Přitom by mu ale musel vysvětlit, že se šel zrovna projít a na místo činu dorazil čistě náhodou. To ostatně nebylo zas až tak daleko od pravdy. Jako policejní důstojník cítil Biggles samozřejmě, že třetí postup by byl tím nejsprávnějším. Nedovedl si vlastně ani představit, že by třeba už jen z úcty k tomu mrtvému děvčeti dokázal udělat něco jiného.

Ale kolik toho může šéfovi policie asi prozradit? To právě byla ta správná a zásadní otázka. Jestliže mu prozradí úplně všechno co ví, nebo na co má podezření, může to jen ještě víc zkomplikovat jeho vlastní poslání. A to by se určitě stalo, kdyby mu také předal dopis, který Dolores před smrtí nesla Salvadorovi. Ten dopis je adresovaný Neckelovi. *Intendente* si jej přečte, dá si dvě a dvě dohromady a spojí si s Neckelem jejich pobyt v Cruzuadu. Určitě si také vzpomene, že už se mu Biggles o Neckelovi předtím jednou zmínil. Ne, rozhodl se Biggles. Takhle to nepůjde. Bude lépe, když tomu policistovi o dopisu nic neřekne. Ostatně na konkrétní případ to nebude mít žádný dopad – kromě toho, že to byl vlastně jediný důvod, proč byla Dolores na cestě do Casa Floresta.

Byl tu ale ještě jeden háček. Pokud se *Intendente* dozví od Bigglese také o jeho podezření, že Dolores zavraždila Maria, určitě se to roznese po okolí a její příbuzní, kteří ho budou považovat za hlavního viníka jejího zatčení, mu další pobyt v Cruzuadu rozhodně

znemožní. A ještě pravděpodobnějším výsledkem bude, že jedné tmavé noci ucítí v zádech nůž.

Když se takhle rozhodl, vydal se rychle směrem ke kanceláři policejního šéfa. Ke své úlevě nikoho cestou po té venkovské silnici až na hlavní městskou ulici nepotkal. Prošel kolem baru Francisco, odkud se bez ohledu na takovou pozdní dobu ozýval stále stejný řev a kravál barových kratochvílí a hýření. Zastavil se na okamžik a nahlédl do dveří. Ke svému překvapení uviděl Mariu, jak se normálně věnuje svému obvyklému španělskému tanci. Také si však vzápětí uvědomil, že to neznamená, že si nemohla na chvíli odskočit ven.

Rychle pokračoval dál do města a za pár minut už byl na hlavním oddělení policie, kde se od službu konajícího agente s politováním dozvěděl, že *Intendente* se právě odebral na lože.

„Přesto musím v tomto případě trvat na tom, abyste ho zavolal, protože záležitost, kterou mu musím ohlásit, je jak naléhavá, tak zásadně důležitá," vyžadoval důrazně Biggles.

Po nějaké chvíli se *Intendente* skutečně dostavil.

„Je mi velice líto, že vás vyrušuji v tak pozdní hodinu, ale je zde něco, co byste měl vědět, seňore," začal Biggles.

„Jsem vám plně k dispozici," prohlásil policejní náčelník ochotně, ale přitom vypadal značně nechápavě.

„Před malou chvílí jsem si řekl, že než půjdu spát, nemohla by škodit malá procházka na čerstvém vzduchu. Šel jsem tedy po hlavní ulici a cesta mne zavedla kousek za její konec, skoro až k místu, kde se rozvětvují dvě cesty."

„To místo dobře znám. Máte na mysli to stejné místo, kde vašeho přítele přepadli, omráčili a oloupili?"

„Přesně to, seňore. Tam jsem narazil na dívčí tělo ležící napříč v prachu cesty. Byla mrtvá, zjevně následkem bodnutí."

Policejní šéf se zamračil. „Poznal jste ji?"

„Ano. Posvítil jsem si zapalovačem a v jeho světle jsem poznal, že to je to děvče z našeho hotelu. Je to ta, které říkají Dolores."

Intendente údivem mlaskl.

„Měla nůž v zádech. Já jsem se ho ani nedotkl, ale tělo jsem odtáhl stranou, vedle silnice. Potom jsem už jenom pospíchal přímo k vám, abych vám tu nešťastnou událost co nejdříve oznámil.“

„Ale který *demonio* jen mohl udělat něco takového?“ zamručel *Intendente*. „Viděl jste toho člověka?“

„Ne, seňor. Je pravda, že jsem zahlédl nějakou postavu, jak běží dolů do města, ale bylo příliš tma na to, abych tu osobu mohl věrohodně identifikovat.“

Policista si zhluboka povzdechl. „Já tady nemám žádný klid! Tak dobrá, seňor. Postarám se o to.“

„V tom případě si půjdu konečně lehnout. Kdykoli mne budete potřebovat, najdete mne v hotelu.“

„*Gracias. Buena noches, seňor..*“

„*Adios.*“

Biggles se vrátil do svého hotelu a v pokoji našel Bertieho, který ještě stále nespal a čekal na něho. Bertiemu stačilo, aby se jenom jednou podíval Bigglesovi do tváře a hned se zeptal: „Co se ti stalo?“

„Někdo zavraždil Dolores.“

„Ale ne!“

„Je to fakt. Šel jsem tam na to rozcestí, abych si na ni počkal, až půjde kolem, a pak jsem chtěl jít za ní, jak jsem ti říkal. Ona skutečně přišla, ale hned v příští minutě padla na zem s nožem v zádech!“

Biggles pak pokračoval v líčení událostí. Popsal Bertiemu krok za krokem, co se zřejmě stalo na rozcestí.

„Pane, to je tedy šok! A co jsi udělal ty?“

„Vrátil jsem se do města a všechno jsem nahlásil šéfovi policie. Co jiného jsem asi tak mohl dělat?“

„Nic, kamaráde. To je přece jasné. Ale kolik z toho všeho jsi se rozhodl policii prozradit?“

„Rozhodně ne více, než jsem skutečné musel, tím si můžeš být jistý. Zamotat se tady do případu nějaké vraždy, to je opravdu to poslední, co bychom si pro naše poslání mohli přát.“

„Kdo myslíš, že to udělal? Maria?“

„Připadá mi to tak. Ale vůbec žádný důkaz nemám.“

„Předal jsi ten dopis policii?“

„Ne. O dopisu jsem se jim ani nezmínil. Napadlo mne totiž, že to využiji mnohem lépe někdy později.“

„Otevřel jsi ho?“

„Ne. Je přece adresovaný Neckelovi, ne Salvadorovi. A to je také všechno, co mne momentálně zajímá. Jestli je to ten dopis, jak si myslím, na který mne upozornil Letecký komodor, že bude odeslán z Londýna jako odpověď Neckelovi, tak nemá smysl ho otevírat. My přece víme, co je uvnitř.“

„Co s ním ale chceš dělat?“

„Přemýšlím, že ho prostě vezmu co nejdříve ráno rovnou tomu, komu je adresovaný – Neckelovi.“

„To tedy hodně riskuješ.“

„Přišel čas, kdy už se nedá nic jiného dělat, než riskovat. Tím, že tam ponesu ten dopis, se dostanu Salvadorovi konečně za denního světla trochu víc na tělo a možná to bude i docela dobrá záminka k tomu, abych si podrobněji prohlédl celý ten jeho dům zevnitř.“

Bertie se na okamžik zamyslel. „Napadlo mne, jestli sis vůbec položil otázku, co tomu všemu asi řekne José?“

„To tedy ano.“

„Ještě jsi mu to ale neřekl?“

„Nevím ani, kde bych ho měl hledat. Přespává někde ve městě a bezpochyby se tady ukáže ráno sám. Já se vší pravděpodobností už tou dobou budu pryč, takže zbude na tobě, abys mu to všechno řekl. Existuje ale možnost, že se o tom José už do té doby doslechne odjinud.“

„Bude to pro něho asi rána. Měl to děvče moc rád.“

„Já vím, ale nemohu s tím nic dělat. Prostě se to stalo a teď se s tím musíme všichni vyrovnat.“

„On si bude myslet, že to udělala Maria. Dobře věděl, jak se spolu s Dolores nesnášejí.“

„No a co, když si to bude myslet? Co se mne týče, může si dělat co chce, pokud nás do toho ovšem nebude zatahovat.“

„Tohle je pěkně riskantní podnik!“

„To mi povídej! Ale teď už toho nechme. Ráno je moudřejší večera, třeba to zítra bude vypadat pro nás trochu optimističtěji.“

9

Přišlo krásné ráno, obloha za obláčky tenkých mlžných závojů, které se už začínaly zvedat, začínala zářit světlou modří a všechno naznačovalo, že bude další krásný a horký den.

A totéž ráno zastihlo Bigglese už na nohou, což probudilo Bertieho, který prohlásil, že už je zase úplně normální a navrhoval, že bude Bigglese provázet do domu Casa Floresta. Biggles totiž potvrdil svůj původní úmysl navštívit Salvadora, protože fakt, že má čirou náhodou pro něho dopis ve své kapse, je takovou výhodnou záminkou, že se nesmí nechat ležet ladem.

Jenomže Biggles zásadně nesouhlasil s tím, aby ho Bertie doprovázel. Tvrdil, že celou tu záležitost zvládne sám, takže bude lepší, když se Bertie bude raději soustředit na to, aby byl absolutně fit, než aby se ze všech sil snažil a přitom třeba přecenil své síly, a tak si přivolal zpátky šok nebo zhoršení zdravotního stavu zrovna v tu nejnevhodnější dobu, kdy bude co nejvíce potřeba jeho veškerých schopností.

„Ty se zdržuj kolem hotelu, abys vyřídil cokoli, co se tu může přihodit, zatímco já budu pryč," nařídil mu. „Pokud bys potkal Josého, tak mu prosím vysvětli, co se přihodilo Dolores, ale neříkej mu přitom víc, než je nezbytně nutné. Uvidíš, jak to přijme. Asi ho to vyvede hodně z míry, ale nedá se nic dělat. Jestli ho uvidím dole v hale nebo ve dvoře, tak mu to povím sám."

„Co když sem přijde *Intendente* a bude se ptát po tobě?"

„Řekni mu, že jsem šel pryč, ale že čekáš, že se pravděpodobně vrátím nejdéle do oběda. Raději mu ale neříkej, kam jsem opravdu šel, protože by začal být zvědavý, co vlastně mám se Salvadorem společného. Vlastně bys mu mohl zabránit v tom, aby začal být příliš podezíravý a začal se ptát na to, proč my dva tady tak dlouho trčíme

a co vlastně děláme, kdybys mu jen tak mimochodem nadhodil, že uvažujeme o tom, vrátit se co nejdříve k Donu Pedrovi do Villa Vanda. A náhodou je to vlastně pravda, protože je nejvyšší čas, abychom se podívali na náš stroj a ujistili se, že je s ním všechno v pořádku. Třeba ho teď budeme najednou a hezky rychle potřebovat.“

„Tak dobrá, kamaráde. Ale jestli policie začne každého podezírat, co potom Bogosoff? Viděl jsi ho teď někdy?“

„Ne.“

„Co si myslíš, že se s ním stalo?“

„Nemám tušení. Představuji si, že se pořád zdržuje někde poblíž a že tady není zrovna ze zdravotních důvodů. Ale já teď nemůžu ztrácet čas pátráním po něm. Hlavně, že se nám neplete do cesty. Tak nashledanou v poledne.“ Biggles se rázně otočil a vyšel ven z pokoje.

Náhodou se stalo, že první osobou, kterou potkal, když vyšel na náměstí, byl José, opírající se o zábradlí pro koně. „Haló, José, copak vy tady děláte?“ oslovil ho po obvyklém *Buenos dias*.

José, stále usměvavý a v optimistické náladě, se spokojeně zašklebil. Čeká na Dolores, až přijede do práce. Má pro ni malý dárek.

„José, je mi líto, já vám ale budu muset oznámit jednu špatnou zprávu,“ ztěžka začal Biggles. „Dolores už sem nikdy nepřijde.“

„Dolores nepřijde?“ opakoval udiveně José. „Budete se muset dozvědět nepříjemnou pravdu, amigo. A připravte se na šok. Dolores je mrtvá.“

„Mrtvá?“

Biggles nikdy nemohl zapomenout na výraz, který se objevil v Josého tváři. Jeho úsměv jako by se změnil v ledovou masku. Jeho rty se změnily ve dvě úzké linky a pevně se přitiskly k bílým zubům. Dlaně se mu pomalu párkrát naprázdno otevíraly a zavíraly. Na okamžik, značně nepříjemný okamžik, si Biggles pomyslel, že se na něho ten domorodec vrhne. Ale strach ho po chvíli přešel, protože José řekl tiše, ale se zřetelnou hrozbou v hlase: „Kdo zabil moje děvče?“

Biggles zavrtěl hlavou: „To já nevím.“

„Maria!“ José to slovo jen vydechl.

„Řekl jsem, že nevím.“

„Salvador! On ten člověk, co to udělat. Děvčata vždycky dobrý přítelkyně dokud on nepřijít!“

„K tomu bych se raději nevyjadřoval.“

„Kdo vám to říct?“

„Naneštěstí jsem to byl já sám, kdo našel tělo Dolores. Pozdě v noci jsem šel ven z města, abych se podíval na ten dům Casa Floresta. Dolores pak prošla kolem mne. Ale neviděla mne. Za chvíli jsem uslyšel výkřik a hned jsem pospíchal, abych zjistil, co se stalo. Našel jsem ji ležet na zemi s nožem v zádech.“

„Vy nevidět, kdo to udělat?“

„Ne. Někdo kolem mne proběhl, ale byla naprostá tma, takže jsem nemohl rozeznat, kdo to je.“

„Co vy dělat potom?“

„Potom jsem udělal jedinou věc, kterou jsem mohl udělat. Když jsem si uvědomil, že je Dolores mrtvá, spěchal jsem zpátky k policejnímu šéfovi, k tomu vašemu *Intendente*. Od té doby jsem ho neviděl, ale řekl bych, že poslal své lidi, aby přinesli její tělo na policejní stanici.“

Následovala krátká, ale nepříjemná chvíle naprostého ticha.

„Za tohle já někoho zabít,“ náhle přerušil to ticho hlasem třesoucím se vášní José, rukou pevně svíraje mačetu. Pak se ale jeho oči zalily slzami a po černém obličeji, tak často plném úsměvu, se rozběhly jejich tenké pramínky. Na Bigglese to udělalo takový dojem, až pocítil trapné rozpaky.

Vtiskl Josému do dlaně nějaké peníze. „Jděte do baru a dejte si něco k pití,“ trochu rozpačitě mu navrhl. „V takový okamžik jako tenhle se člověk potřebuje napít. To vás postaví na nohy, José. Ale nedělejte nic unáhleně, nikam nespěchejte. Seňor Lissie za chvíli přijde také dolů a promluví si s vámi. Možná se tady zastaví i *Intendente* a ten vám určitě řekne, co se mu podařilo zjistit.“

José sklonil hlavu, obrátil se a vešel do hotelového baru.

Biggles si povzdechl a vydal se dál za svým cílem. Cítil, že se mu ulevilo, že José tu tragickou zprávu přijal tak, jak ji přijal.

Na ulicích teď bylo trochu víc lidí, ale nikdo, koho by znal. Když ale došel až na místo, kde ulice končila, bylo tam liduprázdno. Pokračoval dál v chůzi s očima a ušima napjatýma, protože vzhledem

k tomu, co se tam všechno stalo, mu to všude kolem připadalo odporné a nebezpečné. Když došel až na rozcestí, zastavil se, aby se porozhlédl kolem. Tělo té nebohé dívky už tam samozřejmě dávno nebylo. Ale nebylo tam ani jinak nic neobvyklého, takže se pustil dál, zcela nepokrytě a přímo směrem k domu Casa Floresta a přitom se snažil vrýt si do paměti každý detail.

U vchodové branky na parcelu se zastavil. Lépe řečeno, byl zastaven jakýmsi obrovitým odpudivým zjevem, míšencem, který tady evidentně stál právě z tohoto důvodu. „Hej, co chceš?“ zeptal se lámaně anglicky.

„Přišel jsem navštívit seňora Salvadora.“

„Von nikoho nepřijímat.“

„Já myslím, že mne přijme, až mu vyřídíte, že pro něho mám důležitou zprávu a dopis,“ odvětil mu klidně Biggles, kterého takové chování rozhodně nemohlo vyvést z rovnováhy.

„Počkat tady.“ S otráveným šklebem se míšenec otočil a vyrazil k domu, který stál o kus dál vzadu mezi stromy.

Biggles využil takové příležitosti a zatímco čekal, si pozorně prohlédl dům, dvůr a jeho nejbližší okolí.

Za chvíli se ten člověk objevil, přišel k plotu a beze slova otevřel branku. Kývl na Bigglese a ten ho potom následoval k domovním dveřím, kde mu vyšel vstříc muž, kterého přišel navštívit. Ale ještě než promluvil, musel si Salvador rychle vyndat cigaretu, aby zvládl záchvat kašle.

„Vy jste si přál mne vidět?“ zeptal se zdvořile španělštinou, ve které bylo jen sotva znatelně cítit stopy evropského kontinentálního přízvuku.

„Mám tady dopis, který je zřejmě určený vám nebo vašemu příteli.“

„Neříkejte. Jak jste se k němu dostal vy?“

„Dostal se mi do rukou velice neobvyklým způsobem, nemám-li říci přímo za tragických okolností. No a mne napadlo, že byste se o tom třeba rád dozvěděl něco bližšího.“

„Tak pojďte dál.“

Biggles následoval Salvadora do prostě zařízeného, ale jinak velmi příjemného obývacího pokoje.

„Prosím, posaďte se,“ vyzval ho Salvador. „Mohu vám nabídnout něco k pití, nějaké občerstvení?“

„Ne, díky. Právě jsem snídal. Jak ostatně možná víte, bydlím v hotelu Comisaria se svým přítelem. Jsme tady proto, abychom dohodli nové kontakty s jedním Angličanem, který žije dále proti proudu řeky. Místní ho tady znají jako Dona Pedra. On se zabývá sběrem orchidejí.“

„Už jsem o něm něco takového opravdu slyšel,“ odpověděl Salvador trochu příliš netrpělivě. „Jednou jsem vás také viděl v baru.“

„V baru Francisco.“

„To je pravda.“

„Já vás tam také viděl. Byl jste tam s recepční našeho hotelu, jistou dívkou jménem Dolores.“

„To je možné.“

„To je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl, že vás navštívím. Jelikož jste byl evidentně jejím přítelem, tak jsem si myslel, že by vás mohlo zajímat, že ji včera v noci nedaleko od tohoto domu někdo zavraždil. Víte o tom?“

Výraz Salvadorovy tváře se změnil. „Ne!“

„Včera pozdě večer jsem si vyšel na čerstvý vzduch, abych se trochu prošel, než půjdu spát. Na pěšině, která začíná z rozcestí a vede sem k domu, jsem našel na zemi ležet nějaké tělo. Nebylo tam žádné světlo, neměl jsem ani baterku, ale použil jsem svůj zapalovač a v jeho světle jsem uviděl, že je to Dolores. Ze zad jí trčel nůž. Když jsem ji obrátil na záda, uviděl jsem vedle ní ležet ten dopis. Hned mne napadlo, že pokud je to vaše přítelkyně, mohla být velmi pravděpodobně na cestě k vám. Nejdříve jsem si říkal, že bych měl jít do nejbližšího domu, což byl asi ten váš, pro pomoc. Ale pak jsem se rozhodl, protože to děvče bylo definitivně mrtvé, že už se pro ni nedá nic udělat a že bude lepší to ohlásit na policii.“

„A udělal jste to?“

„Ano. Oznámil jsem to zdejšímu *Intendente* a také jsem mu byl schopen i identifikovat oběť.“

„Dal jste mu také ten dopis?“ ostře se otázal Salvador.

„Ne. Dal jsem si ho do kapsy, a když jsem dorazil na policii, tak jsem na něj úplně zapomněl. Ale on stejně asi nebyl tím hlavním motivem vraždy, protože jinak by jí ho byl ten vrah sebral. Já jsem si na ten dopis vzpomněl, teprve když jsem se ráno v hotelu probudil. Pomyslel jsem si, že to bude asi osobní záležitost a že by bylo dobré, kdybych ho mohl osobně doručit a přesvědčit se, že patří vám. Rozumím-li tomu dobře, tak vy se jmenujete Salvador. Ale ten dopis je adresován jakémusi panu Neckelovi."

„Ten pan Neckel je můj dobrý přítel. Občas tady u mne chvíli přebývá," zněla rychlá odpověď.

„V tom případě byste si ho radši měl vzít."

Biggles vytáhl dopis v zakrvácené obálce a předal ho Salvadorovi. Ten se na něj letmo podíval a pak ho zastrčil rychle do kapsy. „Děkuji vám," řekl potom. „Jsem vám velmi vděčný. Ten dopis ovšem nemůže být v žádném případě spojován s vraždou. Víte, je to velice jednoduché. Raději, než abych musel podnikat zbytečné jednorázové cesty do města jenom kvůli poště, požádal jsem to děvče, aby se každý den na poště zeptala, a pokud by tam byly nějaké zásilky pro mne nebo pana Neckela, aby je vyzvedla a až skončí svou práci v hotelu, přinesla je ke mně domů, tedy sem. Za tu starost jsem jí dal jistou maličkost, to jest nepatrně peněz. Tím by se vysvětlovalo, proč právě s tímto konkrétním dopisem směřovala sem k nám, když ji někdo přepadl a zavraždil."

„Takže takhle to bylo," zabručel Biggles. „Já jsem si stejně myslel, že to muselo být nějak takhle." Salvador, v pravidelných intervalech stíhaný záchvaty kašle, si ubaloval další cigaretu. Neměl na ruce žádný pečetní prsten, ale když ho teď Biggles měl příležitost vidět v denním světle a představil si ho, jak vypadá asi bez plnovousu, neměl už nejmenší pochyby o tom, jaká je jeho skutečná totožnost. Byl teď již skálopevně přesvědčený, že tohle je Neckel, ten vědec – dezertér.

„Nezahlédl jste čirou náhodou člověka, který to děvče zavraždil?" zeptal se náhle Neckel.

„Viděl jsem někoho, jak spěchá kolem mne, ale byla tam příliš velká tma na to, abych tu osobu poznal. Ale nemyslím si, že to byl

muž. Připadalo mi spíše, že by to mohla být nějaká žena. V každém případě ale to byl jen můj osobní dojem.“

„Ach,“ vydechl najednou Neckel s podivným důrazem, který Bigglesovi nemohl uniknout. „Takže nemáte absolutně žádnou představu, kdo by to býval mohl být?“

„Po pravdě řečeno, to se zas tak úplně říci nedá.“

„Tak kdo myslíte, že to mohl být?“

„Já bych to nemohl odpříséhnout, ale podle postavy té ženy, držení těla a výsledného dojmu, jak tak kolem mne přeběhla v té tmě, tak mne napadlo, že by to mohla být ta slečna, kterou jsem viděl tančit v baru Francisco.“

„Viděla vás tam?“

„Myslím, že ne. Pokud ano, tak by mne v té hluboké tmě a mezi stromy stejně nebyla poznala.“

„Řekl jste o tom seňoru *Intendente*?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Upřímně řečeno proto, že bych se radši do toho případu neangažoval. Jsem na světě už dost dlouho na to, abych se naučil hledět si jenom svých věcí. Já jsem tady pouhý návštěvník, host chcete-li, a ta zdejší událost se mnou či naším obchodem nemá vůbec nic společného.“

„To je od vás velmi moudré. Až se opět sejdete se seňorem *Intendente*, buďte tak laskavý a neříkejte mu nic o tom dopise. Víte, mám pro to stejný důvod jako vy. Ten dopis nemůže mít absolutně žádnou spojitost s důvodem vraždy, o tom vás mohu ujistit. Když to tak vezmeme kolem a kolem, čím méně se o tom bude mluvit, tím lépe.“

„Jak si přejete. Já jsem ale samozřejmě řekl seňoru *Intendente*, kde jsem to tělo nalezl, takže i když se o tom ani v nejmenším nezmínil, jeho vyšetřování ho pravděpodobně přivede i sem. Proto jsem přišel ještě před ním. Aby pro vás ta zpráva, pokud vám ji najednou oznámí policie, nebyla příliš velkým šokem.“

„Děkuji vám. To je od vás velice ohleduplné.“ Neckel náhle vstal dávaje nepokrytě najevo, že rozhovor je u konce.

Biggles tedy také vstal, docela spokojený s výsledkem své návštěvy, která mu prozradila všechno, co si potřeboval ověřit, když se najednou odkudsi zvenku, ale docela blízko, ozvaly nějaké rozčilené hlasy. Jeden jako by proti něčemu protestoval, ale vzápětí jej přerušil výstřel z nějaké střelné zbraně. Potom se ozvaly v hale rychlé kroky a do místnosti se vřítil Bogosoff s pistolí v napřažené ruce.

„Ani se nehněte, vy dva!“ zakřičel na ně hrubě. Pak pohlédl na Bigglese a pokračoval stejným tónem: „Vy se do tohohle nepleťte a vyváznete se zdravou kůží!“ Potom se obrátil znovu na Neckela a vyštěkl: „Kde jsou ty dokumenty? Okamžitě je předej a nechci slyšet ani slovo, nebo slízneš to, co dostala ta tvoje gorila tam venku!“

Neckel se napůl otočil k oknu, jako kdyby uvažoval o tom, kudy uniknout, ale Bogosoff to hned komentoval: „Odtud neutečeš. Mám venku svého člověka a ten tě zastřelí, jakmile tě jen zblejskne!“

Biggies jakoby udiveně pohlédl na Neckela. Pak předstíraje naprostou nevědomost se zeptal, spíše aby získal čas, protože jinak odpověď znal velice dobře: „Pánové, co má tohle znamenat?!“

Na to rychle a bez váhání odvětil Neckel: „Já vážně nemám ani tušení. Tenhle člověk asi zešílel!“

Biggies se soustředil na Neckelovy oči, protože věděl, či spíše doufal, že jeho zrak padne podvědomě na místo, kde jsou uschovány ty tajné dokumenty, samozřejmě za předpokladu, že jsou někde v té místnosti.

„Tak dělej!“ zakřičel Bogosoff a jeho hlas zněl jako ocelová struna. „Nemám na tebe celej den!“

Neckel si olízl rty. Z jeho obličeje jako by zmizela všechna barva. Teď byl celý zsinalý a ohlížel se zmateně kolem sebe jako krysa zahnaná náhle do kouta. Vrhl na Bigglese pohled, jako by prosil o slitování, celý se rozechvěl, a přitom klesl bezvládně do křesla.

Biggies by mu určitě pomohl, kdyby věděl jak a kdyby měl tu možnost, protože to poslední, co by si přál, bylo, aby se tajné dokumenty dostaly do rukou Bogosoffovi, který se teď zcela otevřeně odhalil jako nepřátelský agent. Ale v takové situaci, s

protivníkem, který drží v ruce namířenou pistoli a je evidentně připraven ji vážně použít, v takové situaci se prostě nedalo nic dělat.

„Máš na to pět sekund," prohlásil Bogosoff. „Dávám ti šanci, člověče. A jestli to bude nutný, tak si ty papíry najdu i bez tebe, kdybych měl tenhle barák rozebrat na kusy!"

Andrejuk P.
2003.

„Dobrá,“ sklopil hlavu nakonec Neckel a jeho hlas zněl nezvykle prázdně. „Budu pro ně ale muset dojít.“

Biggles zaznamenal, že to je najednou jiná písnička, kterou se Neckel rozhodl zpívat. Teď už najednou nepředstíral, že neví, oč jde, že neví o jakých dokumentech to Bogosoff mluví. To také znamenalo, že ty dokumenty jsou opravdu někde v domě.

„Kde teda jsou!?“ rozčiloval se Bogosoff.

„V mojí ložnici.“

„Tak jdi napřed. Já jdu těsně za tebou a zkus jenom jednou nějakou blbost a já tě hned odprásknu, ty zrádcovskej hajzle!“

To byla zjevně narážka na to, že Neckel sběhl a vyměnil svoje zaměstnání za Železnou oponou za práci pro Západ.

Z Neckelova popelavého obličeje se teď řinuly kapky potu. Z jeho výrazu bylo vidět, že už sám čeká, že ho Bogosoff stejně zastřelí. V každém případě za to, že své bývalé chlebodárce zradil. Věděl až příliš dobře, jako každý agent v téhle branži, že od nich nemůže čekat žádné smilování.

„Dám ti všechny ty dokumenty, když mi slíbíš, že mě nezabiješ,“ pokusil se chabě o smlouvání.

Biggles se neubránil úsměvu nad tím, za co by takový slib asi stál, i kdyby ho Neckel nakrásně dostal.

Jak by to všechno bývalo dopadlo, to je spíše věc spekulací. Ale faktem je, že v tom okamžiku došlo k náhlému přerušení událostí. Co se týkalo Bigglese, ten to samozřejmě přivítal jako vítaný konec tohoto nepříjemného výstupu. Ostatně pro Neckela to musela být také obrovská úleva. A vlastně na tom nebylo vůbec nic pozoruhodného. Dokonce se to dalo docela dobře očekávat.

Ze zahrady se totiž ozvalo více hlasů, potom kroky na schodech. Do místnosti vzápětí vešel seňor *Intendente* s jedním ze svých policistů. „Kdo zastřelil toho člověka venku?!“ ostře se zeptal.

Když si uvědomil, kdo jsou tito náhodní návštěvníci, Bogosoff se snažil přímo bleskurychle schovat pistoli do kapsy. Ale zas až tak bleskově se mu to zřejmě nepovedlo, protože to pravděpodobně *Intendente* musel vidět, jelikož se ho hned ostře zeptal: „Byl jste to vy?!“

„Já o žádném zastřeleném nic nevím," pohotově odpověděl Bogosoff. „Zeptejte se jeho," ukázal na Neckela.

„On lže!" vykřikl Neckel rozčileně. „On zabil mého sluhu a když jste zrovna přišli, právě se chystal zabít i mne!"

Bogosoff na víc nečekal. Než se kdokoli zmohl na nějakou reakci, natož aby mu v tom zabránil, Bogosoff se vrhl kupředu, proběhl kolem policistů a v okamžiku byl z domu venku. Biggles ho zahlédl oknem, jak se zběsile řítí po svahu dolů k řece. Jeho společník, ten muž, kterého nechal hlídat venku, se za ním také rozběhl a jen tak tak mu stačil běžet v patách. Sotva doběhli ke břehu, naskočili do Neckelovy připravené kanoe, začali prudce pádlovat a za minutu zmizeli za ohbím řeky.

Zatímco oba muži utíkali, policisté nezůstávali nečinně stát. Jakmile se vzpamatovali z překvapivého útěku Bogosoffa, vytrhli pistole, vyběhli ven až na travnatý svah a začali po mužích v kanoi pálit jako zběsilí. Ale přirozeně moc šancí zasáhnout svůj cíl neměli, protože se jim za chvíli vzdálil mimo dostřel pistole.

Intendente se posléze vrátil dovnitř obývacího pokoje domu Casa Floresta, kde se mu naskytl pohled na Bigglese stojícího nad Neckelem a sledujícího, jak se snaží nalít si nějaký alkohol rukama, které se mu tak třásly, že většina alkoholu končila mimo sklenku spíše než v ní. Ani jeden z obou mužů nepromluvil. Biggles proto, že ho nic, co by měl říci, nenapadalo a Neckel zjevně trpěl ještě příliš šokujícím zážitkem, než aby byl schopen ze sebe cokoli vypravit.

„Co se to tady děje?" přísně je oslovil *Intendente* a podezíravě se díval z jednoho na druhého.

„Já nechám tady pána, ať vám to vysvětlí sám," odpověděl Biggles a ukázal na Neckela. Rozhodl se totiž, že tak se z té situace dostane nejsnadněji a veškerá vysvětlování bude muset obstarat Neckel. Sám se v žádném případě nechtěl míchat do situace, která vypadala značně složitě.

„Co vás sem přivedlo?" nenechal se jen tak odbýt šéf policie a podíval se ostře na Bigglese.

„Já jsem jenom přišel oznámit seňoru Salvadorovi, co se včera v noci stalo blízko jeho domu. Myslel jsem si, že by to rád věděl. Ale zjistil jsem, že už nějakou návštěvu má. To je všechno."

„Dobrá. Můžete teď jít. Já už si to tady vyřídím sám,“ rozhodl se k Bigglesově úlevě *Intendente*.

Opustil tedy Casa Floresta a rychle si to namířil zpátky do města a do hotelu, kde zanechal Bertieho.

10

Do hotelu spěchal Biggles značně ustaraný tím, jaký směr nabraly události v posledních okamžicích. Na druhé straně byl docela spokojený s výsledkem své návštěvy domu Casa Floresta.

Hustá mlha, do které se dostal hned za domem a která se táhla od řeky k silnici, způsobila, že se nejdříve musel doslova protápávat každým krokem, aby neztratil směr. Dál od řeky se ale mlha začala zvedat a řídnout.

Bigglesovo podezření se tedy potvrdilo. Člověk říkající si Salvador je skutečně Harald Neckel a Bogosoff se sám odhalil jako agent nepřátelské rozvědky, jehož evidentním cílem v Cruzuadu je totéž, co je jeho cílem. Když si vybavil Neckelovo chování v domě při přepadení Bogosoffem, byl si teď Biggles téměř stoprocentně jistý, že ty ukradené tajné dokumenty jsou někde v domě. Bogosoff o tom byl také naprosto pevně přesvědčený. Biggles měl v hlavě dobře uložený plán celého okolí domu a docela přesně podrobné uspořádání nejméně jedné místnosti. A měl důvod se domnívat, že dokumenty jsou právě tam.

Velkou otázkou ale bylo, vzhledem k tomu, co se stalo, jestli tam také ty dokumenty zůstanou i nadále? A když už o tom tak uvažoval, jestlipak Neckel zůstane v tom osamělém domě dál bydlet? Hrozně se přece vylekal a bál se o svůj život. Kdyby nebylo toho šťastného příjezdu policie, asi by byl opravdu přišel o život. Biggles by si na svoje šance moc nevsadil, kdyby se Bogosoffovi podařilo dostat ty dokumenty do ruky dříve než jemu. Další otázkou, která ho trápila, bylo, co asi Neckel napovídá policejnímu šéfovi o té situaci, ve které je tam v domě zastihl a navíc s jedním mrtvým mužem prakticky na vlastním prahu. Navzdory všelijakým pochybnostem

však byla jedna věc jasná: věci se pohnuly kupředu a jejich poslání tady rychle vrcholí.

Když vešel Biggles do hotelu, našel v baru jediného návštěvníka a tím byl Bertie. Sedl si tedy vedle něho a neztráceje ani minutu, vyprávěl mu všechno, k čemu došlo v domě Casa Floresta.

Jakmile skončil, Bertie sešpulil rty a překvapením hvízdl. „No tedy, to je ale situace! To se teď všechno zatraceně rychle rozjede, tím jsem si jistý. Ale co bychom měli teď dělat my?“

„No, něco budeme muset udělat a to rychle,“‘ zachmuřeně přemýšlel Biggles. „Všechno nezůstane tak, jak je to teď, tím si můžeš být jistý. Bogosoffovi se sice podařilo zmizet, ale rozhodně se nebude držet stranou. Vyslali ho sem, aby získal ty dokumenty, a on se neodváží odjet domů, totiž tam, odkud ho poslali, dokud je nebude mít v ruce. To musí vědět Neckel, který tak dlouho žil za Železnou oponou, stejně dobře jako my. Podle toho, jak vypadal a jak reagoval, když se dovnitř vřítil Bogosoff s pistolí v ruce, tak si určitě myslel, že ho vlastně přišel na místě popravit. Bezpochyby by k tomu i došlo, kdyby Bogosoff věděl, kde ty tajné dokumenty jsou. Neckel je sice možná dost mazaný, ale odvahu má asi takovou jako zajíc. A já se právě nejvíc obávám toho, že najednou vezme do zaječích. Jestli se mu to podaří a zmizí beze stopy, tak jsme nahraní. Nebudeme mít žádnou naději ho znovu najít. O to se tentokrát určitě postará lépe než předtím.“

„Ale *Intendente* přece musel předpokládat, že ten mrtvý muž venku, zjevně Neckelova gorila, byl zavražděný Bogosoffem?“

„Nepochybuji o tom, že mu to Neckel takhle podal. Kromě toho si myslím, že to asi je pravda.“

„V tom případě se ale Bogosoff neodváží vrátit, protože bude mít strach, že by ho hned zatkli.“

„Možná se sem vrátí, až se setmí, v noci po řece. Mimochodem, já si myslím, že ten člověk, kterého zastřelil, je tentýž člověk, který tě přepadl a omráčil. Když jsem odcházel z toho domu, tak jsem si ho dobře prohlédl a přitom jsem si všiml, že má na sobě boty, které by mohly nechat na místě podobné otisky jako ty, co jsem tam na tom místě přepadení našel.“

„Jestli je to pravda, tak jsem vlastně moc rád, že dostal to, co ho potkalo," chladně prohlásil Bertie.

„Existuje jenom jedna věc, která tady může Neckela zdržet dostatečně dlouho," nadějně uvažoval Biggles.

„Co je to?"

„Ten dopis, který jsem mu předal. Totiž pokud je v něm to, co říkal Letecký komodor, že tam bude. Byl zřejmě napsaný tak, abychom získali dost času. Neměl Neckela s jeho požadavkem na milion dolarů přímo odmítnout, ale mělo se v něm navrhnout, že bude následovat další dopis s definitivním rozhodnutím. Alespoň Neckel by z toho měl mít takový pocit a měl by tomu také tak porozumět. Všechny jeho plány určitě závisí na tom, zda mu naše vláda pošle nebo nepošle ty požadované peníze. A jediným způsobem, jak se o tom může dozvědět, je počkat na ten další dopis. Jestli se nemýlím, tak to znamená, že i když odtud, respektive z Casa Floresta, Neckel odejde, bude muset zůstat někde nablízku, kde bude mít snadný přístup k poštovnímu úřadu v Cruzuadu."

„Mohl by si ale pro ten dopis zase někoho poslat, ne?"

„Koho? Dolores je mrtvá. Je sice pravda, že by si mohl najít někoho jiného, kdo by tam chodil, ale aby si to takhle zařídil, bude muset jít na tu poštu nejdříve osobně. Možná tady jsou trochu lajdácké a laxní předpisy, ale nedovedu si ani tady představit, že by poštovní úřad prostě předával dopisy cizích lidí každému Tomovi, Dickovi nebo Harrymu, který si tam nakráčí a řekne si o ně."

„Už vím, co myslíš. Ale řeknu ti, je to divné, jak se to najednou všechno začalo vyvíjet. Kdyby Neckel býval nepožádal Dolores, aby mu vybírala jeho dopisy, nebyla by zavražděná a celá situace by vypadala úplně jinak."

„Kdyby tím, kdo nosil Neckelovi poštu, byla Maria, která zavraždila Dolores, došlo by stejně k něčemu takovému. Teď už ale dost o minulosti, zapomeneme na to. Musíme se věnovat přítomnosti. Nechal jsem *seňora Intendente* v domě, aby si mohl v klidu promluvit s Neckelem. Nedovedu si ale domyslet, co mu ten Neckel napovídá. Můžeš ale vsadit svoje boty na to, že se mu ani slovem nezmíní o těch tajných dokumentech, které jsou hlavní příčinou

všeho, co se tady teď děje. Další věcí, která je naprosto jasná, je tohle: jakmile *Intendente* odejde, začne Neckel kmitat.“

„Co ale může dělat?“

„To bych také rád věděl.“

„Asi začne přenášet ty dokumenty někam jinam, ne?“

„Možná. Musí je ale ukrýt nejméně do takového bezpečného úkrytu, v jakém byly až doposud.“

„Když jsi byl v tom domě, nevšiml sis u Neckela nějakých náznaků, kde by asi tak mohly být?“

„Jenom velice zhruba. Když se dovnitř vřítil Bogosoff, sledoval jsem Neckelovy oči a doufal jsem, že se třeba prozradí a na okamžik se podvědomě podívá na místo, kde ty dokumenty ukrývá. To se občas stává, víš? On se skutečně na okamžik podíval někam jinam a sice na jeden obraz na zdi. Takový docela malý obrázek, ale zase dost velký na to, aby zakryl nějaký zabudovaný sejf. Kdybych se do toho domu mohl dostat, tak by to byla ta první věc, po které bych šel. Myslím, že je docela pravděpodobné, že ty dokumenty jsou tam, nebo někde v těsné blízkosti.“

„Takže dalším naším krokem je dostat se do domu?“

„Ne. Nejdříve bude naším úkolem sledovat dům a zjistit, jestli Neckel opravdu odjede.“

„Mohl by třeba proklouznout přes řeku do Brazílie.“

„To zatím nemůže, dokud se mu nepodaří sehnat jinou kanoi nebo nějaké plavidlo. Bogosoff mu jeho kanoi ukradl a já si myslím, že právě pro takovýhle případ ji tam Neckel měl připravenou. Pokud se rozhodne prásknout do bot, bude muset přijít nejdříve sem, do města, aby sehnal nějakou dopravu. Nikde jinde ji tady sehnat nemůže. Jestli se ovšem zatím úplně nezblázní a nepokusí se bezpečně zmizet tak, že se vydá přímo do pralesa. Mimochodem, jak se teď cítíš ty?“

„Prima.“

„To je dobře, protože tě budu muset požádat, abys hlídal Casa Floresta pro případ, že by chtěl Neckel odejít. Já to sám udělat nemohu, protože je více než pravděpodobné, že se mnou bude chtít mluvit *Intendente* buď o té vraždě Dolores, nebo si bude chtít ověřit, že to, co mu napovídal Neckel o všech těch událostech v Casa

Floresta dneska ráno, je pravda. Určitě si láme hlavu tím, co jsem tam vlastně dělal také já. Pověz mi, setkal ses mezitím s Josém?“

„Ano, přišel sem do baru. Povídal, že jsi mu všechno o Dolores řekl.“

„Jak to přijal?“

„Moc dobře ne. Pořád dokola opakoval, že za tohle někoho zabije. Zdálo se mi, že za to, že se Maria tak rozběsnila, když ji hodili přes palubu, činí zodpovědným Salvadora, jak ho nazývá. Přišel k baru a usadil se tam, jako kdyby se rozhodl upít k smrti. Nepřetržitě do sebe házel ten místní jed, tu pálenku *aguardiente*. Byl tady dlouho, odešel teprve asi před půlhodinou.“

„To je tedy bída. No, ale my jsme na štěstí neměli nic společného s tím, co se dělo mezi Mariou a Dolores. To si José musel uvědomit. Ale stejně by mne zajímalo, kam asi šel. Původně povídal, že se chce dneska ráno vrátit do Villy Vanda. Jestli je ale v takovém stavu, jaký mi tady popisuješ, tak by měl s tím návratem počkat až do zítřka. Já teď půjdu a přesvědčím se, jestli skutečně odešel domů. Pokud tady má pořád svého koně, tak musí být ještě někde ve městě. Nechci, aby narazil na šéfa policie. Mohl by totiž začít trochu příliš mluvit. On si také bude dobře pamatovat, že Dolores pro Neckela vyzvedávala poštu a třeba by mu mohl i prozradit, že jsem ho podplatil, aby od Dolores získal pro nás ty informace o Neckelovi.“

„Hm, to mne vůbec nenapadlo.“

„Přesně tohle by mohlo přimět policejního šéfa, aby začal přemýšlet, a tak nám to tady všechno pěkně ztížil.“

„To je fakt.“

„Tak vydrž moment, rozhlédnu se trochu kolem.“

Biggles vyšel ven do hotelového dvora. Tam našel hocha, který se staral o koně a od něho se dozvěděl, že Josého pony je stále ještě ve stáji. Ale kam José šel, o tom neměl hoch údajně ani tušení. Už ho prý nějakou dobu ani nezahlédl, a když ho viděl naposledy, tak mířil pěšky někam přes plaza. Biggles se tedy vrátil k Bertiemu a sdělil mu výsledek. „Nikde jsem Josého neviděl, ale soudím podle jeho ponyho, který je prý stále tady, že to nevypadá, že by se vrátil do Villy Vanda.“

„Však on se brzo ukáže," mínil Bertie. „Možná někde vyspává po následcích toho zdejšího pití, toho *aguardiente*."

„Doufám, že máš pravdu," pochybovačně se zatvářil Biggles. „Rozvášněný domorodec se může stát pěkně nebezpečným člověkem. A je-li ještě k tomu všemu opilý, tak by mohl být schopný všeho."

Další spekulace na toto téma přerušil příjezd *Intendente*, tentokrát doprovázeného jeho podřízeným policistou.

„Tak se znovu setkáváme, pánové," zdravil je kupodivu velmi srdečně *Intendente*.

„Tak copak je zase nového?" zeptal se Biggles jakoby mimochodem, bez důrazu, ale ve skutečnosti trochu nesvůj, že by ho policie mohla začít vyslýchat kvůli tomu, co se u Casa Floresta přihodilo.

Ale důstojník jim jen oznámil, že se zastavil jenom na skok, aby informoval majitele hotelu, že zatkl to děvče, které zavraždilo jeho recepční, tu Dolores.

Biggles se zamračil. „Říkal jste děvče?"

„*Si seňor*."

„Koho máte na mysli?"

„To děvče, kterému říkají Maria. To děvče, co tancuje v baru Francisco. Je to dcera toho člověka, co mu patří ten podnik."

„Z čeho jste usoudil, že to udělala ona?"

„Já to prostě vím."

„Jak to?"

„Seňor Salvador mi to prozradil."

„Jak to může vědět? Copak tam byl u toho?"

„Nebyl, ale věděl o tom všechno. Řekl mi to všechno dneska ráno, když jste odešel."

„On vám to řekl?" Biggles se zmohl stěží na pár slov, aniž by dal najevo své zhnusení a pohrdání tím člověkem.

„On přiznává, že u té vraždy sice osobně nebyl a neviděl to," pokračoval *Intendente*, jako by se nejednalo o nic zvláště důležitého. „Ale Maria mu řekla, že to jednoho dne stejně udělá. Často ji slyšeli, jak takhle vyhrožuje. A ta vražda byla provedena její dýkou. Na rukávu jejích šatů byla ještě krev, když jsem ji zatýkal. Ona se

později sama přizná. Á, tady je *patrone*.“ Všichni tři potom odešli do soukromé kanceláře majitele hotelu.

Biggles nepochyboval, že policista zatkl sice správnou osobu, ale byl hrozně otrávený proradností jejího milence. Pohlédl rozhněvaně na Bertieho. „Co tomu říkáš, člověče? Slyšel jsi to?!“

„No ovšem.“

„Ten Neckel musí být ale pěkná svině! Já si jsem sice také naprosto jistý, že chudinku Dolores zavraždila Maria, ale o to tady teď nejde. Mně se skoro zvedá žaludek nad tím, že Neckel, který měl poměr s Mariou, se k ní dokáže zachovat zrovna takhle. To byl prý on, kdo nabízel policii informaci, že Maria Dolores vyhrožovala, že doslova řekla, že ji zabije, což by mohla sice být vážně míněná výhrůžka, ale také nemusí. A teď to děvče udá policii právě takový týpek, jako je Neckel!“

„Proč to ale dělal?“

„Rozhodně ne proto, že by tomu zbabělci záleželo na nějaké spravedlnosti! Na to můžeš vsadit svůj drahocenný život. Udělal to možná proto, že se chtěl ukázat na té stejné správné straně zákona jako místní *Intendente*. Nebo spíš se chtěl Marii zbavit, když se jí už dostatečně nabažil. Zatraceně! Na světě jsou ale zrůdy!“

„To je tedy fakt,“ souhlasil ponuře Bertie. „Jaký vliv to ale bude mít na naše poslání?“

„To netuším. Je ještě příliš brzo, aby se to dalo odhadnout. Třeba to žádný vliv mít ani nebude. Ale kdyby Neckel prozradil seňoru *Intendente*, že jsem to byl já, kdo mu řekl, že viděl nějakou ženskou postavu u těla mrtvé Dolores, tak to by nám udělalo pěknou čáru přes rozpočet. Seňor *Intendente* by si mohl položit otázku, proč jsem mu to vlastně neřekl sám. A pokud by se Maria nebo její rozsáhlé příbuzenstvo dozvědělo, že jsem Neckelovi řekl, že jsem ji viděl blízko místa činu, šli by hned po mně s dýkami a pistolemi, tím jsem si naprosto jistý. Maria byla u *llaneros* moc populární. Problém je, že já nemám tušení, co všechno Neckel vlastně policii namluvil. Na druhé straně jedna věc je jasná. Maria o Neckelových obchodech a jiných záležitostech tady nemohla moc vědět. Jinak by ji byl nevydával tak ochotně, protože by se bál, že na něho všechno prozradí. Když jsem já naposledy mluvil s Mariou, tak by proti

Salvadorovi, jak si asi to děvče stále myslí, že se její hrdina jmenuje, neřekla ani křivé slovo.“

Bertie zavrtěl zachmuřeně hlavou. „Všechno mi to tady připadá jako pěkně odporná záležitost. A tenhle Neckel, to je nesporně absolutně hnusný podrazák a kdyby ho kdokoli odrovnal, tak to pro všechny ostatní bude lepší!“

„Naprosto s tebou souhlasím. Jenomže není na nás, abychom něco takového podnikli. Mám-li se vrátit k našemu zásadnímu úkolu, tak teď už jsme se dozvěděli z okolí a prohlídky vnějších prostor Casa Floresta maximum. Zbývá jedině pokusit se dostat dovnitř a najít ty dokumenty. Nebudu ale takový blázen, abych si myslel, že to bude procházka růžovým sadem. Kromě Neckela tady je ještě Bogosoff, se kterým musíme pořád počítat. Víme dobře, že je stále tady a dokud si myslí, že existuje i ta nejmenší šance, že dostane to, kvůli čemu sem přijel, nehne se odtud. Což mi připomíná, že je nejvyšší čas, aby ses vydal k tomu domu a zjistil, co se tam vlastně děje. Nechoď ale moc blízko. Já potřebuji jedině vědět, jestli Neckel z domu odejde a pokud ano, tak kam má namířeno. Já tady vyřídím nějaké nutné záležitosti a hned se vydám za tebou. Momentálně si ale myslím, že bude lepší, když tady ještě chvíli zůstanu pro případ, že by si *Intendente* se mnou chtěl ještě jednou promluvit. Také se pokusím vyhledat Josého. Dělá mi trochu starosti. Doufám, že se nepokusí udělat nějakou hloupost. To by nám ještě scházelo, aby se dokonce pokusil někoho zabít, nebo začal na veřejnosti vytrubovat, co toho ví! Kdyby se to rozkřiklo, tak to by nám pomohlo asi tak, jako kdyby nám někdo nasypal písek do převodovky!“

„Jestli se ale dostal do problémů, tak to bude vypadat, že jsme se pěkně odvděčili Donu Pedrovi za to, že nám ho půjčil, aby nám pomáhal!“

„Máš pravdu. Jestli to Don Pedro doslova řekne nebo ne, to je jedno. Bude mít pocit, že jsme za něho nějakým způsobem zodpovědní, obzvláště jestli se dozví, že jsem mu dal peníze, aby to všechno šel zapít.“

Bertie vstal. „Tak dobrá, kamaráde. Já vyrazím. Jestli se spolu nesetkáme přímo na té pěšině u domu, tak se vrátím sem a pokusím se tě najít někde v hotelu.“

„Pokud mne nebude *Intendente* potřebovat tady, rychle do sebe hodím něco k obědu a dorazím za tebou, abych tě vystří – dal. To ti dá šanci vrátit se včas do hotelu, abys ještě dostal také nějaký oběd.“

„To by šlo.“ Bertie se obrátil a vyšel ven.

Biggles čekal v hotelovém baru, dokud se opět neukázal šéf policie. Společně si pak dali něco k pití. Ale ani o Dolores, ani o zatčení Marii nebo o tom případu v Casa Floresta se žádný z nich nezmínil a za malou chvíli se stejně rozešli.

Biggles vyšel na dvůr a pak se rozhodl, že se půjde projít po městě doufaje, že třeba někde zahlédne Josého. Ale nebylo po něm ani vidu ani slechu. To Bigglese poněkud zaskočilo, protože jeho kůň byl stále ve stáji. Vrátil se tedy do hotelu, trochu se umyl a pak sešel dolů do jídelny, aby se naobědval.

11

Bertie vyrazil za svým úkolem sledovat Neckela a jeho pohyb v Casa Floresta s velkým sebevědomím. Pro jeho úkol bylo na místě zjevně dostatek stromoví a křovin nabízejících se k úkrytu, takže tady potíže neměl. Navíc ten obrovitý míšenec, Neckelova gorila, byl po smrti a dosud nebylo určitě dost času nahradit ho nějakým jiným obrem. Teprve když Bertie po opatrném a pomalém postupu dorazil téměř k domu, napadlo ho, že jeho úkol zas až tak jednoduchý vlastně nebude. To, co se mu zdálo jako výhoda, totiž spousta stromů a křovin k úkrytu, se teď ukázalo také jako nevýhoda. Bylo jich totiž příliš mnoho.

Pravděpodobně by bývalo úplně jednoduché pozorovat dům z nějakého místa poblíž rozcestí. Ale jelikož to bylo také jediné místo, kudy by pravděpodobně Neckel dům opouštěl, Bertie musel najít něco jiného. Aby vyloučil možnost, že se Neckel vzdálí nepozorován nějakou jinou cestou, bylo třeba, aby měl Bertie výhled přes oba směry, nahoru k lesu i dolů k řece. Také ho napadlo, že se Neckelovi třeba podaří někde sehnat další kanoi. Taková možnost se nedala vyloučit a tudíž ani ignorovat. Třeba mohl Neckel požádat *Intendente*, který věděl, jak přišel o loď, aby mu poslal jinou z města dolů po řece. Proto musel Bertie vyřešit otázku, která pozorovací pozice je nejvhodnější pro to, aby Neckela viděl skutečně ze všech stran vždycky dříve, než se mu podaří zmizet. Proto se po krátkém průzkumu rozhodl, že ideální místo bude někde poblíž řeky. Usadil by se tedy nejraději na pahorku, který z místa, kde stál, mu nabízel, jak si Bertie myslel, dokonalý výhled jak na vodu, tak i na přední část domu. Bude moci krásně vidět všechno, co se bude dít před hlavním vchodem včetně pěšiny z boku na dvůr, kde, jak věděl, jsou

druhé dveře do domu. Během své dřívější návštěvy té noci, kdy ho s Dolores překvapila náhle Maria, viděl Neckela těmi dveřmi chodit.

Aby se na to vybrané místo ale dostal, musel by nejdříve opustit tu pohodlnou vyšlapanou pěšinu. To sice vypadalo jednoduše, ale teprve když to udělal, zjistil, jak velké problémy představuje snaha proklestit si cestu panenským pralesem. A nebyla to jenom otázka výběru cesty ve spleti křovin. Bylo třeba si cestu doslova vybojovat a místy si úplně prosekávat kus po kuse jakýsi tunel neuvěřitelně přebujelou vegetací. Nicméně, navzdory všemu, se Bertie rozhodl probíjet se dál. Brzy se ale dostal skutečně do úzkých. Gigantické stromy mu zakryly nebe, jako by rostly až do něho. Všude kolem se liány proplétaly ve fantastických spletencích jak se bez přestání šplhají výš a výš ke slunci a chytají se jakékoli podpory. Zelené šlahouny vedly ze stromu na strom v zoufalé snaze porazit ostatní konkurenty v boji o stejný cíl. Zvedaly se i ze země ve všech možných úhlech, vedle kořenů i přímo z kořenů stromů, které se jako nohy obrovitých netvorů roztahovaly všude kolem. Některé měly navíc ještě další, tak zvané vzdušné kořeny, visící z jejich větví jako dlouhá klubka jazyků mnohoocasých bičů. Půda byla měkká až bahnitá a Bertie do ní často zapadal až po kolena. Vlhké vedro ho začínalo dusit. Silný zápach tlejících rostlinných zbytků všeho druhu způsobil, že se téměř zalykal. A navíc po celou dobu postupu byl cílem komárů a dalšího bodavého a nenasytného hmyzu. Jednou se zachytil větve, aby nepadl přímo do toho hnusného humusu a nevšiml si, že větev je samá drobná dírka. Vydechl pak úplně úžasem, když objevil, lépe řečeno když si myslel, že objevil, že ta větev je jakoby rozžhavená do ruda. Ale vzápětí si ten svůj chybný odhad uvědomil přímo bolestně. Ze všech těch dírek se totiž najednou začali hrnout malí rudí mravenci, vyběhli mu na ruku a pak kousající a bodající se hnali zběsile dál po jeho těle. Zabralo mu pěkných pár minut, než tu nemilosrdnou invazi setřel a sklepal na zem. I potom se mu ale setkání s mravenci připomínalo spoustou bolestně pálivých puchýřků.

Tehdy si Bertie uvědomil, že udělal chybu, když chtěl opustit tu vyšlapanou pěšinu. Došel ale už tak daleko a s takovými potížemi, že se rozhodl raději pokračovat dál. Nerad si totiž přiznával porážku a pak si také myslel, že už to nemá moc daleko. Když se snažil prohlédnout mezi větvovím, zahlédl vepředu záblesk vodní hladiny, což by znamenalo, že se tam prales začíná trochu rozevírat a stromy tam rostou řidčeji. Alespoň také nebude mít problémy se zpáteční cestou, protože za sebou zanechával širokou stopu jako od slona. Zastavil se tedy, aby se trochu nadechl. Teď už chápal, proč Don Pedro přestal sám osobně chodit na výpravy do pralesa za orchidejemi. A teď už také nebylo žádnou záhadou, proč jsou divoké orchideje tak drahé.

Jak tam tak stál, uslyšel najednou z křovin lesa praskot, který mu prozradil, že tam není sám. Byl to ale člověk nebo jen nějaké zvíře? Vyšplhal se po jedné liáně trochu výš, ještě včas, aby zahlédl záda nějakého domorodce poblíž řeky, který právě zmizel za skupinou vysokých a hustých jehličnanů. Kdo ten člověk je, nebo co tam dělá, to už si Bertie všimnout nestačil.

Ostatně mu to bylo jedno. Byl v takovém stavu, celý zplavený vedrem a vyčerpaný zápasem s pralesem, že na něho ihned přestal myslet. Teď už se dostal na své vybrané pozorovací stanoviště. Jenomže ke svému zklamání zjistil, že veškerá jeho snaha byla marná. Všechno, co mohl ze svého nového stanoviště vidět, byla jenom střecha domu a v ostatním výhledu mu vadil pás vzrostlých bambusů. Pořádně se na sebe za takové bláznovství, které znamenalo tolik námahy a tolik ztraceného času, rozzlobil a rozhodl se, že se vrátí stejnou cestou, kterou přišel, a půjde k řece po staré pěšině. Z místa, kde právě byl, by se nedalo sledovat prakticky nic.

Obrátil se tedy, aby se vrátil po svých stopách, avšak najednou si uvědomil, že se někde blízko ozval jakýsi pohyb. Vlastně už ten zvuk slyšel delší dobu, ale stále spíš jako z dálky. Pokládal jej za syčivý křik rozzlobených opic, kterých byly plné stromy všude kolem. Ale teď si najednou nebyl vůbec jistý. Co by ostatně dělala opice na zemi a ještě k tomu tak blízko u něho? Začal tedy pátrat

zrakem u země ve směru, odkud se jako by přibližoval ten podivný zvuk. Spíše ze zvědavosti než ze strachu se sehnul a lokalizoval místo, odkud ty zvuky přicházejí. Bylo to nedaleko pod jakýmsi kapradím pár stop vepředu.

Když pokročil dál, strnul najednou, jako by ho zasáhl blesk. Zůstal stát jako přikovaný a jeho nervy se tím náhlým šokem úplně roztřásly. Skelným pohledem se na něho upíral pár zlověstně vypadajících očí. Pod nimi šlehal z odpudivé a hrozivě rozevřené tlamy dlouhý jazyk sem a tam jako součást nějakého automatického přístroje. Horší ale bylo, že pod tou hlavou se kroutilo obrovité tělo, jeden obrovitý závit po závitu, tělo hada tlusté jako mužské stehno. Podle těch rozměrů si Bertie okamžitě uvědomil, že to může být jedině anakonda. Mnozí cestovatelé tvrdí, že anakonda, navzdory svým obvykle obrovitým rozměrům, není žádný nebezpečný had a pokud je vyrušena, tak se většinou snaží jedině rychle zmizet. Jiní ale mají trochu jiný názor, zejména domorodci, kteří s ní přicházejí často do styku. Rozhodně ale anakonda není jedovatá. Zabíjí škrcením a polyká svou kořist vcelku, jako jiní hadi – škrtiči, například krajty a hroznýši, kteří mají sice menší, ale podobné rozměry. Bertie, který hada asi vyrušil, se teď o tom mohl přesvědčit na vlastní oči.

To, co uviděl, ho pořádně vylekalo. Had začal velice pomalu hlavu stahovat zpátky. První závit jeho velikého těla se zvedl a dostal tvar jakéhosi „S“. Bertie už viděl ve svém životě hezkých pár hadů a věděl, co to znamená. Had se chystal zaútočit. Ale ještě než se mohl vůbec pohnout, hadova hlava vystřelila kupředu a tělo se začalo bleskurychle rozvíjet a natahovat jako ocelové pero. Bertie měl akorát tak dost času na to, aby se sehnul a uhnul stranou a současně si rukama chránil obličej. To se sice ukázalo jako účinné, jenže jeden z těch dozadu zatočených zubů se mu zachytil za rukáv košile. Instinktivně celou paží zběsile trhl, aby se uvolnil a za cenu ztráty větší části košile se mu to povedlo. Cár košile zůstal viset za zub hadovi u tlamy.

Pokud to půjde, musí teď vzít nohy na ramena, chce-li se zachránit, pomyslel si. Pokud to půjde. A ono to nešlo. Dokonce se prakticky nemohl ani pohnout. Vypadalo to, jako by jedna jeho noha byla přikována k zemi. Když pohlédl dolů, uviděl také proč. Had se

mu stačil ocasem omotat kolem kotníku. Když ho při výpadu minul, padl had na zem, ale nevracel se za kořistí. Naopak. Rozvinul se do celé své obrovské délky a začal se plazit směrem k řece. V okamžiku Bertie pocítil, jak ho nesmírná síla táhne s sebou a jenom s největším vypětím sil se udržel na nohách. Do obličeje mu přitom šlehaly větve a liány.

Lidský mozek prý funguje nejlépe v okamžiku extrémního nebezpečí. Bertie nepropadl panice. Nemusel ani myslet. Měl v hlavě neuvěřitelně jasno a jeho mozek zachovával naprostý klid. Všechno viděl zcela jasně a uvědomoval si přesně, co se snaží anakonda udělat. Chtěla ho dostat do vody, kde je mnohem pohyblivější a kde by neměl sebemenší šanci. Sáhl rychle po své mačetě a vytáhl ji z pouzdra. Rozmáchl se a veškerou možnou silou ťal dolů do hadího ocasu, jenom pár palců vedle svého kotníku. Nůž zajel do masa jako do másla. Hadovo tělo se zachvělo. Ze dvou otevřených konců těla se začala řinout krev a had vydal příšerný sykot silný jako bezpečnostní ventil parní lokomotivy. Ale přesto pokračoval dál k řece zanechávaje svůj ocas, asi jeden yard dlouhý, kroutit se a svíjet v šíleném rytmu mezi uválenými a pošlapanými rostlinami na bahnitém terénu pralesa.

Bertie ale nezůstal stát, aby viděl, jak se dál bude chovat hlavní část hadova těla. Prodíral se ven z pralesa co to šlo, bez ohledu na všelijaké překážky, které by ho za jiných okolností jistě zarazily. Právě během toho splašeného útěku si za chvíli uvědomil, že si tím bezhlavým úprkem způsobil víc škody, než mu způsobila anakonda, i když jeho zranění nebylo nic horšího než modřiny a škrábance.

Doběhl až na okraj pralesa, těsně k pěšině, tam se zarazil, přesvědčil se, že nikdo není na dohled a přešel na druhou stranu, kde se schoval v odrostlejších jehličnanech. S rukama stále se ještě třesoucíma z přestálého šoku si kapesníkem otíral obličej a krk, protože se potil, jak se tak říká, jako dveře od chléva. Přitom si také prohlížel ty největší jizvy po ostrých větvích a potrhané šaty. S tím utrženým rukávem se nedalo nic dělat a mohl být vlastně spíše šťastný, že se ten textilní materiál mohl tak snadno utrhnout. Když se dal trochu dohromady, ustoupil hlouběji do stromoví, na místo, kde

by ho nebylo z pěšiny vidět. Pomalu se posadil do trávy, rukama podepřel bradu a snažil se nabýt zase ztracenou rovnováhu.

Asi tak půl hodiny seděl tiše a bez hnutí. Po té době už začal mít pocit, že je zase jakž takž v pořádku. Ale náhlý zvuk kroků směrem od města k němu ho rychle přiměl k pohotovosti a postavil na nohy. Za okamžik se odhodlal, a protože kroky se blížily, riskoval vyhlédnutí ven z porostu. Ke své veliké úlevě uviděl na pěšině Bigglese. Když ten přišel téměř až k němu, vystoupil Bertie na pěšinu a ukázal se mu v celé své kráse.

Biggles se zarazil a překvapeně na něho zůstal koukat. „Propánakrále, Bertie, co jsi to se sebou prováděl?“

Bertie se slabě usmál. „Mám-li říct pravdu, kamaráde, tak jsem právě absolvoval diskusi s jednou anakondou.“

„Vypadáš ale jako kdybys tu diskusi prohrál!“

„Bez starosti. Ten surovec se odplazil domů bez svého ocasu. Takovou příšeru jsi ale v životě neviděl! Říkám ti, ten prevít byl dlouhý jak celá Regentská třída!“

„Jak dlouhý?!“

„No, určitě tak nejmíň padesát stop.“

„No tak, jak velký byl ten had opravdu?“

„Přísahám ti, že měl nejmíň dvacet stop![1]“

„Tak to je lepší. Jak se to stalo?“

Bertie mu podrobně popsal celé to svoje dobrodružství včetně důvodu, kvůli kterému se vlastně do toho pralesa pustil. „Můžeš na mně chtít cokoli, ale na výpravu do pralesů mne už nikdy nedostaneš. Zatraceně, kdybych neměl s sebou svoji mačetu, tak jsem se dostal opravdu do úzkých!“ uzavřel své vyprávění.

„Viděl jsi někoho?“

„Ani živáčka. Ne, to vlastně není tak docela pravda,“ opravil se vzápětí, jelikož si vzpomněl, že viděl nějakého domorodce v lese.

[1] Délka, kterou dosahuje Anakonda, což je vodní had, je neustále předmětem dohadů. Obvykle se předpokládá, že třicet stop je asi maximální délka, dvacet stop se blíží spíše průměru. Existují ovšem cestovatelé, kteří tvrdí, že viděli exempláře dlouhé až čtyřicet stop, zatímco Indiáni tvrdí, že dorůstá ještě větších rozměrů. Anakonda obvykle odpočívá ve vodě nebo někde poblíž a většinou se svou kořist pokouší zatáhnout do vody.

„Na okamžik jsem zahlédl nějakého barevného člověka mezi stromy, ale nemám tušení, kdo to byl. Myslím, že mne vůbec neviděl. Když tak o tom ale přemýšlím, tak mne napadá, že to byl možná ten samý chlap, co toho děsivého hada vyplašil.“

„Jsi už ale v pořádku?“

„Jsem zdravý jako řípa.“

„Prima. V tom případě to tady vezmu za tebe a ty si skoč dolů do restaurace a něco si sněz.“

„Chceš, abych se sem ještě vrátil?“

„Jestli se na to budeš cítit, tak bys mohl. V hotelu stejně není co dělat. Spolu se pak můžeme pokusit dostat se blíž k domu. Jeden bude hlídat a druhý to tam bude moci v klidu prozkoumat.“

„Dobrý nápad. Josého jsi náhodou neviděl?“

„Po něm není nikde ani známky. Ale jeho pony je stále ve stájích, takže je možné, že ho najdeš v baru, až se vrátíš do hotelu. Jestli bude pořád ještě pít, tak se ho pokus zarazit. Pohroz mu, že to oznámíš Donu Pedrovi, jestli toho hned nenechá.“

„Dobrá, zařídím to.“

„Ještě jednu věc. Poslední. Mám trochu starosti co se týče Bogosoffa. Je ozbrojený a netahá tu pistoli s sebou jen tak pro nic za nic. Jenom uvaž, jak snadno a rychle vyřídil toho Neckelova tělesného strážce. Mám proto takový návrh. Kdybychom se s ním dostali do hádky, tak bude proti nám ve výhodě. Proto bych se cítil mnohem klidnější, kdybych měl v kapse svou automatickou pistoli. Najdeš ji v našem pokoji s pár zásobníky a náboji zabalenou v košili úplně na dně mého batohu. Až půjdeš zase zpátky sem, dej do pistole jeden zásobník, schovej ji do kapsy a vezmi s sebou.“

„Dobrý nápad. Věř mi, kamaráde, když jsem viděl tu anakondu, jak se na mne tak zle kouká, moc jsem si přál mít tady nějakou pistoli. Tenhle prales není zrovna místo pro sametové rukavičky.“

„Ani nevíš, jak s tebou souhlasím. To je prozatím všechno. Dej se na cestu a něco pořádného do sebe hoď.“

„Jsem už na to docela žhavý. Tak se uvidíme později,“ odpověděl Bertie skoro nedočkavě a už pospíchal pryč.

Jelikož neviděl cestou do hotelu nic, co by ho zaujalo, a nic, co by bylo nějak výjimečné, nezastavil se dříve, dokud nedorazil do

hotelu, kde zamířil rovnou k baru. Jelikož tam José opět nebyl, vyšel ven na dvůr. Protože tam José také nebyl, vydal se Bertie za tamním mladým stájníkem. Našel ho uvnitř stáje a ke svému překvapení se dozvěděl, že si José vyzvedl svého koně a vydal se zpátky do domu Villa Vanda.“

„Jak dlouho to je?“

„Může to být asi tak půl hodina, seňore.“

Pořadně vyvedený z míry tím, že se José rozhodl vrátit beze slova rozloučení a zvědavý, kde asi ten člověk strávil celé ráno, vrátil se Bertie do hotelu a konečně si dal tak dlouho očekávané pořádné jídlo.

12

Bylo už pozdní odpoledne, největší horko parného dne už přešlo a slunce se blížilo k západu v záplavě zlatisté záře, když se konečně Bertie připojil opět k Bigglesovi na té pěšině vedoucí panenským peruánským pralesem. Bezpochyby i ona, jako spousta dalších stezek, byla původně zvířecí stezkou, kterou se po celé generace divoká zvířata ubírala dolů k vodě, aby se tam napila.

„Děje se něco?“ zeptal se Bertie sotva dorazil.

„Absolutně nic.“

„Nikoho jsi neviděl?“

„Ani živou duši. A z toho domu se po celou dobu, co tu jsem já, neozval absolutně ani hlásek.“

„Dostal ses ale taky blíž k němu?“

„Ano. Dvakrát jsem šel tak blízko, jak jsem si myslel, že to jde bez rizika, aby mne někdo zahlédl. Podle toho, co jsem slyšel, či spíš neslyšel, si myslím, že je ten dům úplně opuštěný. Trochu si kvůli tomu začínám dělat starosti. To bychom vypadali opravdu trapně, kdybychom po tak dlouhé době, kterou tady strávíme hlídáním, zjistili, že ten syčák Neckel je už dávno na míle daleko někde za horami. Jenomže pokud přímo nepůjdeme a nezaklepáme tam na dveře, tak se těžko dozvíme, jak to tam vlastně vypadá.“

„Co se takhle ještě porozhlédnout kolem?“

„No, teď, když jsi tady ty, tak bychom se o to mohli pokusit. Ale jenom trochu blíž, abychom zjistili, jestli tam vůbec ještě někdo je. Pokud ano, určitě ho uslyšíme nebo dokonce uvidíme. Ale to bych navrhoval teprve až za tmy, což by nemělo už vlastně dlouho trvat. Já si alespoň nedovedu představit, že by tam někdo bydlel, v noci si vůbec nerozsvítil a seděl tam potmě. Ale zkusíme se dostat blíž už teď. Jenom dávej pozor a měj oči na stopkách!“

„To mi nemusíš vůbec připomínat. Po té mojí aféře s anakondou si mockrát rozmyslím, než někam šlápnu! Tyhle pralesy už nejsou to, co bývaly. Klidně nechám všechny jejich orchideje Fotherhamovi.“

Obezřetně naslouchali každému šramotu a každých pár kroků se zastavovali a znovu poslouchali. Tak se pomalu dostali téměř až k hlavnímu vchodu. Dveře byly zavřené a široko daleko nikdo. Skoro to vypadalo, že je dům úplně opuštěný. Bertie šel dál, až na místo, odkud předtím pozoroval poprvé na malém dvorku Neckela, Dolores a Mariu. Ani tam ale nikdo nebyl, ani stopy tam nebyly po nějakém obyvateli domu, nikde se neozýval ani žádný zvuk.

„Přece tady v tom domě musí někdo bydlet,“ poznamenal nespokojeně Bertie. „Vždyť jsou postranní dveře otevřené!“

Asi půl hodiny jen tak stáli a sledovali dům. Slunce už zapadlo. Tma přišla, jak to v tropech bývá, jako zničehonic, bleskurychle. Objevily se světlušky, cvrčkové začali cvrkat, žáby začaly kvákat, moskyti začali útočit v obrovských hejnech. Přesto se v domě stále neukazovalo žádné světlo. A bylo tam stále ticho.

„To mi nejde na rozum,“ bručel Biggles. „Něco tady nehraje. Vypadá to, jako když se Neckel opravdu odstěhoval.“

„Co takhle kdybysme to riskli?“

„Co tím myslíš?“

„Šel bych ke dveřím a prostě zaklepal.“

„Radši ještě chvíli počkáme, než se o něco takového pokusíme. Je možné, že Neckel z nějakého důvodu na chvíli někam odešel a zase se každou chvíli může vrátit. Byl bych raději, kdyby nás přitom nepřekvapil ve svém domě. On moc dobře ví, jak Bogosoff touží po těch dokumentech, ale zatím neměl důvod se domnívat, že my se vlastně snažíme o to samé.“

Plynul další čas. Nad řeku vplul měsíc v úplňku jako veliké zlaté kolo, které po klidných vlnkách rozhodilo zlatisté odlesky jako rozházené střípky obrovského rozbitého zrcadla. Všechno to působilo krásně a všude se rozhostil klid a mír. Jenom Casa Floresta s vějířovitými větvemi vysokých palem, které jej obklopovaly a vrhaly podivné stíny na jeho bílou tvář, působil dojmem, jako by se sám chtěl zahalit do atmosféry neproniknutelného tajemství a záhady.

„Já už toho mám dost," prohlásil konečně Biggles. „Nemůžeme tady přece trčet celou noc, dokud nás nerozbodají skrz naskrz tyhle komáří potvory! Já jdu k těm postranním dveřím, ať se děje co se děje. Jestli je někdo na druhé straně toho vchodu, tak by touhle dobou už dávno ty dveře zavřel. Přece by je nenechal pořád otevřené, aby se tam všechny tyhle hmyzí potvory rovnou nastěhovaly!"

Když to Biggles dořekl, vyrazil rozhodně ke dveřím těsně sledován Bertiem.

Když došel na místo, zastavil se a poslouchal. Uvnitř byla stále tma. Neozýval se ani jediný zvuk.

„Jdeme dovnitř," rozhodl se Biggles a kývl na Bertieho. „Tohle je možná naše jediná šance, jak se tady teď po těch dokumentech porozhlédnout. Nejdříve zkusíme hledat v obývacím pokoji. Jestli se mezitím najednou ukáže Neckel, pak to holt prostě bude problém. Ale to budeme řešit, až se to stane. Jsem hrozný blázen, že jsem si nevzal s sebou baterku. Nemáš u sebe nějaké sirky? Já mám jenom svůj zapalovač."

Bertie vytáhl krabičku zápalek.

„Prima. Měli bychom uvnitř najít nějakou lampu, svíčku nebo něco podobného." Biggles rozškrtl zápalku. V jejím světle uviděli krátkou chodbu, na jejímž konci byly nějaké dveře. Byly také zčásti otevřené. V místnosti za nimi nebylo také žádné světlo, kromě slabého odlesku měsíce, který se ukazoval jako bledý pruh přibližně stejně dlouhý jako byly vysoké dveře. „Hádám, že to bude obývací pokoj," zašeptal Biggles, když zápalka v jeho ruce dohořela.

V šeru měsíčního světla potichu přešel ke dveřím a co nejopatrněji je otevřel dokořán.

Tady už nemusel používat další zápalky, protože celá místnost byla jakoby zaplavena namodralým světlem měsíce, které sem dopadalo velkým oknem. Biggles se chvíli rozhlížel a soustředěně naslouchal. „Tady v domě už nikdo rozhodně být nemůže," prohlásil nakonec. „Rychle do práce, ať najdeme ty dokumenty!"

„Jestli tady ještě jsou," pochybovačně se zatvářil Bertie.

„To máš pravdu. Jestli se Neckel rozhodl, že zmizí, tak s sebou určitě vzal všechno důležité. Tamhle koukám, že je na stole lampa. Myslím, že ji můžeme klidně rozsvítit, abychom se tady trochu

zorientovali. Osobně nemám kvůli tomu, co právě podnikáme, žádné výčitky. Neckel je prokazatelně zloděj a jestli nás tady nachytá, určitě nespustí žádný velký povyk.“

Biggles se obrátil, aby došel pro lampu, ale po dvou nebo třech krocích se zapotácel, jak zakopl o něco na podlaze. Trochu se sklonil, aby v tom šeru lépe viděl a pohlédl na zem a pak zatajil překvapením dech. „Co je?“ nervózně sykl Bertie.

„Někdo tady leží! Na zemi. Zůstaň stát na místě, dokud nepřinesu tu lampu a nerozsvítím!“

Když se tak stalo a nažloutlé světlo petrolejové lampy vyhnalo světlo měsíce, naskytl se neuvěřitelný obraz. Pár sekund ani Biggles, ani Bertie nepromluvili ani slovo. S hrůzou ve tváři zírali na to, co jim leželo u nohou. Bylo to lidské tělo. Hlava ležela v kaluži krve. Hrdlo bylo od ucha k uchu prořízнuté. Byl to Neckel.

„Můj ty Bože!“ vydechl potom Biggles. „To je příšerný pohled!“

Bertie neříkal nic.

„Měl jsem sice takové tušení, že s tímhle domem není úplně všechno v pořádku, ale něco takového jako tohle… to jsem tedy opravdu nečekal,“ chraptivým hlasem prohlásil Biggles.

„Čím dřív budeme odtud pryč, tím líp,“ konečně promluvil Bertie. „Jestli nás někdo nachytá s tímhle na podlaze, tak nám dá pěknou práci to nějak rozumně vysvětlit! Kdo něco takového mohl udělat?“

„Já nevím a je mi to jedno.“

„Bogosoff?“

„Ne. Tohle rozhodně neudělal žádný běloch. Bogosoff by byl použil pistoli, kdežto tohle je dílo nějakého dlouhého nože, velmi pravděpodobně mačety. A navíc, kdyby tady byl Bogosoff, byl by tady proto, aby všechno prohledal a našel ty dokumenty. V takovém případě bychom tady viděli nějaké stopy po prohlídce, nepořádek, zpřeházené věci. Ale pokud vidím, s ničím se tady takovým způsobem nehýbalo.“

Bertie s sebou najednou trhl a vytřeštil oči. „Já myslím, že ti můžu říct, kdo to udělal!“

„Kdo?“

„José.“

„Ale vyloučeno.“

„Proč ne? Strávil přece ráno v baru, naléval se tam tou místní kořalkou, *aguardiente*, a dopracoval se do takového stavu, že by byl schopen čehokoli. A víš přece, jak uměl zacházet s mačetou! Taky nezapomínej, že pokládal Neckela nebo Salvadora, jak mu říkal, zodpovědného za smrt Dolores. Jestli tohle udělal on, tak by se pak nevracel do města stejnou cestou, jako jsme přišli my, protože by se bál, že někoho potká a že to bude důkaz proti němu. Snažil by se držet stranou, aby ho nikdo neviděl. A já jsem ti přece říkal, že jsem v lese zahlédl nějakého barevného muže. Jestli mám pravdu, tak to by také vysvětlovalo, proč se najednou José sebral a honem spěchal domů!“

Biggles si kousal rty. „Obávám se, že máš v zásadě pravdu. Je to tak. Rozhodně to dává smysl – alespoň tak, jak to líčíš. Škoda. No, musíme o tom ale teď přestat přemýšlet, protože nemůžeme ztrácet čas. Jestli tady ty dokumenty jsou, tak se bez nich odtud nehnu. Otevři dveře u hlavního vchodu a varuj mne, kdybys viděl někoho přicházet. S oběma dveřmi dokořán budeme mít připravenou ústupovou cestu, kdyby nás někdo chtěl vyrušit. Ale nechoď nikam daleko!“

„Rozumím.“ Bertie se obrátil a zamířil k přednímu vchodu.

Biggles přešel k obrazu, kterého si všiml při první návštěvě v domě. Byl to jakýsi náboženský námět, originální olejomalba v tlustém zlaceném rámu, asi tak dvě stopy krát osmnáct palců. Za ním, jak doufal, bude určitě ukrytý sejf nebo tam najde zastrčené ty dokumenty. Sňal provázek držící obraz na háčku ve zdi. Ale očekávalo ho jedině zklamání. Zeď za obrazem byla úplně čistá a neporušená. Položil tedy obraz na nejbližší stranu stolu, který stál uprostřed místnosti, vrátil se na místo, kde obraz visel, a pak zkoušel mačkat a hmatat po zdi doufaje v nějaký tajný mechanismus. Nic se ale nedělo. Udiveně odstoupil ode zdi a přemítal, kde jinde by mohl Neckel dokumenty ukrýt. Přitom ho napadlo, že takhle by měl prohledat vlastně celý dům, od půdy až ke sklepu, což zabere hezky dlouhou dobu. Ale nic jiného se asi dělat nedá. Pokud má nalézt ty dokumenty, tak teď nebo nikdy. Jakmile totiž převezme dům policie,

což se bezpochyby stane, až se dozví, co se tady jeho nájemníkovi stalo, bude mnohem těžší než kdykoli do této doby se do domu dostat.

U stěny stál starožitný španělský stůl, přímo pod místem, kde visela původně ta originální olejomalba. Vypadal jako docela vhodný začátek, se kterým by se měla taková zevrubná prohlídka začít. Otevřel tedy dvířka a začal prohlížet jednotlivá oddělení uvnitř. Po pěti minutách zevrubné prohlídky zjistil, že dokumenty, které podle jeho předpokladů jsou asi v nějaké velké obálce nebo svázané dohromady, nahoře ve stole určitě nikde nejsou.

Ale dole po straně stolu ještě zbývaly čtyři zásuvky. Biggles vytáhl první, ale najednou se zarazil, celý napjatý. Neslyšel sice žádný zvuk, ale instinkt nebo intuice v něm vyvolaly podivný pocit, že není v místnosti sám, že ho někdo sleduje. To sice mohl přičíst také tomu faktu, že má jenom přetažené nervy a že se jinak nic neděje, ale přesto se najednou nečekaně a bleskurychle otočil.

Těsně vedle dveří, kterými vešli původně dovnitř, stál bez hnutí Bogosoff a mířil na něho svou pistolí.

„Jen pokračujte," jízlivě pronesl Bogosoffs cynickým úsměvem. „Vidím, že jste mi ušetřil spoustu práce!"

Bigglesovi poklesla brada. Co to ten Bertie dělá, že dovolil, aby se nechali takhle zaskočit? Nebo snad byl Bogosoff v domě po celou dobu? To byly myšlenky, které mu hned proletěly hlavou. Teď to ale bylo už vlastně jedno. Teď záleželo jedině na tom, že ten člověk je tady. Určitě si všiml světla a věděl hned, kam a kudy má jít.

„Co si myslíte, že děláte?" řekl Biggles stručně, aby získal čas vzpamatovat se z toho nemilého překvapení. Mluvil hodně hlasitě v naději, že ho třeba Bertie uslyší.

„Ta otázka je zrovna od vás rozhodně úplně zbytečná," posměvačně prohlásil Bogosoff a pokročil kupředu.

„Vidíte přece, co je na podlaze."

„Samozřejmě, že to vidím. Jestli jste toho mizerného zrádce zabil, nemusel jste to dělat takovým nechutným způsobem."

„Já jsem ho nezabil!"

„Co na tom záleží, kdo ho zabil? Já bych ho nakonec stejně zabil sám. Zabiju taky vás a to bez nejmenší výčitky svědomí – pokud

neuděláte přesně to, co vám přikážu. Nemám sice proti vám žádný osobní výhrady, ale byznys je byznys. Stoupněte si zády ke zdi!“ Bogosoff ukázal hlavní pistole na místo u zdi.

Biggles ho poslechl. Být zaskočen v nevýhodném postavení, to není zrovna nejvhodnější moment k aktivnímu odporu. Ten možná přijde na řadu později. Venku je ještě Bertie. Biggles jenom doufal, že Bertie nevejde do místnosti nepřipravený a nenechá se bláhově zastřelit. Momentálně, podle toho, jak se Bogosoff suverénně choval, to vypadalo, že nemá tušení o Bertieho přítomnosti. Hlavním problémem, který zaměstnával Bigglesův mozek, byl ale evidentní fakt, že se Bogosoff zatím k těm jejich dokumentům nedostal, protože by tady jinak nebyl. Byla to docela úleva vědět jistě něco takového, po tom všem, co se tu najednou přihodilo.

S očima ostře upřenýma stále na Bigglese poodešel Bogosoff k psacímu stolu. „Nepokoušejte se o žádné nesmysly!“ varoval ho nekompromisně. „Já nenosím pistoli jen tak pro ozdobu. Jestli ty dokumenty nebudou tady v obývacím pokoji, tak budu muset prohlédnout i ty ostatní místnosti. Přitom mi budete ale překážet. Takže, abych vyloučil nepříjemné důsledky, jsem ochoten vám udělat jeden návrh. Jestli mi dáte svoje čestné slovo, že půjdete pryč a nevrátíte se sem, tak vám nezkřivím ani vlas na hlavě a dovolím vám odejít.“

Biggles chápal, jaký má jeho protivník problém. Ten člověk nemůže prohledávat dům, přecházet ve tmě z jedné místnosti do druhé a neustále ho mít okolo sebe. Nebude schopen současně ho mít na očích a současně prohledávat všechny šuplíky!

„Nic vám nedám,“ odpověděl chladně.

„Jak si přejete. Ale pak si musíte dát zatraceně pozor!“

Biggles skutečně dával dobrý pozor, aby se ani nepohnul, nebo neprozradil sebemenším mrknutím oka svoje pocity, když koutkem oka zachytil veřeje dveří vedlejšího vchodu, u kterých stál Bertie s pistolí v ruce. Zjevně zahlédl Bogosoffa přicházet a šel pak za ním do domu, nebo uslyšel hlasy a přichází zjistit, co se to uvnitř děje. Jakmile poznal, že ho Biggles zaregistroval, jeho oči byly jeden velký otazník.

Raději než mluvit nebo pokoušet se o nějaký signál, rozhodl se Biggles, že se chopí iniciativy sám. Najednou si totiž uvědomil, že Bertie nebude riskovat použití své pistole z obavy, že by ho mohl zasáhnout, protože stojí přesně v linii případné Bertieho přestřelky s Bogosoffem.

„Vidíte to všechno špatně," řekl Bogosoffovi. „To si myslíte, že bych byl takový naivka a chodil sem úplně sám?"

Bogosoff to ale ignoroval. Stál na straně psacího stolu, aby dobře viděl na Bigglese a začal vyhazovat na zem obsah zásuvek. „Říkám vám," pokračoval Biggles důrazně, ale klidně. „Nemusíte mi věřit, ale jen se podívejte za sebe."

Bogosoff se sarkasticky zasmál: „Tohle je přece tak naivní trik! Jako ze špatného filmu! Zkuste něco originálnějšího!"

Bertie postoupil kupředu. „Pusťte tu pistoli!"

Jak za sebou zaslechl hlas, Bogosoff se bleskurychle otočil kolem své osy a zvedl připravenou pistoli k výstřelu.

Biggles na nic nečekal a skočil kupředu, ze stolu popadl obraz s rámem a tím těžkým dřevem silně udeřil Bogosoffa po hlavě. Zasažený se sice ihned neskácel na zem, ale zapotácel se, přičemž si začal sahat rukama na poraněné místo na hlavě a pistole mu vypadla z ruky. Biggles odhodil obraz zpátky na psací stůl, odkopl pistoli dál od Bogosoffa a pak ji zvedl.

„Tak, teď tady budu dávat rozkazy já!" vyštěkl na Bogosoffa.

Nyní se jejich postavení obrátilo. Teď bude překážet v hledání dokumentů po domě Bogosoff zase jim. Ale protože jsou dva, viděl Biggles přece jenom východisko z jejich potíží.

„Bertie, ty bys mohl odříznout provaz z toho obrazu a použít ho na spoutání rukou pana Bogosoffa, abychom se mohli věnovat tomu našemu zatracenému hledání," vyzval Biggles rychle svého přítele.

Bertie hbitě uřízl svým kapesním nožem provaz a svázal Bogosoífovi ruce za zády, zatímco Biggles ho držel v šachu pistolí. Když skončil, Biggles strčil Bogosoffa do křesla a přednesl mu také jeden návrh: „Teď je řada na vás, abyste byl hezky zticha, vážený! Bertie, dávej na něho dobrý pozor, zatímco já se budu věnovat dál naší práci."

Tou prací měl Biggles na mysli samozřejmě hledání ukrytých dokumentů při podrobném průzkumu celého domu. Ovšem podrobně probrat takový dům kvůli nějakému předmětu a navíc docela malých rozměrů, není žádný snadný úkol ani za úplně normálních podmínek, natož za noci, bez pořádného světla. Za situace, kdy Biggles neznal architektonický plán celého domu, mu bylo jasné hned od samého začátku, že taková operace zabere čas. Pravděpodobně hodně času. Aby to bylo ještě těžší, nemohl si být ani jistý, že ty hledané dokumenty v domě skutečně jsou.

Nejdříve tedy prohledal místnost, ve které se právě nacházeli. Potom přešel do místnosti, která zjevně Neckelovi sloužila jako ložnice. Když ani tam nenašel to, co hledal, prošel další prostory domu. Ale všechno marně. Sice ho to nijak zvláště nepřekvapilo, ale přesto pocítil jisté zklamání. Od samého začátku věděl, že na žádném normálním místě asi ty papíry nenajde. Budou určitě dobře ukryté, protože Neckel o nějakém rafinovaném úkrytu určitě pořádně přemýšlel. Uplynula už více než hodina, když se konečně Biggles vrátil do obývacího pokoje, kde Bertie stále stál nad svým vězněm a pozorně ho hlídal. Nakonec, jako poslední naděje, prošel Biggles kapsy mrtvého Neckela.

„Nemá to cenu," zabručel potom otráveně, když se zvedl od té morbidní práce. Pohlédl na Bogosoffa, který se cynicky šklebil. „Vypadá to, že jsme oba jenom marnili čas." Potom se obrátil na Bertieho. „No, celou noc tady zůstat nemůžeme. Teď, když máme jeho zbraň, a jelikož ho nemůže vzít s sebou, mohli bychom našeho přítele třeba nechat jít, co?"

Bogosoffse dál jen cynicky smál.

Bertie mu rozvázal provaz na zápěstí.

Bogosoff vstal a třel si otlačenou kůži na rukách.

„Zmizte odtud a už se tady neukazujte," chladně mu nařídil Biggles.

Agent se otočil a beze slova šel ven. Biggles si zapálil cigaretu. „Tak tohle vypadá jako konec stopy," zachmuřeně poznamenal. „Můžeme udělat už jenom jednu věc. Jestli jsou ty dokumenty v domě a my je nemůžeme dostat, tak to zařídím tak, aby je nedostal ani nikdo jiný."

„A jak to chceš dokázat?“

„Prostě ten dům nechám shořet.“

Bertie vykulil oči. „Co jsi to řekl?“

„Slyšel jsi dobře. Dostal jsem rozkaz, pokud ty dokumenty nebudu moct zajistit, tak mám podniknout veškeré možné kroky, aby je nedostal nikdy nikdo jiný. To je přece dost jasné, ne? Nesmíš zapomínat, kdyby se dostaly tyhle materiály do špatných rukou, mohlo by to znamenat i válku. Možná tady ty dokumenty opravdu nejsou. Pokud jsou někde jinde a Neckel je mrtvý, tak tam asi zůstanou navždycky. Ale jestli tady jsou a Bogosoffse sem vrátí, tak se bude moct zabavit hledáním jenom v hromadě popela!“

Bertie vypadal šokované. „Ale kamaráde, to je trochu velký krok, nemyslíš?“

„Bude daleko větší, když ty papíry někdo najde a uvědomí si, jak jsou důležité,“ ponuře odpověděl Biggles.

„Ale co tady ten?“ Bertie ukázal na mrtvého Neckela.

„Tomu už je jedno, co se tady stane. Pokud bývala kremace dost dobrá pro římské císaře, tak bude dost dobrá i pro něho,“ hlasem plným hořké frustrace prohlásil Biggles.

„A když to spálíme, tak co potom?“

„Potom poletíme domů. Rozhodně se nikde nebudu stavět kvůli tomu, abych si natrhal pár těch zdejších orchidejí!“

„Ale co řekneš zdejší policii?“

„Nic. Neřeknujim ani slovo o tom, že jsme byli tady. Až se vrátíme na naše velitelství v Londýně, tak chci mít možnost ohlásit našemu šéfovi, že mám konkrétní důvod domnívat se, že ty dokumenty už prostě neexistují.“

„Takže si pořád ještě myslíš, že by mohly být někde tady v domě?“

„Mohly by být. Je to to nejpravděpodobnější místo, ne? Asi jsem byl moc velký optimista, když jsem si myslel, že je Neckel schová někam, kde se snadnou najdou. Určitě si uvědomil, že se je někdo bude pokoušet znovu získat a tak se zařídil podle toho. Jenže jestli jsou tady, tak dostat je by znamenalo rozebrat celý dům cihlu po cihle!“

„Než to tady všechno podpálíš, nemyslíš že by bylo lepší nechat všechno tak, jak to je a vrátit se sem za světla, až budeme lepší vidět na to, co děláme a definitivně to tady prohlídneme?“

„Možná tady už najdeme policii.“

„Jestli vyrazíme brzo ráno, tak ne. Než někdo objeví Neckelovo tělo, bude to nějakou dobu trvat. Třeba bys mohl do všeho zasvětit toho zdejšího policejního šéfa? Všechno mu říct. Konec konců nás má docela rád. Navíc je to dobrý známý Dona Pedra. A když na to přijde, mohli bysme zajet do Villy Vanda a požádat Dona Pedra, aby se za nás přimluvil. Jsem si jistý, že udělá všechno, aby nám pomohl. Ze zkušenosti určitě ví, jak jednat se zdejší policií. Není to žádný naivka. Určitě už touhle dobou zatraceně dobře ví, že jsme sem nepřijeli trhat kytky!“

Biggles se nad tím návrhem zamyslel. „Možná máš pravdu,“ souhlasil nakonec. „Když jsem mluvil o tom, že to tu všechno podpálím, tak jsem byl fakticky s rozumem v koncích. Teď jsme tady v tomhle domě, až sem to všechno šlo docela dobře, ale najednou se bojím, že už to dál nepůjde. A pořád nemáme, pro co jsme sem vlastně jeli. Zatraceně, to je tedy situace!“

„Měli bysme se ale rychle rozhodnout.“

Biggles se rozhodl. „Tak dobrá, povím ti, co uděláme. Vrátíme se teď do hotelu a pokusíme se trochu vyspat. Jakmile se rozední, osedláme naše koně a vyrazíme sem. Pokud tady nikdo nebude, naposledy to tu prohledáme. Pokud tady už bude policie, pojedeme rovnou do Villy Vanda, vyhneme se městu a všechno řekneme Donu Pedrovi. A já ho požádám o radu.“

Bertie přikývl. „Souhlasím. Je to asi tak všechno, co se dá ještě dělat.“

„Tak se do toho dáme.“

Zhasli lampu, zavřeli dveře a opustili ten osamělý dům v pralese.

13

Hvězdy na obloze už jedna po druhé začínaly blednout před postupem vycházejícího slunce, když následujícího rána vyšli Biggles a Bertie na hotelový dvůr a osedlali své koně, aby se vydali opět směrem ke Casa Floresta. Doufali, že tentokrát to bude opravdu jejich poslední návštěva a jak se ukázalo, také fakticky byla. Biggles měl značně ponurou náladu, protože jak říkal, kdyby se jim nepodařilo najít ty tajné dokumenty, znamenalo by to, že se musí vrátit domů jenom proto, aby ohlásili, že selhali, nebo skoro selhali. Po Neckelově smrti jejich jediný kontakt s dokumenty zmizel a jenom čas ukáže, jestli přešly do vlastnictví někoho jiného.

Co si asi majitel hotelu myslí o jejich podivném chování, to Biggles netušil a ani se o to nezajímal. Teď už se nedalo jednat v rukavičkách, ani dál předstírat nějakou jinou nenápadnou hru. Teď šlo o všechno a Biggles byl také připraven všechno udělat, zajít dokonce jakkoli daleko, jen aby svůj úkol dovedl do zdárného konce a to bez ohledu na to, co si o tom kdokoli může myslet.

Bertie se na to díval mnohem filosofičtěji. Oba už udělali všechno, co je v lidských silách a nikdo by nedokázal udělat nic víc.

Když v nasedl ém ranním světle s mraky prořídlé mlhy, zvedajícími se jako obrovité záclony páry ze všech údolí kolem, konečně dorazili k tomu domu, ve kterém se usídlila smrt, byl stále zlověstně tichý a na první pohled jakoby zjevně opuštěný. Dveře byly také ještě zavřené. Odvedli koně na kraj lesa k pár vhodným stromům, kde je uvázali za uzdy a dál pokračovali pěšky. Biggles neztrácel čas opět nějakým předběžným průzkumem a zamířil přímo k hlavnímu vchodu. Bez klepání prudce otevřel dveře a s Bertiem těsně za zády ihned spěchal do obývacího pokoje. Na první pohled

tam všechno vypadalo tak, jak to naposledy viděli, včetně Neckelova těla, které stále ještě leželo ve stejné poloze na zemi.

Najednou Biggles ztuhnul. „Někdo tady včera v noci byl," prohlásil potom tichým, ale rozčileným hlasem.

„Jak to víš?"

„Jen se podívej na ten obraz! Na ten, co jsem sundal ze zdi! Když jsem s ním Bogosoffa praštil po hlavě, hodil jsem ho na stůl. Pořád ale byl neporušený. A teď? Jen se podívej, vždyť je rozebraný úplně na kusy a půlka leží dokonce na zemi!"

Bertie si prohlížel stůl. Skutečně, půlka toho těžkého zlaceného rámu tam ještě stále ležela. Také tam bylo jeho původní plátno, ale tentokrát s velkou dírou uprostřed. A zadní laťoví, které drží plátno v rámu, bylo rozštípané a úlomky a třísky ležely na koberci, jako kdyby se někdo z nich pokoušel nadělat třísky na zátop! „To je tedy divné," poznamenal po chvilce. „Proč by někdo dělal něco takového?!"

Biggles pokračoval hlasem, ve kterém se ozýval podivný a nuceně klidný podtón. „Copak nechápeš, co se tady stalo?"

„Ať se propadnu, jestli to chápu!"

S výrazem ve tváři, který u Bigglese Bertie ještě nikdy v životě neviděl, Biggles zavrčel, i když stále ještě jakoby klidně: „Udělali jsme tu největší blbost, jakou se nám v životě podařilo udělat! Je to všechno nad slunce jasné. S tím obrazem jsem se nemýlil. Ty dokumenty byly určitě schované mezi zadní stranou plátna a tou tvrdou podložkou! Když jsem praštil Bogosoffa po hlavě, tak jsem obraz možná naštípl, a tak je asi částečně odhalil. Jenomže jsem se na ten obraz už znovu nepodíval. To je jediná možná odpověď. Prakticky nikdo jiný než šílenec by jen tak nevešel do opuštěného domu, ještě k tomu s mrtvolou na podlaze, a nezačal by jen tak bez důvodu trhat nějaký obraz na kusy."

Bertie se uhodil dlaní do čela. „No tedy! Jen si to představ! Ty dokumenty tady ležely celou tu dobu přesně před naším nosem! A teď už je našel někdo jiný."

„Ne někdo jiný, ale Bogosoff. Kdo jiný by sem asi šel? Kdo jiný by asi tak mohl vědět o těch supertajných dokumentech? Včera v noci si prostě počkal, až odejdeme a pak se sem vrátil, aby to tady

znovu a pořádně propátral. Já jsem si sice uvědomoval, že k něčemu takovému může přirozeně dojít, ale co jiného jsme vtom okamžiku mohli dělat, než ho propustit a nechat jít kam chce? Nemohli jsme ho přece chladnokrevně odprásknout. Nemohli jsme ho ani vzít zpátky s námi do města. Kromě toho, jelikož jsem nebyl schopný najít ty dokumenty, tak jsem se domníval, že i kdyby se vrátil, tak pravděpodobnost jeho úspěšného nalezení se rovná taky nule. A proč šel rovnou k tomu obrazu? No, na to ti nedokážu nijak odpovědět. Třeba to ale víš lepší než já nebo prostě ten člověk má zájem o malířství a obrazy obecně. Možná si kladl otázku, proč je ten obraz sundaný. Je také možné, že tím, jak jsem ho vzal po hlavě rámem obrazu, se zadní část poškodila a něco bílého se ukázalo pod tou tvrdou podložkou, takže to nemohl přehlédnout. Ale teď už je jedno, jak k tomu došlo. Musíme si přiznat, že máme šanci milion k jedné, že už je i s těmi dokumenty někde za horami. Proto taky není tady. Vidím, že je nejvyšší čas, abych si nechal vyšetřit hlavu. Jakmile se vrátím domů, podám vlastnoručně výpověď."

„Ale kamaráde, takhle si to brát, to nemá žádnou cenu," začal protestovat zaskočený Bertie. „Ber to tak, že jsi neměl žádný důvod koukat se dvakrát na ten obraz. A Bogosoff se stejně nemohl dostat nijak daleko odtud."

„Tak daleko, aby mu to stačilo."

„Ale ne v případě, že dostal stejný nápad jako my a čekal někde, až přijde svítání a s ním i dostatek světla, než se sem vrátí."

„Jestli se ale nedozvíme, kterým směrem vlastně vyrazil, tak nemá vůbec cenu se pouštět do nějakého pronásledování."

„Je jasné, že nejel směrem k městu, protože to bychom na něho narazili my. A já si nedovedu představit, že by opustil tu stezku tady stejně bláhově, jako jsem to udělal já."

„To je fakt." Biggles svraštil čelo. „Ale moment, počkej chvilku. Na něco jsem si teď vzpomněl. Na něco, co říkal Don Pedro, když jsme k němu poprvé přijeli a já navrhoval, abychom se vydali dál do Cruzuada po vodě. On tehdy tvrdil, že to není možné, dokud je řeka rozvodněná. Dokonce ani ta pravidelná parní linka se nemohla dostat do toho, jak tomu jenom říkal… ano, do Puerto Vecho, jenom asi dvacet mil dolů po proudu. A řeka je pořád rozvodněná, pořád stejně

vysoko a stejně divoká, takže se vlastně od té doby klimatické podmínky vůbec nezměnily!“

„No a?“

„Don Pedro přece také říkal, že v důsledku toho jeden Rus, se kterým mluvil hned po jeho příjezdu do Cruzuada, musel vystoupit už v Puerto Vecho a dokončit cestu po souši. Já si dobře vzpomínám, že když jsme sem letěli vzhůru podél řeky, tak jsme tohle městečko, Puerto Vecho, zahlédli někde pod sebou! To by znamenalo, že pokud Bogosoff nepoužil stezku, nebo se neprodíral pralesem, musel sem připlout po řece!“

„Stejně mi pořád není jasné, kam tím míříš?“

„Dobrá, tak znovu. Bogosoff odtud neodjel nebo neodešel po stezce, protože jinak bychom ho viděli. Správně?“

„Správně.“

„Takže jestli si neprosekal stezku lesem, zbývala mu jediná možnost, jak odtud zmizet. Po řece. Správně?“

„Správně.“

„To ale na druhé straně znamená, že také jediný způsob, jak se dostal zase sem, bylo opět po řece.“

„Správně. Ale jak?“

„Kánoí. Jednu přece má! Neckel si jednu kanoi nechával u řeky připravenou zjevně proto, aby ji mohl použít v případě, že by se musel najednou spěšně vzdálit. A Bogosoff tu kánoi ukradl. Já jsem ho přitom viděl.“

„Jo tak! Už tě chápu! Bogosoff si tu kánoi někde schoval a použil ji při svém návratu sem. A teď v ní zase zmizel.“

„Co by mohlo být jinak pravděpodobnější než tohle? Tady už Bogosoff není. Pokud odtud odjel v kánoi, existuje jediný směr, kterým se mohl pustit, a to dolů po proudu. Don Pedro nám přece říkal, že je téměř nemožné dostat se proti proudu, když je řeka v tomhle stavu. Proti tak silnému proudu se prý nemohl dostat ani parník pravidelné linky. Takže, jestli je teď někde na řece, tak to bude po proudu, pravděpodobně směrem na Puerto Vecho, kde bude moci nastoupit na parník, který se vrací do Manaosu.“

„Jenomže na druhé straně nemusel ani plout po proudu, ale mohl taky jen přeplout řeku a vystoupit na brazilském území.“

„O tom pochybuji. Na druhé straně je sice Brazílie, ale všechno je to jenom hustý a neprostupný prales. Kdyby se pokusil přistát tam, tak by ho mohl strhnout proud, a pokud se mu podařilo navzdory všemu přistát, tak měl před sebou míle chůze amazonským pralesem a ty sám přece moc dobře víš, co to obnáší. Já si ho nedovedu při takovém pochodu vůbec představit. Řekl bych, že jede dolů po řece a bude hledat první vesnici, kde bude nějaká dostupná doprava, což je jedině Puerto Vecho.“

„Jestliže odtud odjel za světla, tak se tam ještě nemohl dostat.“

„Taky bych to tak viděl. Je to dvacet mil a dokonce, i když teď ta řeka teče pěkně rychle, nevěřím, že by se tam dostal za méně než pár hodin. Jelikož si asi myslí, že ho nikdo nepronásleduje, nebude mít žádný důvod, aby riskoval nějaký spěch. My v letadle bychom mohli řeku přeletět po celé její délce za pár minut!“

„Musíme se k němu nejdřív ale dostat.“

„Máme přece koně.“

„No, jestli s sebou má Bogosoff toho svého partnera v bílém tropickém saku, měli bychom být schopni je lokalizovat na míli daleko.“

„Přesně. Je to poslední šance. Tak pojďme.

„Co budeš ale dělat, jestli je nikde neuvidíme?“

„O tom budu uvažovat teprve tehdy, až taková situace nastane. Pokud vůbec nastane. Tak teď sebou ale musíme hodit!“

Rozběhli se ke koním.

Jejich jízda, která vzápětí následovala, byla něco, nač ani jeden z nich v životě asi nezapomene. Když předtím jeli po stejné trase s Josém, který vedl naloženého nákladního poníka, bylo to po dešti. Půda byla tehdy promočená, koně se bořili, a tak se ten obtížný postup téměř krokem nedal nijak uspíšit. Bertie sice neměřil přesně, jak dlouho jim to trvalo, ale odhadoval, že to tehdy byly nejméně dvě hodiny. Ale teď, neustále pobízeje koně k vyšší rychlosti, to dokázali za méně než hodinu! Měli přece jenom jednu důležitou výhodu. Výsledkem několikadenního pěkného počasí bylo, že půda téměř vyschla a tu a tam mohli tedy jet dokonce tryskem. A samozřejmě, neměli s sebou žádného nákladního koně, který by je zdržoval. Ale vedro bylo stejně strašné a všichni, oba muži i jejich koně, se potili,

až se z nich kouřilo. K tomu se připojila další nepříjemnost, se kterou se museli potýkat, totiž obvyklé mraky much, komárů a všelijakého jiného hmyzu.

Když dorazili do Villy Vanda, uviděli Josého, jak s ostatními sběrači pracuje na dvoře. Všichni zůstali v údivu koukat, když k nim Biggles dojel, beze slov seskočil zběsile s koně a aniž by se pokusil ho odsedlat, rozběhl se k molu, kde měl kotvit bezpečně uvázaný jejich Ovád.

Letadlo bylo opravdu bezpečně na svém místě.

Bertie stačil jenom zakřičet: „Promiňte! Teď se nemůžeme zastavit. Ale za chvíli jsme zpátky!“ Nechal Josého, aby odsedlal zpěněné koně a hned vyrazil jako o závod za Bigglesem.

Nikdo z nich nepromluvil ani slovo, rychle odrazili od břehu a vyšplhali se do sedadel v kokpitu. Biggles se ani nenamáhal zapnout si jako obvykle nejdříve svůj bezpečnostní pás a už startoval. Jednu minutu sice ještě ztratili tím, jak se snažili uvést motory do chodu, ale ty se brzo probraly k životu. Sotva se jen trochu zahřály, zamířil Biggles na otevřenou řeku. S rizikem, že narazí do všelijakých kolem plovoucích trosek a úlomků stromů a jiných rostlin, se Biggles nezdržoval žádným prohlížením startovací dráhy, rovnou se rozehnal po vlnách na start a vzápětí se odlepil od rozbouřené vodní hladiny. Teprve když byli bezpečně ve vzduchu, Bertie vydechl: „Don Pedro si bude asi myslet, že jsme se oba zbláznili!“

„A nebude daleko od pravdy!“

Biggles teď držel letoun nízko nad hladinou a mířil stále kupředu, po proudu řeky. Byl si jistý, že pokud bude Bogosoff skutečně na řece v kanoi, tak touto dobou už by mohl být někde pod nimi.

„Bertie, měj oči otevřené a hledej kanoi s jedním nebo dvěma lidmi!“ zakřičel, aby přehlušil řev motorů i rozvodněných vod. „Já poletím pro začátek těsně k téhle straně břehu.“ Tím měl Biggles na mysli stranu řeky, na které stál dům Casa Floresta.

V této části se řeka rozlévala až na půl míle široko, takže na hledání kánoe to byla spousta vody, ale jelikož bylo období povodní, nebyla tam žádná velká doprava a pokud byla, tak jak se dalo čekat, směřovala také j edině po proudu. Většinou všechna plavidla, která

viděli, byla velká, buď *batelones*, obrovité kánoe se střechou z palmových listů, jaké Don Pedro používal pro transport svých orchidejových hlíz do Manaosu, nebo *callapos*, což jsou balzové vory svázané dohromady. Takových malých kánoí, které obvykle brázdily hladinu řeky, tam bylo skutečně jenom velice málo a při bližší prohlídce zjistili, že to jsou jenom primitivní vydlabané kmeny a navíc vždycky pouze s jedním pasažérem, místním domorodcem. Za příštím ohybem řeky se už na obzoru ukázalo Puerto Vecho a oni stále ještě ani nezahlédli kanoi, kterou hledali.

„Vrátím se proti proudu při druhém břehu," oznámil Bertiemu Biggles. „Ta kanoe přece někde na řece musí být!"

A měl pravdu. Byla tam. Během pěti minut zachytil Bertieho zrak podezřelou skvrnu a když se na ni soustředil, rozeznal bílé sako jednoho ze dvou lidí v kánoi, která zjevně plula úmyslně těsně podél protějšího břehu. Teď se ale pustila napříč proudem, jako kdyby se chtěla dostat naproti do Puerto Vecha. Oznámil to hned Bigglesovi.

„To jsou oni!" potvrdil úsečně Bertie, když letadlo přeletělo nízko nad kánoí hluboko ponořenou pod tíhou dvojího nákladu.

Co udělá Biggles, až dojde k takovému setkání, to Bertie netušil. A zatím o tom také nepadlo ani slovo. Však se to stejně brzo dozví.

„Já ty papíry dostanu, nebo je prostě pošlu na dno Rio Jurara!" najednou ostře procedil Biggles mezi zuby.

V prudkém klesání ostře obrátil stroj a přehnal se s řevem těsně nad kánoí, rozhodně ne více než pár stop. Pokud bylo účelem vyvolat v těch dočasných kanoistech pořádnou paniku, tak to se mu tedy povedlo. Zjevně si pomysleli, že na ně někdo podniká nálet, aby je srazil do vody, a proto se tak rychle vrhli na dno lodi, až se málem převrhla. Než se vzpamatovali, nabrali pořádnou dávku vody. Biggles se znovu obrátil, naletěl na přistání a zastavil jenom pár yardů od pronásledovaného cíle. Přidáním plynu se pak hydroplán dostal tak blízko kanoe, že se plováky téměř dotýkaly boky lodi.

V kabině Biggles otevřel postranní okénko, vystrčil hlavu a zakřičel na oba muže v kánoi: „Předejte mi ty dokumenty, nebo vás potopím!"

Místo odpovědi Bogosoff odstrčil loď pádlem od plováku a začal zběsile pádlovat.

„Tak dobře. Řekli jste si o to!“ zakřičel opravdu rozzlobený Biggles.

Otočil hydroplán a vzdálil se asi tak padesát yardů od lodi. Tam se opět obrátil a pak se plnou rychlostí rozehnal přímo na kánoi, jako kdyby ji chtěl rozdrtit. Vlastně se mu to čistě náhodou téměř podařilo, protože jinak by se úmyslně o tak riskantní manévr nikdy v životě nepokusil. Když už byl hydroplán jenom pár yardů od kánoe, vynořil se najednou přímo proti nim, na jejich straně kánoe, jakýsi dlouhý černý předmět. Bertie si vzápětí uvědomil, že je to dlouhá větev velikého černého kmene převalujícího se kolem své osy v rozbouřené vodě řeky. „Pozor!“ stačil jenom vykřiknout.

Biggles ten strom o zlomek sekundy dříve také uviděl a stačil udělat jedinou možnou věc, pokud se měl vyhnout skutečné kolizi se stromem, který byl dost dlouhý, tvrdý a těžký, aby jim skrz naskrz prorval celý trup. Prudce strhl hydroplán stranou, takže se naklonil nad hladinu, až se konec křídla zabořil do vody a celý stroj se tím pádem hnal přímo na kánoi. Trup lodi sice nakonec minul a pár palců, ale její reakce byla stejná. Nejdříve ji zasáhla do přídě jedna velká vlna a potom se přihnala další brázda vln, která naplnila kánoi vodu. Potom se loďka převrhla, oba pasažéři se octli se vším všudy ve vodě a křečovitě se snažili zachytit jejího okraje. Z pěnící vody jim nakonec koukaly jenom hlavy a ruce.

Biggles znovu otočil hydroplán, rozjel se ke kánoi a přistál podél jejího převráceného boku. „Přeber to,“ vykřikl na Bertieho, vstal ze svého sedadla a pospíchal na boční záď pilotní kabiny. Otevřel dveře a zjistil, že stojí asi jeden yard od Bogosoffa. Rusův obličej byl bílý jako křída a vyděšený, jako by mu v tom okamžiku šlo o život. A vlastně také šlo, protože amazonské řeky mají ve svých vodách spousty dravých potvor, které jako by byly pořád hladové. Kromě aligátorů jsou to hlavně nesmírně agresivní piraně se zuby jako břitva, které se obvykle pohybují ve velkých hejnech a člověka dokáží roztrhat na kusy během pár minut. Jsou tady také *tembladores*, električtí úhoři, o kterých se policistům zmiňoval už Don Pedro.

„Dejte mi ty dokumenty a já vás odvezu na břeh," rychle řekl Biggles, protože obě plavidla se rychle řítila kupředu v silném proudu pěnících se vln.

Tentokrát se Bogosoíf vůbec nevzpíral. Sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl dlouhou černou peněženku se zipem. Biggles mu ji netrpělivě vytrhl z ruky a otevřel, aby se mrkl na její obsah. Chtěl se ujistit, že ho Bogosoff nechce zase napálit. Když se přesvědčil, že tentokrát je všechno v pořádku, zastrčil pouzdro do kapsy a pomohl Bogosoffovi i jeho kumpánovi, z nichž crčela proudem voda, na palubu.

„Dávej pozor na tyhle dva džentlmeny!" nařídil potom břitce Bertiemu. „Já je převezu na břeh a tam je vysadíme."

Když si s Bertiem vyměnil místo, přebral řízení a rozjel se po hladině k jedné blátivé pláži v zátoce těsně nad Puerto Vechem. Potom zavolal dozadu na Bertieho: „Tady to bude dobré. Pusť je na břeh!"

Oba muži seskočili do bahna a brodili se na vyvýšené místo.

Biggles potom odvedl stroj na bezpečnou vzdálenost od břehu, za minutu či dvě už byl ve vzduchu a zamířil zpátky do Villy Vanda.

Když přistáli na hladině a dopluli ke břehu, přišel jim naproti až k molu Don Pedro, aby je uvítal.

„Je mi to hrozně líto," začal mu ihned omluvně vysvětlovat Biggles, zatímco uvazoval hydroplán k molu. „Bylo to od nás hrozně nezdvořilé, ale nebyl vůbec čas na nějaké vysvětlování. Kdybyste byl teď tak laskav a dal nám něco k pití, tak vám povím, co to všechno znamená. Za vaši pohostinnost vám to rozhodně dlužíme." Později, už v domě a s patřičným občerstvením před nimi, se Biggles ujal plnění svého slibu.

„A co hodláte dělat teď?" zeptal se Don Pedro, když Biggles dokončil líčení celé jejich dramatické situace.

„Vrátíme se co nejrychleji domů, aby pár lidí mělo konečně klid. Ale ještě předtím, než k tomu dojde, budeme muset zajet do Cruzuada vyzvednout si své věci a zaplatit účet v hotelu."

„Ale to pro vás mohu udělat sám," nabídl se Don Pedro. „Nebudete se muset vůbec obtěžovat zase tou obtížnou jízdou na koních skrz pralesní porosty tam a zase zpátky. Oba vypadáte, že

byste si skutečně zasloužili koupel a měli se dát zase do pořádku. Jestli chcete, pošlu do města Josého, aby vaše věci vyzvedl. Může současně vyřídit patronovi, že se tam za den nebo dva zastavím a všechno vyrovnám. Vy zatím počkáte tady. To vám dá alespoň šanci dostat do sebe nějaké pořádné jídlo, než se vydáte na tu dlouhou cestu domů."

„Díky. To je nabídka, kterou rozhodně neodmítnu," vděčně přikývl Biggles. „Nestydím se přiznat, že po všech těch překotných událostech posledních pár dnů by se mi docela hodila nějaká pauza."

„Mně tedy taky," přidal se Bertie. „Po tom dnešním zmatku si už nejsem jistý, jestli už spím nebo ještě bdím."

A tak bylo rozhodnuto. Když o několik hodin později děkovali svému hostiteli a loučili se i s Josém, ani slovem se nezmínili, že našli v Casa Floresta Neckelovo mrtvé tělo. Biggles byl toho názoru, že bude lépe, když José nebude ani tušit, že ho podezírají z vraždy. Konec konců jak řekl, bylo to přece jenom pouhé podezření. Důkaz žádný neměli a pokud se týkalo Bigglese osobně, protože jim José vlastně hodně a dobře pomáhal, raději pravdu ani vědět moc nechtěli.

* * *

Pět dní po těchto událostech vpochodoval Biggles do kanceláře svého šéfa ve Scotland Yardu a položil mu na psací stůl černé kožené pouzdro. „Myslím, že tohle je to, co jste chtěl, pane."

Letecký komodor vyskočil. „Chcete mi říci, že ty dokumenty máte?!" neudržel se a vykřikl. „Nemohu tomu ani uvěřit!"

„Ani já ne," suše odpověděl Biggles. „Bylo by ale lepší, kdybyste si je pořádně prohlédl sám."

Letecký komodor otevřel pouzdro a pozorně si prohlížel jeho obsah. Když skončil, vydral se mu z prsou vzdech úlevy, který snad šel až ze samého srdce. „Ano, ano! To jsou ty tajné materiály," spokojeně přikyvoval. „Ale co se to s nimi stalo? Jsou celé nějak pomačkané, jako kdyby je někdo namočil!"

„To mne vůbec nepřekvapuje. Já sám se cítím pěkně pomačkaný. V jednu chvíli už jim chybělo jenom pár palců, aby se ocitly až na dně řeky Jurara.

„Jak se to stalo?“

„To je dost dlouhá historie, pane. Jelikož jsem věděl, že o ně máte takové obavy, letěli jsme přímo sem a nezastavili se ani doma, abychom se alespoň převlékli. Takže, pokud mi dáte trochu času, abych se dal do pořádku, budu vám o tom vyprávět.“ Biggles se potutelně pousmál. „A musím se vám omluvit, že jsem neměl čas natrhat vám také kytici nějakých vzácných orchidejí.“

Letecký komodor zastrčil tajné dokumenty zpátky do pouzdra. „Tohle jsou jediné vzácné exempláře, po kterých jsem toužil.“

„Tak to je hlavní, pane. Uvidíme se později.“

A s těmi slovy Biggles komodora opustil.

William Earl Johns
ORCHIDEJE PRO BIGGLESE
Z anglického originálu Orchids for Biggles
přeložil Josef Nemejovský
Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana
zpracoval Josef Pinkava
Ilustroval Pavel Andrýsek
Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2003
jako svou 204. publikaci
První vydání
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Doporučená prodejní cena 149,– Kč
ISBN 80-86221-68-7